

Beatrice Small

ÚJRA RÁD TALÁLTAM



Az Erzsébet-kori Angliába visz bennünket a világszerte népszerű Beatrice Small történelmi regénye. Az 1600 körüli években a negyvenöt évig uralkodó Tudor Erzsébet királynő ekkoriban már végnapjait éli. A keménykezű, férjhez soha nem ment Erzsébet idejében Anglia nagyhatalommá vált, a királynő lefejeztette Stuart Máriát, legyőzte a legyőzhetetlen Armadát, s ezzel elnyerte a spanyoloktól a tengeri fölényt, sikeres terjeszkedő politikát folytatott. Közben a Globe Színházban nagy sikerrel játsszák Shakespeare halhatatlan drámáit, s Thomas Morus is ekkor írja műveit. A szigorú királynőnek nemcsak országa ügyes-bajos dolgaival kell törődnie, de az udvari intrikákkal, pletykákkal is. Ide kerül udvarhölgyként a feltűnő szépségű, ifjú Valentina, aki ekkor már özvegyasszony, férje, Lord Barrows alig egy hónapi házasság után egy baleset következtében elhunyt. Valljuk be, az ifjú özvegy nem bánkodik igazán, mert férjeura oldalán nem találta meg az igazi szerelmet. Elhatározza, hogy királynőjét fogja szolgálni - aki annyira megkedveli, hogy hamarosan első udvarhölgyévé teszi -, s csak akkor megy újra férjhez, ha valóban szerelmes lesz. Egy váratlan esemény töri meg udvarhölgyi karrierjét: Val egy nagy családi titok nyomára bukkan. A megfektetéshez, az igazság kiderítéséhez a rejtélyes, egzotikus és ugyanakkor veszélyekkel teli, kalandokat ígérő Keletre, Törökországba kell utaznia, s a hosszú útra két hódolója is elkíséri. Vajon kettőjük közül kerül-e ki az igazi? A kor - a korabeli Anglia és a mesés Kelet - hiteles atmoszféráját megteremtő szerző könyve kedvére való mind a történelmi, mind a kaland-, mind a szerelmes történetek kedvelőinek.

ELSŐ KÖTET

*Louisa Rudennek szeretettel -
attól a nőtől, aki ismerte őt, amikor...*

Előhang

Hill Court 1600. július 1.

Valentina, Lady Barrows imádkozva térdelpelt ifjú férje ravatala mellett. Fialat kora s kellő tapasztalata ellenére az ilyen komoly dolgok terén Valentina tudta, mi a teendő. Ha Hill Court ifjú úrhölgyeként még nem is volt ideje kivívni a cselédség tiszteletét, most, hogy hitvesi kötelezettségeinek ilyen maradéktalanul eleget tett, annál nagyobb volt az iránta megnyilvánuló odaadás. Tetőtől talpig fekete selyembe öltözött, s ruhája komorságán csak a keményített fehér gallér enyhített valamelyest. Természetellenesen csendes volt, szinte alig is lélegzett. Vöröses fényű, dús barna fűrtjeit egyszerű batisztkalap alá rejtette. A fülcimpája csupasz, vastag arany jegygyűrűjétől eltekintve egyáltalán nem viselt ékszert.

Az éjszaka hosszú órái alatt Lady Barrows egyszer sem hagyta el őrhelyét, addig virrasztott ura kihűlt teteme mellett, amíg az első hajnali fénysugár felderengett a kápolna színes üvegablakai mögött. A Hill Court konyhájában a cselédség nem csupán a háziúr halálát siratta, hanem azt is, hogy a mosonő határozottan közölte velük, hogy az úrnőnek aznap jött meg a havibaja. Nem számíthatnak hát örökösre a ház megboldogult urának és gyönyörű arájának tragikusan rövid házasságából.

A madárcsicsergés hallatán Valentina abbahagyta az imádkozást. Az ónix gyöngysoron függő elefántcsont és ezüstkereszt a földre csúszott karc sú, sápadt ujjai közül. Miközben lehajolt, hogy fölvegye, gondolatai az előző reggelhez kanyarodtak vissza, amikor döbbenet, halálra váltan bámult le ura élettelen testére. Ned moccanatlan feküdt, sápadtan terült el a durva pallón. Valentina soha nem látta még ilyen mozdulatlanul. Álmában sem.

- M... mi történt? - nyögte ki végül, s közben igyekezett a lovászra figyelni, aki Lord Barrowsszal lovagolt ki; vagy az emberekre, akik a tetemet hazahozták; bárkire, csak a szerencsésen holttestre nem, aki láthatóan nyakát szegte.

Az emberek idegesen toporogtak, lesújtva álltak, és Derwinre hagyták a beszédet. A helyzet, aminek a kellős közepébe csöppent, egyáltalán nem irigylésre méltó, gondolta a lovász. De hát sosem tartozott a szerencsésebbje közé. Az elmúlt tavasszal vették föl az öreg lovász helyére, aki mindig kilovagolt őuraságával, aki maga tanította még gyerekkorában lovagolni Lord Barrowst, és aki egész életében nem tágított mellőle. Most aztán, gondolta magában a kétségbeesett lovász, kereshetek másik állást, és ajánlólevélre sincs sok kilátás.

- *Hallgatom.*

A lovász őladysége drámai hangja hallatán felkapta a fejét, s belefogott a magyarzatba:

- Annál a nagy vadrózsabokornál történt, asszonyom, amelyik a két legelőt választja el egymástól. -A lelke mélyén úgy érezte, ő a vétkes, ő okozta ezt a rettenetes balesetet. - Őlordsága azon az új ménen vágatott, amelyet unokatestvérétől, Lord Southwoodtól kapott nászajándékba. - Mély lélegzetet vett, majd folytatta: - A ló váratlanul megtorpant épp a bokor előtt, amelyet az uraság át akart vele ugratni. Az uraság igazán türelmesen bánt vele, asszonyom. Szépen megfordította, biztatgatva - bátorítva visszavezette, aztán ismét nekiindultak. A ló egy másodpercre mintha megint megtorpanni látszott volna, aztán mégiscsak nekirugaszkodott. - A lovász a fejét ingatta. - Elveszítette az egyensúlyát. Amikor átért a túloldalra, kicsúszott a lába alól a talaj. Levette őlordságát, aztán egész testével rázuhant. Mindketten belezuhantak a bokorba. A lónak két lába törött el. El kellett pusztítanunk, asszonyom, nem tehetünk mást. Borzasztó nagy kár. Őlordsága a nyakát szegte, meg a háta is eltörött az eséstől. Semmi élet nem vót már benne, mire a hatalmas állatot lerángattuk róla. Már megbocsásson az asszonyság - tette hozzá a lovász, ahogy

Valentina egyre sápadtabbá vált -, de az emberek már kiegyenesítették öladységének, hogy már mégse legyen olyan muris látvány, mire meglássa.

A lovász rettetlenül érezte magát. Életében ennyit egyhuzamban nem beszélt. A torka kiszáradt, csak arra vágyott, hogy a konyha felé vehessen irányt egy kis almaborért. Idegesen rángatta a fülét, közben a ház előcsarnokának fényesre csiszolt padlóján topogott.

Valentina elnémult, de az agya a megrázkódítás ellenére sem hagyta cserben. Végére is az anyja lánya, gondolta kissé keserűen. Eleget kell tennie kötelességének, márpedig az nem szenvedhet csorbát.

- Állítsák fel a ravatalt - mondta az embereknek a tőle telhető leghiggadtabb, legnyugodtabb hangon. Életében még nem került ilyen közeli kapcsolatba a halállal. - Vigyék őrlordsága tetemét a nagy hallba. Aztán várákozzanak, amíg beszélék a lelkész úrral.

A birtokon dolgozó kétkézi munkások fölemelték a pallót a holttesttel, és továbbra is némán átvitték a nagy hallba.

- Majd én futok, és elhívom a lelkész urat, nagysága - ajánlkozott a rossz lelkiismeretű lovász, aki alig várta, hogy kívül kerülhessen a házon. Valentina higgadságától csak annál idegesebb lett. Úgy érezte, hogy egy asszonynak, aki szembekerült az ura kiterített testével, sírnia illik, vagy valami vad jelenetet rendezni. Nem ilyen higgadtan, nyugodtan viselkedni, mint ez itt. Az embernek a hideg futkos tőle a hátán. Talán a bánattól eszét veszítette, tűnődött a lovász babonás reszketéssel.

Valentina üveges tekintettel nézett rá, és szórakozottan bólintott.

- Jó - mondta. - Menjen, s hozza ide Péter atyát. - Mozdulatlanul állt, miközben a férfi futásnak eredt. Helyére kell tennem a dolgokat, gondolta a fiatalasszony. De csak a magasságos ég volt megmondhatója, milyen hihetetlen és felfoghatatlan volt minden.

Előző este látta Nedet utoljára, amikor a férfi bejött a hálószobájába, hogy szeretkezzen vele. Alig három és fél hete, hogy összeházasodtak Edward Barrowsszal, június hatodikán. Es ma, július elséjén vad özvegyasszony. Szegény mama, milyen kétségbeesetten várta, hogy végre férjhez menjen. S milyen elkeseredett lesz, ha megtudja, mi történt. A szülei! Hírnököt kell menesztenie a szüleihez!

A hírnök persze merő formáság, mert Edward rég el lesz temetve, mire a szülei Worcestershire-ből ideérnek. Legalább másfél napi vágta lóháton Pearroc Royalba, s ugyanannyi vissza. Mivel ez a nyár rendkívül meleg volt, Valentina tudta, hogy nem várhat a temetéssel a szülei megérkezéig. Ebben a hőségben a hulla hamar oszlásnak indul, s szaglani kezd.

Váratlanul könnyek lepték el szépséges, ametisztkéek szemét. Türelmetlenül letörölte. Szegény Ned! Jó ember volt. Micsoda igazságtalanság a sorstól, hogy most itt fekszik kiterítve a saját hazában egy ilyen gyönyörű nyári reggelen.

- Valentina úrnő?

Lady Barrows megfordult. Nan volt az, a drága Nan, hajdanvolt szoptatós dajkája, aki most, öreg napjaira komornaként szolgált. Nan maga is hat hónapja, hogy megözvegyült, s ezért nem volt akadály, hogy Pearroc Royalt maga mögött hagyva ifjú úrnőjével tartson, amikor az hozzáment Lord Barrowshoz.

- Tehát már tudja az egész háznép? - kérdezte Valentina, akire hirtelen rátört a fáradság.

- Igen. - Nan erős karjával átölelte úrnőjét. - Gyere csak, ül le, báránym. Borzasztó megrázkódítás ez, semmi kétség, de te meg én, drágám, túljutunk ezen is. - Azzal Valentinát bevezette a vidám hangulatot árasztó kis helyiségbe, amelyben kandalló állt, és az ablak mellett kényelmes karosszék. A karosszékben élénk színekből szőtt párna. Valentina most kényelmesen behuppant, miközben Nan körülötte sertepertélt. - Itt most szépen megpihensz, báránym. - Azzal egy serlegbe bort töltött, és úrnője kezébe nyomta. - Igyál belőle, asszonym. Meglásd, mindjárt jobb lesz minden.

Valentina egy hajtásra kiitta a bort. Aztán szomorú hangon megjegyezte:

- Ugye, tudod, hogy nem is szerettem.
- Tudom hát - felelt az asszony halkán. Hát persze, hogy nem szerette, gondolta Nan. Tudtam én az első perctől fogva. Hogyan is lehetséges, hogy a többiek észre se vették? Nem mintha őrldrsága nem lett volna kedves, jóra való úriember, Isten legyen irgalmas szegény lelkéhez, de attól még az a szomorú igazság, hogy Valentina úrasszony nem szerette őrldrságát.

Valentina bánatosan felsőhajtott.

- Talán idővel sikerült volna megszeretnem, Nan. Ha lett volna rá időm, minden bizonnyal megszerettem volna.

- Hogyne, kedveském - vigasztalta Nan. - Egészen bizonyos, hogy idővel megkedvelted volna. Tudom én. Hisz mindig is olyan jóra való teremtés voltál. Jobb, mint mások. - Túlon túl is jószívű, gondolta magában a hü cseléd, ámbátor Valentina úrnő azért tudott akaratos is lenni, ha épp úgy tartotta kedve.

Udvarias kopogtatás hallatszott a szalon ajtaján.

- Kívánja öladysége a lovászt a mai napon, hogy üzenetet küldjön vele valahová? - kérdezte a komornyik.

- Természetesen - csattant fel Nan, kezébe véve a dolgok irányítását. - Nyergeljék fel a legebesebb paripát, tartsák készenlétben, és kerítsenek valakit, akinek van némi sütnivalója, hogy meg tudja jegyezni az üzenetet. Aztán nehogy valamelyik málszázú legyen ám, amelyik nem tudja, merre van a jobbra meg a balra! Álljon a lovász készenlétben tíz percen belül.

Nan egy kis írótláblát emelt le a szomszédos asztalkáról, és Valentina ölébe helyezte.

- Itt ez a frissen hegyezett lúdtoll - szólt az öregasszony. - Siess, úrnóm, mert a hírnök egy percen belül előáll. Intézd el röviden!

Valentina némán bölintott, elpislogta könnyeit, s mire a lovász előállt, készen várta a levél.

Nan a kezébe nyomta a feltekert és lepecsételt üzenetet, és miközben az ajtóhoz kísérté a lovászt, megjegyezte:

- Iparkodj, mint akit az ördög üldöz, és az üzenetet egyenesen Lord Bliss kezébe adjad. Senki máséba. Se Bealébe, a gondnokéba, aki a meghótt uram édes papája. Csakis és kizárólag Lord Bliss kezébe, megértetted?

- És ha megteszem neked ezt a szívességet - kérdezte a lovász vigyorogva -, feljössz velem a padlásra, ha visszajövök, csinoskám?

- Hát nincs tebenned szemernyi tisztelet? - förmedt rá Nan. - Halott van a háznál, kiterítve a nagy hallban, magam meg tiszteletre méltó özvegyasszony volnék, vagy mi a szösz.

- Nos, a halott, hát az nem én vagyok, csinoskám - kuncogott a lovász.

- Az én megboldogult uram főderész volt, ha nem tudnád. Nemcsak úgy szalajtották valahonnan az istálló környékéről.

- Én meg a főlovász segédje vagyok, a nevem Allan. A férfiembernek pedig szüksége van egy jóasszonyra, hogy annak segítségével kapaszkodjon fölfelé az élet lajtorjáján - felelte a lovász.

- Eredj dolgodra Pearroc Royalba - mondta neki Nan. - Aztán ha visszajöttél, majd meglátjuk. Én nem vagyok ám afféle nősemély, aki bárkivel fölvonul a szőnapadlásra.

- Azt a magam szemével is látom - vigyorgott a lovász, majd megpaskolta Nan fenekét, s elsietett, átadva helyét a lassú léptekkel közeledő Péter atyának.

Nan eltüntetett egy elszabadult fűrtöt a kalapja alatt, majd bókolt az egyházi előtt. Remélte, hogy a lelkész nem hallotta Allannel folytatott beszélgetését. Vakmerő gazember ez az alak, de szó, mi szó, Harry halála óta senki ilyen hevesen meg nem dobogtatta Nan szívét.

- Az úrnóm várja önt, uram - közölte büszkén az egy-házfival, majd udvariasan a kis szalonba terelte.

Az öreg lelkész élete java részét itt töltötte Hill Courtban. Ő keresztelte a csecsemő Edward Barrowst. Ő temette el Lord Barrows szüleit és első feleségét. Ő keresztelte és temette szegény Mary Barrows koraszülött és életképtelen kicsinyeit, akiket az asszony Edwardnak szült.

Péter atya szomorúan ingatta a fejét. Oly sokat remélt urának második feleségétől, aki hatalmas és vagyonos családból érkezett. És arra gondolt a legkevésbé, hogy most meg majd Lord Barrowst kell eltemetnie, ráadásul alig egy hónappal az esküvő után.

- Drága asszonyom - szólította most meg Valentinát. - Miféle vigaszt is nyújthatnék most önnek, ebben a szomorú órában?

Reszketeg, öreg hangja hallatán Valentinának sikerült összeszednie magát.

- Mondja meg, kiket kell értesítenem, és hogy kik az uram örökösei. Mivel nemrégiben házasodtunk össze, Ned távoli rokonságát még nem is ismerem.

- Nincs senki, asszonyom. Edward halálával a Barrows família kihaltnak tekintendő, hacsak ön arról nem tájékoztat, hogy a szíve alatt hordja férje magzatát. Amennyiben nem ez a helyzet, úgy ön az örökös, asszonyom - közölte a lelkész a meglepett Valentinával.

- Nincs senki? - kérdezett vissza Valentina döbbenet. - Valakinek csak kell lennie, Péter atya. Sajnos, nem vagyok viselő, ez egészen bizonyos. Az urammal rövid ideje voltunk csak házasok.

Péter atya a fejét ingatta.

- Ez esetben nincsen senki.

- Néhány unokatestvér talán csak akad mégis? - makacskodott Valentina.

Az atya ismét a fejét rázta.

- Senki a világon. Ez az igazság, asszonyom. Valentina mélyet sóhajtott. Képtelen volt eldönteni,

mi a rosszabb, hogy nincs egyetlen élő rokon sem, vagy, hogy az egyetlen élőlény, aki gyászolni fogja Edwardot, még csak nem is szerette.

- Mitévő legyek hát, Péter atya? - tette fel a kérdést a jámbor egyházfinak. - Soha eddig temetési ügyekkel nem kellett foglalkoznom.

Az öregember ráncos kezébe fogta Valentina selymes kacsóját.

- El kell hívatnia a falubeli öregasszonyokat, hogy a tetemet előkészítsék a temetésre. Ma éjjel és holnap délelőtt nyugodjék itt a nagy hallban. Ennyi idő elegendő ahhoz, hogy az a néhány szomszéd és a bérlők leróják kegyeletüket. A gyászmisét és a temetést holnap délután tartjuk a családi sírboltban.

- Ilyen hamar, Péter atya? - ült ki Valentina arcára az őszinte szomorúság.

- Ennyi idő' éppen elegendő, asszonyom, hisz kevesen lesznek jelen a szertartáson. Amellett úgy érzem, az időjárás sem teszi lehetővé a halogatást.

Valentina felsóhajtott.

- Igaza van - hagyta rá Péter atyára, de a közérzete ettől sem javult. Szegény Ned! Hogy egy ilyen jó ember ilyen méltatlan, szomorú véget érjen. Megrázta magát. Nem hagyhatja, hogy eluralkodjon rajta a mélabú. Tartozik annyival az urának, hogy minden tőle telhetőt megtegyen annak érdekében, hogy megkapja azt a végtisztességet, amit megérdemel.

- Péter atya, megtenné, hogy felkéri az arra alkalmas falubeli asszonyokat, hogy ellássák az uramat? Én addig kiválasztom a megfelelő öltözéket, amelyben eltemessék.

Az atya megpaskolta a kezét, s áldását adva rá, távozott.

Megérkeztek a közeli faluból az öregasszonyok, és utat engedtek végtelen bánatuknak. Gyöngéden fölkeszítették Lord Barrows testét a végső utazásra, s közben szüntelenül hullatták könnyeiket. Mind megesküdték, hogy ismerték őrldorságát attól a naptól fogva, hogy a világra jött, mikor is az édesapja büszkén fölmutatta őt az ünneplésére egybegyűlteknek. Főlemlegették, milyen csintalan kisgyerek volt, hogyan galoppozott önfeledten kis pónilóván, s milyen büszke vőlegénye volt csinos unokahúgának, Marynek. Egyetlenegy sem akadt az asszonyok között, aki ne rítt volna együtt Barrowsékkal, mikor az elmúlt évek során annyi haláleset történt a családban.

És milyen boldog volt mindenki, amikor júniusban Lord Barrows hazahozta szépséges, újdonsült feleségét. Amikor megjelent Valentina kezében a férje legfinomabb holmijával, az öreg siratóasszonyok csak annál hangosabb jayveszékélésbe fogtak. Ekkor döbbsentek rá ugyanis, hogy

mivel a szeretetre méltó özvegy az egyedüli örökös, az ő jövőjüket, az ő megélhetésüket is komoly veszély fenyegeti. Mi lesz a birtokkal? Ki fogja gondjukat viselni, ha nincs többé uruk? A Barrows család kihaltával ki viseli gondját a jövőben az ő gyerekeiknek és számtalan unokájuknak? Hisz Barrowsok éltek ezen a birtokon, amióta csak az eszüket tudják, és az asszonyok emlékezni vélték nagyszüleiktől hallott történetekre, miszerint volt egy Richárd nevezetű király, aki ellen az egyik Lord Barrows harcolt. Az élet a Barrows család nélkül egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt.

Amikor végre Lord Barrows testét megmosdatták és felöltöztették, gyöngéden a ravatalra helyezték, lábát kinyújtották, két karját a mellén keresztbe fonták. Errefelé a jó modor és a szokás megkívánta, hogy az özvegy egész éjjel virrasszon urának földi maradványai mellett. Valentina az elvárásoknak megfelelően az éjszakát a ravatal mellett töltötte.

Hajnalban a nagy hallba vezető ajtó csikorgása riasztotta meg Valentinát. Felpattant, feje a kimerültségtől és a döbbenettől kissé megszédült. Nan erős karja azonban megtartotta, amíg az egyensúlyát vissza nem nyerte.

- Enned s pihenned kell a temetés előtt, úrnóm - mondta. - Gyere velem, kedveském, Nan majd gondodat viseli.

- Úgy bizony - hagyta rá Valentina. - Nem hozhatok szégyent Ned emlékére.

Délután, miután a szomszédok és a bérlők annak rendje s módja szerint lerótták kegyeletüket, Lord Edward Barrowst, a család utolsó sarját végső nyughelyére helyezték a birtok területén lévő templom családi sírboltjában első felesége, Mary és rég elhalt gyerekeik mellé. Péter atya gyászmisét celebrált, amelyen részt vett Lord Barrows özvegye, a cselédség és a szomszédok. Meleg, barátságos nap volt, amitől a temetés csak még szomorúbbnak tűnt.

A temetés után Valentina magában ült Hill Court nagy halljában, ette, amit a cselédség elébe tált, bár nem nagy étvágyal. Keserűen gondolt legközelebbi szomszédjukra, bizonyos Lady Marshallra, aki elszólta magát, mondván, hogy biztosra veszi, a drága jó Ned immáron nagyon boldog, hogy az ő kedves Maryjével lehet, méghozzá ilyen hamar. Csak miután a szavak visszavonhatatlanul elhangzottak, jött rá Lady Marshall, hogy kinek beszél. A szegény asszony biborvörös lett, majd elsápadt, aztán ismét elvörösödött, s valami mentegetőzés felét dadogott. Mivel alapjában véve jóérzésű asszony volt, rémülettel töltötte el, ami az imént kijött a száján. Valentina igyekezett könnyíteni a szerencsétlen asszonyság kínos feszengésén, majd hálásan tudomásul vette, hogy ő és Lord Marshall miért nem maradhatnak, hogy részt vegyenek a temetési vacsorán. Mi a csodáról is beszélgethettünk volna, tűnődött magában Valentina.

Sőhajtva találgatta, vajon legalább most miért nem képes amúgy istenigazából kisírni magát. Való igaz, hogy nem szerette a férfit, de kedvelni kedvelte, s már-már össze is barátokoztak. Miféle természetellenes lény is ő? Valentina aznap éjjel kitűnően aludt, miután alaposan kimerítette az előző éjszakai virrasztás.

Reggel fejfájással ébredt. Más dolga nem lévén, céltalanul ödöngött a házban és a teljes virágjában pompázó, gondozott kertben. Ekkor döbrent rá: fogalma sincs, mihez kezdjen magával. Alig egy hónapja, hogy férjhez ment, ezért fogalma sem volt, hogyan viselkedjen a ház úrnőjeként. Hogyan üti agyon egy özvegyasszony az idejét? Hogyan viselkedjen? Nan kivételével a cselédség mind tőle várt irányítást. Mit mondjon nekik, ha egyszer ők maguk jobban ismerik Hill Courtot, s jobban ismerték a gazdáját, mint ő maga? Fogalma sem volt, mitévő legyen.

Este, a gyönyörűséges naplemente kellős közepén közelgő lódobogás hallatszott az udvarházhoz vezető úton. Valentina kisetett, hogy megnézzze, vajon ki a látogató. A szeme elkerekedett, és igen megkönnyebbült. Amint a lovas felismerte, a szorongás, mely egész délután gyötörte, egyszerűen elpárolgott.

A hatalmas fekete mén megállt az udvarház bejáratánál, és a jóképű lovas könnyedén lesiklott a hátáról. Karját kitárva ölelte magához Valentinát.

- Papa! - kiáltott Valentina. - Hála istennek és a Szűzanyának, hogy itt vagy!

Conn O'Malley St. Michael, Lord Bliss, Pearroc Royal ura szeretettel ölelte magához

gyermekét.

- Édes gyermekem - mondta gyöngéden. - És mi még azt hittük, hogy megalapoztuk a jövődet. Ez volt az a pillanat, amikor Lady Barrowsbol kitört a sírás.

Első rész

VALENTINA 1600. nyár – ősz

- Mindennek te vagy az oka, Valentina! - zokogott Anne Elizabeth St. Michael, és sötétzöld szeméből, amely szakasztott mása volt apjáénak, most patakokban hullottak a könnyek. - Te vagy az oka, hogy az esküvőm oda! Ezt soha meg nem bocsátom neked, Val. Mintha nem lett volna éppen elég, hogy Róberttel annyit kellett várunk, hogy végre eldöntsd, melyik kérést válaszold! - Nővérehez hasonlatosan dús, rézvörösen csillogó barna haja csak úgy repdesett körülötte, miközben föl-alá járkált a szobában. - Csak mert te nem kerítettél nagy feneket az esküvődnek, engem is erre kényszerítenél?

Elképesztő, hogy Aidán St. Michael, Lady Bliss, aki maga teljességgel hétköznapi jelenség volt, hét ilyen elképesztően gyönyörű gyermeknek adott életet, akik most mind összegyűltek Pearroc Royal kis nappalijában. Aidán férjét, Connt azonban valaha a legszebb férfinak tartották az udvarnál, s ő lévén mind a hét gyermek apja, nem volt kétséges, hogy szépségüket kinek köszönhetik.

- Anne, igazán sajnálom - mondta Valentina halkán. - Azért még vállalom a felelősséget, hogy túl soká halogattam, amíg elszántam magam a férjhezmenetelre, de a balesetért, amely szegény Ned halálát okozta, igazán nem érhet vád! Ha már mindenképpen hibáztatni akarsz valakit, akkor itt van unokatestvérünk, Robin, akitől Ned azt a lovat kapta, amely a halálát okozta. - A feketébe öltözött Valentina maga volt a nyugalom mintaképe, amint szépséges kezében tartva a himző ráját, nyugodtan ült székében. - Egyáltalán, hogyan is okolhatsz bárkit valakinek a véletlen haláláért, Anne? - folytatta. - Én az esküvőd érdekében megtettem minden tőlem telhetőt, megkértem a mamát, hogy az én gyászom miatt ne zavartassa magát az esküvői előkészületekben. Ígérem neked, hogy július huszonhatodikán meglesz az esküvőd - nyújtotta ki Valentina a kezét, hogy megpaskolja a húgáét, de Anne elrántotta az övét.

- Az esküvőm tönkre van téve! - makacszkodott. - A mama már küldöncöket menesztett a legfontosabb vendégekhez, mondván, hogy ne jöjjenek, mert a házasság ugyan megkötöttük, de a *téged* ért gyász miatt a lehető legdiszkrétebb körülmények között!

- Nem támaszthatom fel Nedet holtából, csak hogy a te esküvődre ünnepélyesebb külsőségek között kerüljön sor - jegyezte meg Valentina fákó hangon. - Sajnálom, ha kellemetlenséget okoztam, de kénytelen vagyok eltűnődni, vajon mi a fontosabb neked, a Róberttel kötendő házasságod, vagy az esküvő körüli fölhajtás, amelynek következtében kétségkívül a figyelem középpontjába kerülsz.

- Gyűlöllek! - sziszegte Anne St. Michael a nővére fölébe.

- Pedig én csak fennhangon gondolkodom - jött a felelet. - Amellett, Anne, ne feledd, hogy nehéz időket élünk. Angliában négy éve nem volt tisztességes termés.

- És ahhoz nekem mi közöm? - kérdezte Anne.

- Drága Anne, ideje megtanulnod, hogy másokra is gondolj, ne csak magadra - szölt Valentina szelíden. - Egész családunk, annak minden ága kereskedelemmel foglalkozik, de Anglia kereskedelmének befellegzett a spanyolok ellen vívott, véget nem érő háború miatt. Csakis Skye nénikénk bölcsességének és jó ösztöneinek köszönhetjük, hogy sikerült megőriznünk hatalmas vagyonunkat az elmúlt húsz esztendő során, amikor mások mindenüket elvesztették. Nézd meg

papa bátyjait. Ők szinte mindenüket elvesztették, amit a háború során összeharácsoltak. A fiaik most álltak be Hugh O'Neill, Tyrone grófjának forradalmi szabadcsapatába, márpedig Írország nem nyerheti meg azt a háborút. A végén az Innisfanában részt vevő O'Malleyk rosszabbul végzik, mint nagyapáink idejében.

- Valamint Anglia is rosszabbul végzi - vetette közbe Anne ikertestvére, Colin. - Essex grófja mindent tönkretett, tizenkétezer ember élete és több mint háromezer font a veszteség!

- De nekem ehhez az egészhez semmi közöm – jajveszékelt Anne.

- De igenis, van - csattant fel Valentina élesen. - Te helyénvalónak érzed, hogy amikor az ország ilyen nehézségekkel kényyszerül szembenézni, akkor hatalmas, hét határra szóló lakodalmat csapjon az ember?

-A mi bérlőink nem éheznek - vágott vissza Anne. - Papa fűszermonopóliuma életben tartotta a birtokot, és ha az öreg királynő meghal, minden jóra fordul. Ismét lesz királyunk, Anglia pedig felvirágzik. Róbertől tudom.

- Tudor Erzsébet a legnagyobb angliai uralkodó, akár férfi, akár nő - mondta Colin St. Michael lelkesen. - Csak azt sajnálom, hogy nem vagyok elég öreg, hogy részt vehettem volna azokban a dicsőséges napokban, amelyekről a papa oly nagy lelkesedéssel mesél. A háború miatt gyöngül ez az ország, nem a királynő miatt.

- A királynő öreg - felelte Anne rátartian.

- Attól, hogy öreg, még nagyon jól kormányozza az országot - mondta Valentina.

- Mindennek semmi köze ahhoz a tényhez, hogy az esküvöm tönkre van téve! - pörölt Anne.

- Én mindenesetre örülök, hogy csak össze lesz az esküvöm - közölte Bevin St. Michael kis önelégültséggel.

- Örülhetsz, ha egyáltalán lesz esküvőd, hisz ír emberhez készülsz feleségül menni, akinek írországi birtoka van - vetette oda Anne megvetően a hűgának.

- Henry apja, Lord Glin angol, és a Glinshannonba való Glinek hű alattvalói a királynőnek. Henry mondta, hogy az ő birtokukon nyoma sem volt semmiféle csatározásnak, és a papája múlt nyáron kijelentette, hogy a fia velem kötendő házasságának nem lehet akadálya. Akár tudomásul is veheted, Anne!

- Mindannyiunk közül nekem lesz a legnagyobb esküvöm - közölte most a tizenkét éves Margaret St. Michael fellengzősen.

- Mitől vagy olyan biztos a dolгодban, kicsi Maggie? - kérdezte Colin, összeborzolva kishúga rézvörös fűrtjeit. - Ha jól emlékszem, tavaly még égre-földre esküdöttél, hogy apáca leszel, mint Eibhlin nénikém.

- Eibhlin néni a régi *egyház* híve - mondta Maggie. - Azoké, akik Rómával fognak össze. Mi az új anglikán egyházhoz tartozunk, és már nem zárjuk kolostorba az apácákat. Nem, nem, Colin. Én híres emberhez fogok feleségül menni, és mindenkinél nagyobb lesz az esküvöm. Válnak már megvult a maga esküvéje. Anne-ét szép csendben fogjuk megülni. Marad Bevin, és akármilyen lesz Beviné, az enyém kétszer olyan lesz, és pontunk. -A kislány zöld szeme kárörvendően csillogott. Legkisebb leányként mindenben ő volt az utolsó, de ez a tény ez alkalommal előnyére lesz, amint azt Maggie éles eszével hamar át is látta.

- És ha Val megint férjhez megy? - bosszantotta Colin nevetve. - Még most is fiatal, és mindannyiótok közül ő a legszebb.

- Csakhogy született vénkisasszony - vágott vissza Anne. - Lord Barrowshoz is csak azért ment hozzá, hogy ne maradjon pártában. Most meg ugyan ki venné el?

- Azért mentem férjhez, hogy neked és Bevinnek ne kelljen tovább várakoznotok a férjhezmenetelre! - kiáltott Valentina felindultan. - És soha meg nem bocsátom magamnak, hogy így cselekedtem, ha éppen tudni akarod. Ha nem mentem volna férjhez csak azért, hogy a kedvetekre tegyek, Edward Barrows talán még most is élne! Én világeletemben csakis egyvalakire vártam, egy férfira, akit szeretek, s aki úgy szeret viszont, ahogy papa és mama szeretik egymást.

És annyian meglelik ezt a fajta tiszta szerelmet. Miért épp én nem? Miért? És akkor még itt nyafogsz nekem, hogy én teszem tönkre az esküvődet! Jövő héten hozzámérs ahhoz az emberhez, akit szeretsz, Anne. Hát nem éred fel ésszel, milyen szerencsés vagy? Föl nem foghatom, hogy lehetsz ilyen önző, ilyen elvakult. Ha képtelen vagy belátni, milyen jó dolgod van, ha csak arra vágysz, hogy egy napig káprázatos ruhában tetszelegj, és te legyél a figyelem középpontjában, akkor ostobább vagy, mint valaha is hittem. Ostoba liba!

- Hogy én? Ostoba? - Anne St. Michael felháborodásában fülig pirult.

- Az hát - erösködött Valentina. - Ostoba! Miért, mi másnak tartanál egy gyönyörű fiatal lányt, aki épp feleségül készül menni egy gazdag fiatalemberhez, akit ráadásul szeret? És aki vizontszereti? Mégis minek neveznél egy olyan teremtést, Anne, akinek mindene megvan, mégis elégedetlenkedik, amiért nem csaphat elég nagy lakodalmat? Az ég szerelmére, vannak emberek, nem is kevesen, akik éhesen fekszenek le Angliában, és akiket boldoggá tenne, ha egy kis kenyérhéjhoz hozzájutnának, te meg közben azon keseregsz, hogy csak kis felhajtás lesz az esküvődön, nem pedig nagy. Tudod, mit? Szégyelld magad!

- Val és Annie megint veszekednek! Val és Annie megint veszekednek! - táncolt körbe a hétéves James, a legifjabb St. Michael.

- Jemie, te kis ördögfióka! - csapott a gyerek felé a felháborodott Anne, de az még időben félreugrott, és vigyorogva nyelvét öltötte a lányokra.

- Csak lassan a testtel, Pöttöm - szólt rá a tizenhét esztendőes Payton St. Michael kuncogva. - Tudod, hogy Annie-től ezért előbb-utóbb megkapod a magadét. - Payton fekete haját apjától, szürkészöld szemét viszont anyjától örökölte, és a testvérek között általában ő volt a béketeremtő.

- Nem megmondtam ezerszer, hogy ne hívjál Annienek? - dühöngött Anne, de a kisöccse, aki hozzászokott már a jeleneteihez, pimaszul a szemébe nevetett, és fityiszt mutatott.

- Lehetetlen alak vagy! - kiáltott Anne. - Hát hogy lehet, hogy engem senki nem ért meg közületek?

- Úgy, hogy teljességgel nevetséges vagy... és Válnak igaza van - felelte erre az ikertestvére. - Elefántot csinálsz a bolhából, Anne, és úgy viselkedsz, mint egy makrancos kisgyerek.

Mielőtt Anne egyetlen szót is kinyöghetett volna, Valentina higgadtan megjegyezte:

- Van még egy megoldás a problémádra, Anne.

- És micsoda? - kérdezte Anne idegesen.

- Anya három hónapos gyászt rendelt el a családban, amikor semmiféle ünnepségen meg nem jelenhetünk, részt nem vehetünk. Októberre azonban letelik a három hónap. Ha úgy érzed, elviselni sem tudod a gondolatát, hogy ne legyen hét határra szóló lakodalmad, akkor halaszd el októberre.

- Hogy elhalásszam októberre? Te megőrültél, Val?

- Nem lehet októberben az esküvője! - sikoltott fel Bevin. - Októberben az én esküvőmet tartjuk, én pedig az ünnepséget senki mással meg nem osztom, mint Henryvel!

- Anne esküvője lehetne tizenegyedikén, Bévé tizenkettedikén az eredeti tervnek megfelelően.

A vendégek mind itt lennének. Szerintem is ez a tökéletes megoldás - mondta Colin.

- Hát nagyon tévedsz! - duzzogott Bevin. - Nem is értem, hogyan juthatott eszetekbe? Én... *

- Most az egyszer kénytelen vagyok egyetérteni Bevin-nel - vágott közbe Anne. - Én ugyan egy nappal se halasztóm el az esküvőmet.

- Es en azt is tudom, miért - kuncogott Bevin, hátravetve aranybarna fürtjeit.

Anne gyilkos pillantást vetett rá, ami nem kerülte el az idősebb St. Michael sarjak figyelmét.

- Akkor viszont nincs más választásod, mint hogy most tartsd meg a csendes esküvőt - vágta rá Val sietve, mielőtt még a kisebbek, kivált Maggie, akinek vágott az esze, mint a borotva, elérték a célzást. - Biztosra veszem, hogy nem akarsz szégyent hozni a papa és a mama fejére, Anne - fejezte be halkan.

- Szégyent hozni? Mivel? - kérdezte Maggie elkerekedett szemmel.

- Azzal, hogy elhalasztja az esküvőjét, csak mert rájött a hoppáré. Csak megindulna a

szöbeszed. Van róla sejtelve Róbert Graysonnak, hogy micsoda tüzes menyecske vagy, Anne? - igyekezett kevésbé veszélyes vizekre telerlni a beszélgetést Val.

Anne gyilkos tekintetet vetett Valentinára, amitől Bevinből és Maggie-ből kitért a nevetés.

- Payton, vigyék ki Bevinnel a kicsiket a konyhába - szölt oda Val. - Tudomásom szerint a szakács elkészült a cseresznyés tortával, és friss tejszínhab is van a tetején.

Payton St. Michael eléggé fiatal volt még ahhoz, hogy ne is próbálja leplezni, mennyire szereti az édességet, s tudta, hogy Colin a későbbiekben úgyis elmond neki mindent. A két fiú között mindössze két esztendő volt, és mindig nagyon jóban voltak. Kiterelte hát a két kislányt és a kisfiút a konyhába.

- És hogyhogy nem halaszthatod el az esküvődöt? - támadt rá Colin az ikertestvérére, mert megsejtette az Igazságot.

- Én csak... mert nem halaszthatom el - tért ki Anne az egyenes válasz elől.

- Te kis liba! - horkant fel a bátyja. - Szerencséd, hogy Róbert Grayson igazi úriember. Az eszedbe se jutott, hogy esetleg el sem vesz, ha anélkül is megkapja, amire vágyik? Képtelen voltál várni? Nyomban szét kellett vetned a lábadat neki? Valentinával bezzeg ilyesmi elő nem fordult volna. Ó tudja, mi az illem, és nem téveszti össze magát egy jöttment parasztlánnyal.

- Colin, te egyvalamiről megfélemedzel - állította le Valentina, amikor látta, hogy Anne könnyei kitérni készülnek. - Engem soha senki nem kért, hogy tegyem meg neki ezt a szívességet. Az igaznak lehet, hogy én is megtettem volna.

Anne St. Michael tágra meresztette a szemét a nyílt vallomás hallatán. Ki is tört belőle a nevetés, hiába igyekezett időben a szája elé kapni a kezét.

- Én egy percig se maradok tovább a társaságokban, miközben arról igyekeztek meggyőzni, hogy ami helytelen, az helyes, és hogy a szerelem felmentést ad a tisztességes és illedelmes viselkedés alól - közölte Colin letört hangon, s indult az ajtó felé.

- Colin - szölt utána Valentina. - Egy szót se a mamának vagy a papának. Anne semmit be nem vallott. Csak a képzeletet kapott szárnyra, és a piszkos fantáziád játszik veled. Ezt ne feledd.

- Hah! - Mindössze ennyi volt a felelet. Colin vállat vont, és kézlegyintéssel jelezve beleegyezését, faképnél hagyta a két lányt. Az ikrek tízenhárom hónappal voltak fiatalabbak Valentinánál. Valentina és Anne kapcsolatát kezdettől fogva a gyűlölet és szeretet jellemezte.

- Láttad, milyen képet vágott Colin, amikor azt mondtad, hogy téged soha senki nem kért meg rá, hogy szétvesd neki a lábadat? Egészen megdöbbsent, hogy éppen a te szádon hogy jöhet ki ilyesmi! - tört ki Anne-ból a nevetés.

- Egy férfi, aki éjt nappallá téve a lányok után koslat, mint ő - jegyezte meg Valentina. - Véleményem szerint igazságtalan volt veled, Anne. A nő is csak ember, akár előkelő úrikisasszony, akár parasztlány. Ebben a mama és Skye néni is egyetért. És mivel nem áll módomban bizonyítani az ellenkezőjét, magam is kénytelen vagyok elismerni, hogy igazuk van.

Anne St. Michael váratlanul a nővére nyakába ugrott.

- Annyira sajnálom, Val, hogy úgy hajba kaptam veled az esküvő miatt. Igazad van, és én tudatában is vagyok, csak nem sikerült úrrá lennem a családottságomon. - Leült a nővére mellé, és lassan megkérdezte: - Komolyan mondtad, hogy azért mentél hozzá Lord Barrows-hoz, hogy Bevin és én végre férjhez mehessünk? Iszonyúan bántana, ha miattunk hoztál volna ilyen áldozatot.

- Igen is, nem is - felelte Valentina. - Ó, Anne, olyan nehéz ezt elmagyarázni. Az embernek férjhez kell mennie. Mi mást tehet egy tisztességes lány? Tudom, hogy a család nagyon válogatósnak tartott, de én az örökké tartó boldogságra vágytam - olyan szerelemre, amilyen a szüleinké. Szívesen mondogatom magamról, hogy gyakorlatias gondolkodású vagyok, akárcsak a mama, de könnyen lehetséges, hogy nem így van. Végére is a házasságok többnyire nem szerelemből kötődnek, annál sokkal fontosabb szempontok játszanak közre. Hogy a család feljebb emelkedjen a társadalmi ranglétrán. Hogy földbirtokhoz vagy egyéb vagyonhoz jussanak, vagy akár csak nagyobb befolyásra tegyenek szert. Ilyen a világ természete, Anne. Tudom én.

Ugyanakkor a mi családjunkban mindenki szerelemből ment férjhez. A szüleink. A nagynénénk és de Marisco bácsi. Minden unokatestvérünk! Te, drága Anne, beleszeretél Róbert Graysonba, gyerekkori barátunkba. A húgunk, Bevin pedig egészen odáig van Henry Sturminstertől, alig várja már az esküvőt, és hogy indulhasson vele Glinshannonba. Ugyanakkor az elmúlt húsz év során soha, de soha nem találkoztam olyan férfival, aki fellobbantotta volna bennem a szenvedélyt, vagy azt, amit szerelemnek hívnak. Ti ezt már minden különösebb erőfeszítés nélkül mind megtaláltátok.

- Ha nem szeretted, akkor miért mentél feleségül Lord Barrowshoz? - kérdezte Anne értetlenül.

- Számos oknál fogva. Ne feledd, hogy mama és papa nem hagyták volna, hogy te és Bevin férjhez menjetek énelőttem. El tudod képzelni, hogy ez engem mennyire nyomasztott? Azért mentem hozzá Lord Barrowshoz, mert nem bírtam elviselni a mama rosszálló pillantását, valahányszor egy kérészt kikosaroztam. A drága jó mama, aki első szempillantásra beleszeretett a papába! Hidd el nekem, Anne, hogy énám még soha senki nem volt ilyen hatással. Biztosan bennem van a hiba. - Valentina nagyot sóhajtott. - Amikor Ned kezdett udvarolni, úgy éreztem, pontosan olyan, mint az összes többi. Kedves volt. Szellemes. Szeretted nevetni. És ezen a ponton rádőbentem, hogy azt a fajta szerelmet, amit ti megleltetek, én talán soha életemben nem fogom megtalálni. Úgy határoztam, hogy ha mindenképpen férjhez kell mennem, akkor legalább olyan embert választok, akivel kellemes az együttlét. Ned jó ember volt. Semmi nem taszított tőle. Úgyhogy amikor megkérte a kezemet, igent mondtam. Most, hogy Edward Barrows meghalt, kezdehetem előlről az egészet, nem gondolod, Anne? De legalább te és Bevin addig is hozzámehtek ahhoz, akit szeretted, és én majd csak utána következem. Ami a kis Maggie-t illeti, hál' istennek van még néhány év, amíg a mama és a papa az ő jövője miatt is elkezd aggodalmaskodni. Én most biztonságban vagyok. És hátha ezúttal én is megtalálom az igaz szerelmet.

- Ó, Valentina! Nekem erről fogalmam sem volt - kiáltott fel Anne, és a szeme megtelt könnyekkel. - Milyen szemét módon bántam veled, amióta csak hazajöttél. Bocsáss meg, őszintén sajnálom! Valentina átölelte a hűgát, hogy megvigasztalja.

- Ne szomorkodj miattam, Anne. Én nem igazán vagyok boldogtalan. Inkább lelkiismeret-furdalás gyötör.

- Lelkifurdalás? - nézett rá Anne kérdően.

- Természetesen sajnálom, hogy Lord Barrows ilyen idejekorán meghalt, de éppoly kevés gyötör a gyász, mint amennyire kevés szerettem. Mintha kivesszett volna belőlem a jóézés.

- Ostobaság! - vágta rá a hűga, a józan ész szavára hallgatva. - Hogyan is gyászolhatnál igazán valakit, akit alig ismertél? Ne légy ostoba. Ez annyira nem jellemző rád.

- És persze valamelyest azért is furdal a lelkiismeret, mert az oly régóta tervezett esküvődet az engem ért szerencsétlenség tönkreteszti.

- Nézzük a dolog napos oldalát. Attól, hogy a vendégség a szűk családi körre korlátozódik, még lesz itt négy gróf és grófné, két báró és báróné és az unokatestvérünk, Lord Bürke. Azért így se olyan szedett-vedett a társaság, nem igaz? Továbbá ne feledkezzünk meg a különböző életkorú harminckét unokatestvérünkről, akik mind itt fognak parádézni a pázsiton. Szerintem annak csak örülhetünk, hogy unokatestvérünk, Ewan O'Flaherty, Ballyhennessy ura a feleségével és a nyolc porontyával nem jön el. Így is alig lesz elegendő férőhely a házban minden családtagnak, holott de Mariscoék és Deirdre néni is befognak közülük jó néhányat.

- Tudad, hogy Velvet és Alex már itt is vannak? Velvet Angliában tölti a nyarat, és Alex megad neki mindent, amit csak kíván, annyira odáig van érte. Az igazat megvallva meglep, hogy itt van, mert véletlenül hallottam, amikor Skye néni megmondta a mamának, hogy Velvet ismét gyermeket vár. Négy fiú, Valentina! Egek ura, csak azt remélem, hogy nekem is lesz anyni, mint neki - fejezte be Anne kifulladásra.

- Nos, egy már van, nem igaz? - jegyezte meg Valentina szelíden.

Anne elpirult, majd elnevette magát.

- Csak hogy jövő tavaszig nem tudhatom, hogy fiú lesz-e vagy lány. Ó, Val! Szerinted rosszul tettem, hogy engedtem Róbert könyörgésének? Olyan régóta vártunk már, és olyan nehéz neki ellenállni - mondta a lány álmodozva. - És én olyan boldog vagyok!

- Ami megtörtént, megtörtént, Anne. Én semmilyen jogon meg nem ítéltetlek - mondta Valentina. - Néhány napon belül meglesz az esküvő, és ha a baba kicsit korábban érkezik, akkor nem ő lesz az egyetlen, akivel ez előfordul. Bármikor jön is, mindenkit boldoggá fog tenni, hisz az a gyermek szerelemben fogant. Es véleményem szerint ez mindennél fontosabb.

Anne ismét a nővére nyakába ugrott.

- Úgy szeretlek, Valentina! És meglátod, csodás esküvő lesz. Neked, mint mindig, most is igazad van, nővérkém. Azok, akiket legjobban szeretek, vagyis a család mind itt lesz, hogy osztozzon életünk legboldogabb napjában Róberttel. És még egyszer bocsáss meg nekem, Valentina, amiért ilyen gonosz voltam. Igazad van, végtelenül szerencsésnek mondhatom magamat, amiért felesége leszek annak a férfinak, akit szeretek. El tudom képzelni, milyen rémes lehet hozzámenni valakihez, akit az ember nem is szeret.

- Nem úgy van az, Anne - nevetett Valentina. - Igaz, hogy nem szerettem Nedet, de azért elégedettek voltunk az együtt töltött rövid idő során. Nem volt olyan rettenetes, hidd el nekem.

- Remélem is! A gondolatát se bírnám elviselni a boldogtalanságodnak - kiáltotta Anne.

Boldogtalan. Nem, valójában nem volt boldogtalan, tűnődött Valentina az elkövetkező néhány nap során. Inkább elégedettséggel töltötte el az Edward Barrowsszal kötött házassága. Elégedett volt. Nem több.

És az is elégedettséggel töltötte el, hogy a Ned halálakor érzett döbbenet nem akadályozta meg abban, hogy távollétében megbízta az intézőt a birtok igazgatásával. Később talán majd odaküldi Paytont, az öccsét, hogy ő vegye kezébe a dolgok irányítását.

Anne esküvőjére lassan gyülekezni kezdett a hatalmas, közeli s távoli tájakon élő család. De Marisco néni, vagyis Skye látja vendégül a legtöbbjüket, hiszen többnyire az ő gyerekei és unokái érkeznek. Murrough O'Flaherty kapitány Devonból jött a csinos feleségével, Joannel és hat gyermekükkel. A család évek óta tette a tréfás megjegyzéseket Murrough hatalmas családjára, hogy hogy lehet valakinek ennyi gyereke, ha állandóan a tengereket járja a hajójával. De a napszitta arcú Murrough azzal felelt meg nekik, hogy amikor viszont idehaza van, nem tölti tétlenkedéssel az idejét. Ennek három fia és három lánya ékes bizonyítéka.

Willow, Alcester hercegnője és Skye O'Malley de Marisco legidősebb leánygyermeké öt hintóval és tizenkét lovassal érkezett. Méltóságteljesen gördültek be a kapu elé.

- Hála az égnek, hogy nem lakik nálunk - nevetett Lord Bliss, amikor a nővére jelentette, hogy megérkeztek. - Hogy minek kell Willow-nak ekkora felhajtással utaznia?

- O és James nem ülnek egy hintóba a gyerekekkel - felelte Skye. - Nem mintha nem volnának már elég nagyok, de hát rettenetes lármát csapnak. Nem is értem, hogy egy ilyen kifogástalan úriasszony hogy nem képes megfelelő neveltetést adni a köikéinek.

- Éppen olyan, mint a nagyanyja - mormogta Lord Bliss.

- Willow és James érkezett az első hintóval. A másodikban foglalt helyet a négy lány, a harmadikban a négy fiú, a negyedikben hozták a csomagokat és az ötödikben a cselédek ültek. Szerintem igazán előrelátó, hogy a cselédséget is magával hozta, hogy legalább a család személyzetét megkímélje.

Devonból jött Lady de Marisco harmadik fia, Lynmouth grófja a nejevel és a gyerekekkel. Róbert Southwood, a közelállóknak csak Robin hamarosan harminchetedik születésnapját fogja ünnepelni. Kiköптött mása megboldogult apjának, de hiányzik belőle Geoffrey iróniája, Robin ugyanis boldog ember volt, komoly bánat nem érte egészen addig, míg három picit lánykájával özvegyen nem maradt. De csodák csodája, második felesége, a szépséges, aranyfürtű Angel

Christman éppoly boldoggá tette, és az új asszonyt mostohalányai, Elsbeth, Catherine és Anne is annyuként szerették.

Apjukkal kötött házassága nemcsak a szerető anyát biztosította számukra, de egy rakás féltestvér is, kezdve a kilenc hónapra rá született Geoffreyval, akit a nagypapja után neveztek el. A kis Geofft három öccse követte, s egy éve, Angel és Robin legnagyobb örömeire közös leánygyermekük, Laura is megszületett. Robin és neje a férfi féltestvérénél, Deirdrénél, azaz Lady Blackthornnál fognak megszállni, aki a közelben lakott férjével. Deirdre-nek és férjének hét gyermeke volt, három fiú és négy leány. Lord és Lady Blackthornnál száll majd meg még Padraic, Lord Bürke, Deirdre öccse is. A harmincegy esztendő Padraic még agglegény volt, s Deirdre őszintén kétségbe is volt esve miatta, mert Padraic mindenki arra irányuló törekvését, hogy neki feleséget kerítsen, mereven elutasította, és látnivalóan maga sem szentelt figyelmet a problémának.

A vőlegény családja Pearroc Royalban, a menyasszony családi portáján fog megszállni. Róbert Grayson, Arthur és Margaret Grayson, Renton bárónak és nejének egyetlen életben maradt gyermeke. Róbert kivételével nem kísérte szerencse Graysoneknál a gyermekáldást, mivel Róbert születése után két fiukat veszítették el öt év alatt. Ezután Lady Margaret Róbert kilencesztendő koráig képtelen volt teherbe esni, ekkor született a jelenleg kilencesztendő Saxona. Két újabb vetélés után a most nyolcesztendő Pamela látott napvilágot. Graysonék, akiknek birtoka északkeletről volt szomszédos Pearroc Royallal, születésétől fogva ismerték Anne St. Michaelt. Örömmel fogadták menyüknék a szépséges, gazdag ifjú hölgyet, kivált a mai, nehéz időkben.

Ugyancsak jelen lesz az esküvőn Sir Róbert Small, Lady de Marisco üzlettársa, valamint a nővére, Dame Cecily, aki nagyanja a Valentinával egyidős, s nála fiatalabb valamennyi unokatestvéreknek is. Smallék igen szoros kapcsolatban álltak a családdal. Kívülálló némi vérrokonságot is feltételeztek, amit se St. Michaelék, se de Mariscoék nem cáfoltak. Sir Róbert és Dame Cecily nyolcvanas éveikben jártak, de korukat meghazudtoló-an jól tartották magukat.

Anne St. Michael esküvőjének napja derűs, kellemes időre virradt. A szokatlanul esős tavasz forró és napos július követte. Az amúgy is rendkívül csinos menyasszonyt mindenki egybehangozóan gyönyörűnek találta ezen a napon.

A sötétszöke, jöképü vőlegény halványkék selyemruhát viselt. Apja nagy mulatságára idegesen, akadozva nyögte ki a boldogító igent, miközben anyja fehér batiszt zsebkendővel a szemét törölgette. A menyasszony irult - pirult, szülei büszkén feszítettek, testvérei meg vihogtak körülötte. Amikor végre férjnek s feleségnek nyilvánították őket s Róbert Grayson megcsókolta ifjú nejét, mindenki fölszabadultan éljenzett.

Azután következett a lakoma és a tánc Pearroc Royal pázsitján. Az asztalok roskadoztak a menyasszony családja által feltalált ételektől s italoktól. Épp a közelben járt egy cigánykaraván, akiket meghívtak, hogy csatlakozzanak az ünneplő tömeghez. A vendéglátó házigazda iránti hálából megijöndökltek a vendégség szerencsését.

A törzs legöregebb cigányasszonya megfogta Valentina kezét, és közölte:

- Nemrégiben özvegyült meg, de nem ismerte a szerelmet.

Valentina nem szólt semmit. Tekintetét le nem vette a cigányasszonyról.

- Hamarosan tudomására jut egy régóta elhallgatott titoknak - folytatta az öregasszony. - Messzi útra indul, hogy megkeresse azt, ami már a magáé. Ugyanakkor rá fog jönni, hogy amire oly régóta vágyott, amiről azt hitte, hogy soha nem lesz a magáé, azt megkapja - megtalálja az elvesztettnek hitt szerelmet. Itt van az orra előtt, csak nem látja, s nem is fogja meglátni, amíg sorsát nem teljesíti.

- Elmagyarázná részletesebben? - kérlete Valentina.

Az öregasszony a fejét ingatta.

- Idő kérdése, asszonyság, és mindenre fény derül - felelte, s azzal továbblépett, hogy jósoljon a következő várakozónak. Valentina zavartan bámult a cigányasszony után. Aztán fejét megrázva fölnevetett. Ki tudja, hogy az asszony valóban kiolvasott-e valamit a tenyeréből? A cigányok csaló

népség. Ugyanakkor mégiscsak tudta, hogy valóban friss özvegy, hogy Edward és ő nem Ismerték a szerelmet. Egy pillanattig kínosan feszengett, aztán úgy döntött, hogy ostobaság az egész, s azzal csatlakozott a vidáman ünneplő családhoz.

Hatalmas hordókból mérték az almabort és a barna sört. Miután a hordók és a kupák végleg kiürültek, következett a menyasszony és vőlegény ágyba dugásának szertartása. Az ifjú párt nagy nevetgélés és mókázás közepette a hálószobába terelték, levetkőztették és a nász-ágyba fektették. Csupa szerető családtag vette őket körül, ők mégis irultak - pirultak zavarukban. Aztán végre minden jót kívánva távoztak, és a fiatalok magukra maradtak.

Másnap reggel útra keltek a vőlegény családjához, hogy Holly Hillben rendezzék be otthonukat. Pearroc Royal pedig lassan visszatért a mindennapok egyhangúságához.

Miközben a nappaliban üldögéltek és kézimunkáztak, Valentina az anyjával beszélgetett. A júliusi hőség csak nem akart alábbhagyni, ezért a kandallóba nem kellett befűteni.

- Nem irigylem a nénikémet - jegyezte meg Val, miközben elharapta a hímezőszálat, amellyel Bevin monogramját varrta bele egy párna sarkába.

- Miért? - kérdezte Aidán.

- Mert nála még hetekig ott marad a társaság. Deirdré-nél nemkülönben.

- Skye és Adam szeretik a gyerekeiket, Valentina. Örülnek, hogy egy fedél alatt lehetnek velük.

- Nem is az unokatestvéreimről beszélek - folytatta Val. - Hanem a nagy rakás gyerekről.

Tizenkilenc van belőlük Queen's Malvernben és tizenöt Deirdrénél.

- Én irigylem Skye-t az unokáiért, ahogy hajdanában irigyeltem a gyerekeiért - mondta Aidán halkán.

- De mama, te még túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy unokáid legyenek.

Aidán St. Michael bájosan elpirult lánya bókja hallatán. Tükörképe is arról árulkodott, hogy Valentina nem a levegőbe beszél, hisz annak ellenére, hogy az évek során Aidán dereka kissé megvastagodott a sok szüléstől, nem hizott el, sima arcán nyoma sem volt ráncoknak.

- Mindazonáltal közelebb járok az ötvenhez, mint a negyvenhez - felelte -, s anyja vagyok egy húszéves lánynak, aki már maga is rég anya lehetne, ha korábban férjhez megy. És most, hogy végre azt hittem, rendben áll a szénád, itt állsz megözvegyültén.

- Róbert és Anne majd gondoskodnak unokákról, mama - mondta Valentina mosolyogva.

- Gondolom, hét hónapon belül - hangzott a cinkos felelet, amelyet Aidán kacintása követett.

- *Te tudád?* Ó, mama! - kiáltott fel Valentina döbbenet.

- Természetesen tudtam - mondta Aidán higgadtan. - Ne feledd, Valentina, ez itt az én házam. Itt semmi sem történhet anélkül, hogy én tudomást ne szereznék róla. A mosónők éppúgy jelentést tesznek nekem, mint a többi cseléd. És amikor néhány héttel ezelőtt előkeresett a mosónők főnöke, mit mondjak, meglehetősen felindult állapotban volt. Akárhá Anne az ő lánya volna, és nem az enyém.

- De te egy szót se szóltál Anne-nek, mama.

- Mit mondhattam volna, kedvesem? Ami megtörtént, megtörtént, s mivel az esküvő itt volt a küszöbön, fölöslegesnek tartottam, hogy megszegyenitsem a húgodat. Amellett látni való volt, hogy Anne rettenetesen élvezte a kis titkát - fejezte be Aidán nevetve.

- És a papa is tudja?

- Isten ments, kicsim, természetesen nem! És ne is tudja meg soha. Conn odáig lenne, ha megtudná, hogy egyik leánya ilyen szemérmetlenül viselkedett. Arról már megfeledkezett, hogy az ő kezét a felesége kérte meg a királynőtől meg arról is, hogy a család nő tagjai igencsak szenvedélyes természetűek. Majd ha elmondom neki, hogy első unokája kicsit korábban jött a világra, szépen el fogja hinni. Apád, amilyen nagy természetű és hírhedt volt a múltban, olyan ártatlan mind a mai napig. És én ezért szeretem.

„A család nőtagjai igencsak szenvedélyes természetűek”, mondta az anyja. Ezen medítált

Valentina, miközben aznap délután a házuk kertjében ögyelgett. Engem kivéve, gondolta szomorúan. Engem még nem érintett meg a szenvedély. Edward Barrowsszal egészen biztosan nem, de hát szegény maga sem volt szenvedélyesnek nevezhető. Soha olyan pillantást nem vetett rám, ahogy a papa tud nézni a mamára. Vagy Adam bácsi Skye nőire.

Ők biztosan nem hálóruhában szeretkeznek. Én soha nem láttam a férjemet mezítelenül, ő se engem, hisz mindig olyankor jött, amikor a gyertyákat már rég elfűjták. Hetente háromszor jelent meg a hálószobámban, egyszer szeretkeztünk, majd szó nélkül távozott. A nász-éjszakától eltéktintve soha nem töltött velem egy egész éjszakát. Pedig tudom, hogy a papa mindig együtt alszik a mamával, és a nagynéném is a nagybátyámmal. Lehetséges, hogy valamivel kiváltottam Ned nemtetszését, csak képtelen volt a tudomásomra hozni?

- De elmélyültél a gondolataidba, kishúgom - térítette magához egy mély férfihang.

Amikor Valentina fölemelte tekintetét a kavicsos útról, amelyet oly figyelmesen tanulmányozott, az unokatestvérét, Lord Burke-öt látta maga előtt.

- Padraic - mosolygott fel rá. - Nem is hallottam, hogy közeledsz. Mikor tanultál meg macska módjára lopózkodni?

- Ha egy lovas hadsereg élén trappolok ide, azt se hallottad volna meg, Val. Úgy érzem, igen kellemetlen gondolatok emésztenek. Miért vagy ilyen boldogtalan, édes kishúgom? Mondd csak el, és én majd mindent rendbe teszek, mint gyerekkorodban. - Megfogta a lány karcsú, fehér kezét, és kéz a kézben indultak sétára a kavicsos ösvényen. Lord Bürke néhány évvel idősebb volt nála, meglett férfiember, mégis világ életükben igen közel álltak egymáshoz. És mindig őszintén megosztották egymással a gondjaikat-bajaikat. A legjobb, legközelebb barátok voltak. Val most rámosolygott a férfira.

- Kövte hiszem, Padraic, hogy érdekelnének egy szegény özvegy gondolatai.

Padraic Bürke fölnevetett.

- Téged aztán aligha neveznék szegény özvegynék. A férjed meglehetősen vagyonnal rendelkezett, s ha jól tudom, te örököltél mindent. - Kihúzta magát teljes száznyolcvanöt centis magasságában, és átható pillantást vetett unokahúgára. Egy fekete tincs hullott a homlokába. Döbbenetesen áttetsző kék szeme ellenállhatatlanná tette. - Mondd csak, kishúgom - nógatta ártatlan hangon -, még most is olyan csiklandós vagy, mint kislány korodban?

Valentina egy lépést hátrált.

- Padraic! Ne merészelj!

- Mondd, mi bánt, Val - követelte a férfi, és megragadta a kezét. - Olyan sötét és gonosz gondolatok motoszkálnak a fejedben, hogy nem mered elmondani? - Amikor a lány elpirult, Padraic fölnevetett. - O, csalfa teremtés, az arcod arról árulkodik, hogy telibe találtam! Nem lesz tőlem nyugovásod, amíg meg nem tudom a titkodat.

Val szabadulni próbált.

- Nem, nem, te gazember, belőlem ki nem szedsz semmit. A gondolataimat megtartom magamnak, semmi közöd hozzájuk!

Miközben Padraic az egyik kezével szorosan tartotta, a másikkal törekeny bordái felé nyúlt, és csiklandozni kezdte.

- Ki vele, Val, vagy kapsz némi ízelítőt a rád váró büntetésből - fenyegetőzött, s közben tetetett szigorral vonta össze sötét szemöldökét.

- *Padraic!* A mindenedet! - sikoltotta, s közben szabadulni próbált. Amikor végre belátta, hogy lehetetlen, megadta magát, s így szólt: - Csak azon törtem a fejem, hogy vajon a házaspárok mindig hálóruhában szerelmeskednek-e.

A férfi meglepetten engedett a szorításán.

- A férjed így csinálta? - kérdezte, miközben tisztában volt vele, hogy ilyen személyes jellegű kérdést egyszerűen nem áll jogában föltenni.

- Igen - felelte Val egyszerűen.

- Akkor nagy ostoba volt - mondta a férfi felindultan -, és fogalma nem volt a női test szépségéről. Azok a férfiak, akiket én ismerek, mind boldogan, *au naturel*-nak ágyban a feleségükkel vagy a szeretőjükkel. Legalábbis a mi családunkban a férfiak ezt a szokást követik.

- Valahogy én is így képzeltem - sóhajtott Val. - De ilyen kevés tapasztalattal nem lehettem biztos a dologban.

- Soha nem látott az urad úgy, ahogyan Isten teremtett? És te se őt? - kérdezte Padraic.

Valentina a fejét ingatta.

- De nem bánt veled rosszul, ugye? - kérdezte kutakodó tekintettel.

- Ned? - nevetett Val. - Nem. Kedves, jó ember volt, Padraic, csak épp hiányzott belőle a szenvedély. Kifejezetten türelmes volt a nászéjszakán, holott nem egykönnyen szabadt meg a szüzességemtől. Elszánt volt, de igen szelíd. És utána is, mindig. De mindig úgy éreztem, hogy ennél azért többnek kellene lenni közöttünk. Lehet, hogy azért volt ez így, mert nem tölthettünk együtt elég időt.

- Nagyon szeretted, kishúgom? - kérdezte Padraic gyöngéden.

Val csak a másodperc törtreszéig tévovázott, majd megvallotta:

- Padraic, szégyellem bevallani, de egyáltalán nem szerettem. -A férfi döbbenetének láttán Val tovább magyarázkodott. - A mama fejébe vette azt az ostobaságot, hogy egyik húgom se mehet férjhez, amíg én meg nem találom a páromat - kezdte. - Én meg valahogy egyiket se találtam megfelelőnek. Amikor az elmúlt tavasszal betöltöttem a huszadik évemet, rájöttem, hogy nincs mese, hamarosan férjhez kell mennem. Lord Barrows is volt olyan, mint a többi kéréim, ezért elfogadtam az ajánlatát. Szerintem ő legalább annyira meglepődött, mint én, amikor éppen neki mondtam ki az igent. Életemben még nem voltam szerelmes senkibe. Nem értem, miért, mert a mama azt állítja, hogy a mi családunkban szenvedélyesek a nők. Engem kivéve. S mivel Ned vagyonának következtében a magam ura vagyok, nem hinném, hogy ismét férjhez megyek, mert arra már rájöttem, hogy férjhez menni csupán a férjhezmenetel kedvéért - nos, annak semmi értelme. Egy nő szeresse azt a férfit, akihez hozzámegy, ennek a dolognak más oka nem lehet, bárki bármit mondjon is.

- A leggyönyörűbb nő vagy, akit életemben valaha is ismertem, Valentina St. Michael - mondta Padraic lelkesen -, megkaphattál volna bárkit, akire szemet vetesz. Akár egy herceget is, akinek királyi vér csörgedezik az ereiben! - Teremtöm, gondolta. Úgy beszélék, mint egy ostoba iskolás gyerek.

Vált nem lepte meg a férfi hevessége, s Padraic egy szempillantás alatt rájött, hogy a fiatalasszony nem is érezte hangjában a szenvedélyt.

Val könnyedén felnevetett.

- Sajnálatos módon egyetlen herceg sem keres magának feleséget Angliában. Sem Írországbán. Jaj, Padraic, te mindig nagyon értetted a módját, hogy a rosszkedvetem elűzd. Köszönöm a bököt, de véleményem szerint anyád a legszebb asszony, akit valaha is ismertem.

- Az ő korosztályában meglehet - közölte a férfi -, de a mienkben te vagy a legszebb, Val.

- Hát a húgaid, te hűtlen gazember? - csipkelődött vele a lány.

- Willow túl jelentéktelen, Deirdre túl sápadt, Velvet orra pedig túl nagy - felelte Padraic.

- Gazember! Megmondom a húgaidnak, hogyan beszélsz róluk. Ha bármelyik öcsém rólam ilyeneket mondana, bosszút állnék, az egyszer szent, ahogy rájadt is bosszút állok a nővéreid nevében, Lord Bürke!

- Csak bátran, asszonyom, amíg megvan mind a tíz ujjam, amivel halálra csiklandozhatlak - s már emelte is a kezét fenyegetően. - Ez az én titkos fegyverem, amivel elhallgathathatlak, és engedelmességre kényszeríthetlek, Valentina St. Michael.

- Hah! Ahhoz előbb meg kell hogy kaparints. - Azzal nekiiramodott a kertben, az unokatestvére pedig utána.

Valentina egyenest a labirintus bokrai felé vette az Irányt.

- Árulás! Árulás! - kiáltotta Padraic. -A fenébe, Val, tudod, hogy az életben ki nem talállok ebből a bozótból, te gonosz boszorkány!

Val addigra eltűnt a szeme elől, csak a nevetéséből lehetett sejteni, merre jár a sűrű bozótban. Padraic Bürke átkozódva vetette magát utána. Amikor Valentina megbizonyosodott arról, hogy Padraic annak rendje s módja szerint benn jár a sűrűben, kacagva sarkon fordult, és besietett a házba. Padraic hamarosan rájön, hogy magára maradt, és hogy jó ideig ki nem talál onnét. Val felszabadultan kacagott.

Nemcsak hogy Padraic volt a kedvenc unokatestvére, de ez megfordítva is így volt. A férfi tizenegy évvel volt idősebb nála, mégis jó barátok maradtak. Már kislány korában is Padraic Bürke állt legközelebb a szívéhez.

Padraic ifjúkorában sokat volt az udvarban, Lincoln grófjának kíséretében, akinek neje Aidannak volt az unokatestvére. Amikor nagyobb lett, anyja Oxfordba küldte tanulni. Két évig folytatta ott tanulmányait, majd bátyjával egy évet töltött a tengeren. Eközben rájött, hogy neki mégiscsak a szárazföldön a helye. Ettől fogva Padraic ideje java részét a birtokain töltötte, az udvarnál, apróbb szívességeket tett a királynőnek. 1596-ban csatlakozott Essex grófjának cádizi expedíciójához, amikor az angolok elfoglalták és kifosztották a spanyol várost.

Valentina családi összejövetelek alkalmából találkozott unokatestvérével. Most eltűnődött, vajon miért nem jutott eszébe soha, hogy megbeszélje Padraickal, miért képtelen olyan férjet találni magának, akit szeretni is tud. Pedig Padraic mindig őszintén a segítségére sietett. Ráadásul a férfi, hozzá hasonlóan, mintha maga se találna méltó párt magának.

- Valentina - szólította meg anyja, amikor a teraszhoz ért. - Megtalált Padraic? Hiszen kifejezetten a kedvedért jött ma át.

- Nem ártana, ha utána küldenél valakit a labirintusba, mama. Azt hiszem, Lord Burke-nek ezúttal is sikerült elvesznie - nevetett.

- Valentina! Neked sose nő be a fejed lágya? - dorgálta Aidán, de azért ő is elnevette magát. Őszintén örült, hogy Lord Barrows halálát követően a lánya nem esett búskomorságba. - Jemmie - szóló oda legkisebb gyermekének -, szaladj, és vezesd ki szegény Padraicot a labirintusból.

A kisfiú nagy hahózás közepette eliramodott. Régen tréfa tárgyát képezte, ami unokatestvéreiknek sem okozott gondot, hogy kitaláljanak a bokorrengetegből - az egyetlen Padraic kivételével.

- Mi a csudának csaltad be oda, Valentina? - érdeklődött az anyja.

- Nem csaltam be, mama. Kénytelen voltam oda menekülni előle. Csiklandozott, márpedig tudod, hogy milyen csiklandós vagyok. Tudtam, hogy ha oda bemenekülök, könnyedén megszabadulok tőle, elfutni előle ugyanis teljességgel lehetetlen. Amúgy meg hogy is venné ki magát, hogy egy friss özvegy talpig gyászban menekül a pázsiton az üldözője elől? Mégiscsak illik vigyáznom a hírnevemre, mama.

- Örülök, hogy illendően viselkedsz, drágám, még ha a módszereid meglehetősen szokatlanok is - mormolta Aidán.

- Remélem, megvédesz, mama, ha Jemmie kiszabadítja az unokabátyámat a fogságból - mondta Valentina cinkos nevetéssel.

Amint megpillantották a pázsiton határozott léptekkel közeledő fiatalembert, Aidán karon fogta lányát, és bevezette a házba.

- Szerintem Padraic elveszti a bosszúszomját, ha a házon belül kerülünk - mondta.

- Jaj, mama, úgy örülök, hogy te még most is hajlandó vagy megvédeni.

- Én téged világ életemben megvédtel, Valentina. Csecsemőkorodtól fogva, bár *azokra*, az időkre igazán nem emlékezhetsz.

- Tudom - mondta rá Valentina. - Nan legalább ezerszer elmondta az elrablásom történetét. És Wenda is, ugye, neki is része volt a kaland első felében?

- Úgy bizony - mosolygott Aidán -, de Nan volt, aki végigcsinálta veled az írországi fogságot,

és elszenvedte a magáét FitzGerald nagyapámtól és a családjától. Ő szoptatott, ő tartott életben, amíg megtaláltak. Akárhogy is, még mindig előbb értem oda, mint apád. Ezenkívül ismerkedtem meg Lord Glinnel, aki elrejtett a FitzGeraldok haragja és bosszúja elől, amíg Conn értünk nem jöhetett. És most Bevin hozzámegy az ifjú Henry Sturminsterhez, apja nevének viselőjéhez és örököséhez. Egy szép napon a lányom annak a csodás kastélynak lesz úrnője. Alig akarózik elhinnem.

- Nagy jót tettél minden lányoddal, mama. Anne egy szép napon Holly Hill úrnője lesz, Bevin pedig megörökli az ír kastélyt. Hamarosan kereshetsz egy ögrófit Maggie-nek is, aki szentül elhatározta, hogy neki mindannyiunkénál külön esküvője lesz. Annak a költségeit pedig csakis egy ögróf állhatja - viccelődött Valentina az anyjával.

- Hát veled mi lesz, kedvesem? - kérdezte Aidán. - Valamikor neked is férjhez kell menned megint.

- Na ne, mama. Nekem ebből elegendő volt. Mikor veszed már tudomásul, hogy én vagyok a családban a rút kiskacsa? Én eddig soha senkibe bele nem szerettem, és az a gyanúm, hogy nem is fogok. Hogy miért, arról fogalmam sincs, de ez van. Lord Barrowshoz azért mentem hozzá, hogy neked meg a papának kedvetekre tegyek, de most már tudom, hogy rettenetes hibát követtem el. És ez többé nem fog megisméltódni. Ha nem talállok olyasvalakit, akit úgy szeretek, mint te a papát, akkor nem fogom bebeszélni magamnak, hogy majd talán mégiscsak boldog leszek. Nem én.

Aidán St. Michael nem szólt. Azt persze tudta, hogy Valentina nem volt szerelmes Lord Barrowsba. Mégsem érezte úgy, hogy meg kell akadályoznia a házasságot, ha egyszer maga Valentina beleegyezett. Végére is húszéves létére Valentina már nemigen válogathatott.

Maga Aidán is húszas évei közepén járt már, amikor férjhez ment. Akkor azonban más dolgok játszottak közre, olyanok, amelyek a lánya esetében nem álltak fenn. Neki annak idején idős édesapjának a gondviselése is a vállára nehezedett, ugyanakkor későn érő típus is volt. És legidősebb gyermeke is az lehet. Csakhogy ez eddig még észébe sem jutott. Mi lehet a baj Valentinával, morfondírozott, hogy nem képes megtalálni az igaz szerelmet?

Az elkövetkező hetek során azonban kevésbé foglalkoztatta megőzvegyült gyermeke. Lesz még idő Valentina problémáján rágódni. Most azonban harmadik lánya esküvőjére kell összpontosítania. Nagy ünnepség lesz. Aidán nemigen hitte, hogy manapság hat hónapon belül képes valaki hozzá hasonló módon kiházasítani három lányát.

1596 nyarán Conn O'Malley hazavitte a családját Innisfana szigetére, hogy az O'Malleyk ősi otthonában meglátogassa hatvanéves, beteg édesanyját. Conn elhatározta, magával viszi Angliába, hogy gondját viselje, de az anyja közölte:

- Én Írországból születtem. Itt éltem egész életemben, és itt is halok meg. Ne is vesztess rá több szót, Conn.

Fia elfogadta ezt az érvelést, bár nem örült neki. Ostoba fivérei elkótyavetyélték a családi vagyont rájuk eső részét, aztán a felelősséget másokra, elsősorban Tudor Erzsébetre hárítva, kalózkodni kezdtek az ír és a skót partok mentén. Aztán 1596-ban belekeveredtek a Tyrone grófia által szervezett felkelésbe. Eleve vesztett ügy volt, persze. Conn tudta, s csak annál jobban aggódott anyja biztonsága miatt.

Azon a nyáron történt, hogy a tizenegy esztendőes Bevin St. Michael megismerkedett Lord Glin legidősebb fiával, Henry Sturminsterrel. A tizenhét esztendőes fiatalember akkor tért haza franciaországi tanulmányújáról.

Nagy viláágfinak hitte magát, de elég volt egy pillantást vetnie Bevin St. Michaelre, aki FitzGerald nagyanyja gyönyörű gesztenyebarna haját és égszínkék szemét örökölte, és Harry Sturminster tudta, hogy elveszett. Közölte szüleivel, akik egy unokatestvérét szánták neki feleségül, hogy hallani se akar másról, mint St. Michael kisasszonyról.

Bevin a maga részéről még nem érezte elérkezettnek az Időt a komoly elkötelezettségre. A gyerekkor és a felnőtté válás küszöbén megrettent Harry szenvedélyes szerelmi vallomásaitól.

Amikor a fiú ráébredt, hogy rosszul közelít a dologhoz, visszafogta magát, s nyár végére sikerült elérnie, hogy Bevin már félíg-meddig szerelmes volt belé. Az elkövetkező nyarakat Bevin náluk töltötte vendégségben, és egyre jobban beleszeretett Harrybe.

1599 nyarán a háborúskodások miatt nem volt tanácsos egy fiatal lánynak Írországba merészkednie, ezért Lady Glin látogatott el legidősebb fiával Angliába, hogy Harry annak rendje s módja szerint eljegyezhesse Bevin St. Michael kisasszonyt.

Most, az 1600-as év októberének tizenkettedik napján hatalmas népség gyűlt össze Pearroc Royalba, hogy tanúja legyen az ifjú pár egybekelésének. Ezúttal a családtagokon kívül jelen voltak a környékbeli előkelőségek és a St. Michael család számos, a királyi udvarban élő barátja. Valaha Lord Bliss is Tudor Erzsébet köreihez tartozott, de jó néhány esztendeje, még Jemmie születése előtt abbahagyták az udvar látogatását, még az újívi ünnepeken sem vettek részt többé. Bevin gyémánttal és gyöngyökkel ékesített diadémban ragyogott, s hosszú, barna hajába bele-belekapott az őszi szél.

Az esküvőt követő ünnepség és lakoma még javában folyt, amikor feljött a hold. Kacagás, vidámság töltötte be Pearroc Royalban a nagy hallt még jóval azután is, hogy az ifjú párt ünnepélyes keretek közt ágyba dugták. Amikor másnap az utolsó vendég is eltávozott, Aidán megkönnyebbülten fordult a férjéhez.

- Hála Istennek, hogy Maggie még csak tizenkét éves! Legalább három évem van a következő esküvőig.

- És mi lesz Valentinával? - kérdezte Lord Bliss a feleségét.

- Ha egy nő másodjára megy férjhez, akkor minden egészen más. Ráadásul Val közölte velem, hogy esze ágában sincs újra házasságot kötni. Persze egy szavát sem hiszem, ő viszont látszólag komolyan gondolja. Valentinának időre van szüksége, hogy tisztába jöjjön magával. Rosszul tettük, hogy sietettük azt a házasságot Lord Barrowszal. Ma már tudom.

- Olyan boldogtalan volt vele?

- Nem volt boldogtalan, de nem is volt boldog. Bevallotta, hogy csak a kedvünkért ment hozzá, és ez elkészerít, Conn. Mi ketten olyan boldogok vagyunk, és én azt szeretném, ha Valentina is megtalálná ugyanezt a boldogságot.

Lord Bliss egytértett az asszonnyal. Csakhogy neki sem volt elképzelése, mi lenne a megoldás Valentina jelenlegi dilemmájára. Ahhoz már nem elég fiatal, hogy taníttassák, Pearroc Royal vezetése pedig Lady Bliss feladata. Mintha nem volna hely számára a háztartásban. Ahhoz viszont túl fiatalnak tartották, hogy visszaengedjék egyedül a megboldogult ura birtokára, de még ha volna is megfelelő komornája, Hill Courtban Valentinának még kevesebb tennivalója akadna, mint Pearroc Royalban.

- Küldjétek fel a királyi udvarba - javasolta Skye, amikor a testvéröccse megvallotta neki tanácsatlanságukat. - Nem is értem, hogy nem jutott eszetekbe magatoktól. Anne és Bevin is eltöltött bizonyos időt a királynő mellett. A családnk nőtágjai valamennyien megfordultak az udvarban. Csak épp Valentina nem. Pedig most éppenséggel erre volna szüksége.

- Évek óta nem jártál az udvarban - mondta Conn. - Nem az a hely már, mint annak idején.

- Attól, hogy mind a mai napig nem kerülhetek Böske szeme elé, még tudom, hogy mi folyik ott.

- Valentina sose akart az udvarba menni - jegyezte meg Conn. - Sokkal szívesebben élt vidéken. Ebben is nagyon hasonlít Aidánhoz.

- Azért az O'Malleyk csökönyössége sem hiányzik belőle. Hallgass ide, Conn. Valentina csak akkor dönthet, ha már eltöltött valamennyi időt az udvarnál. Meglehet, hogy manapság már nem olyan izgalmas ott az élet, mint H mi időnkben. Erzsébet közel jár a hetvenhez, és ott ólálkodnak körülötte a hiénák. A kora miatt ugyan át nem engedi a trónt, de azért előbb-utóbb Stuart Jakab lesz a király. Hát persze, hogy fel kell mennie Valentinának az udvarba. Tudor Erzsébettel egy korban élni és nem ismerni őt, kész büntény. Az unokahúgom egyszerűen félénk, olyan, mint Aidán volt

valaha. Ha a vén Lord Bliss nem hal meg jókor, s nem bízza Aidant a királynő gondjára, kötvem hiszem, hogy életében valaha is elhagyta volna imádott Pearroc Royalját. És ti sohasem találatok volna egymásra, Conn. Gondolj bele, kicsoda boldogságtól fosztottátok volna meg magatokat. És gondolja meg alaposan Valentina is. Meglehet, hogy épp a királyi udvarban vár rá az igaz szerelem.

Lord és Lady Bliss csakhamar szóba hozta a dolgot Valentinának. Legnagyobb meglepetésükre leányuk egyetértett Skye nénivel. Fiatalabb korában valóban nem akart felmenni az udvarba, de a helyzet mostanra egészen megváltozott. Ha otthon marad, azzal nem sokra megy. Az a tény, hogy feleségül ment Edward Barrowshoz, nem sok boldogságot hozott. Igenis fölmeleg az udvarba, és megnézi magának, vajon ott mi vár rá.

Azon nyomban csomagolni kezdtek. Aidán öreg komornája felügyelte a műveletet.

- Tán nem én mentem föl úrnómmal az udvarba, mielőtt ő maga is férjhez ment? Én tudom a legjobban, hogy mire van ott szükség.

Lady de Marisco komornája, Daisy Kelly átkocsizott Queen's Malverből, hogy segítsen. Sokkal nagyobb tapasztalata volt udvari dolgok tekintetében, mint az öreg Magnek, mert Skye O'Malley de Marisco hosszú időt töltött a királynő szolgálatában. Segített anélkül, hogy megbántotta volna a büszke Magét.

Lady Barrows ruháit, ékszereit, piperecikkeit mind gondosan összecsomagolták. Valentina pehelypárnái közé egy kis tölgyfa kádat is beraktak. Lesz saját fogata, kocsisa s lovai, a csomagoknak s neki magának egyaránt.

Az udvarnál unokatestvére, Willow, Alcester grófnéja fogja bemutatni.

Valentina helye már megvolt az udvarhölgyek között, mivel a szerencsés kiválasztottak közül az egyik hazament Yorkba karácsonyra, ott megfázott, és váratlanul meghalt. Mihelyt a hír tudomására jutott, Willow sietve megkérte Lady Howardot, Nottingham hercegnőjét, hogy említse meg az unokahúga nevét.

-A húgom még csak húszéves, asszonyom, de igen komoly és tanult asszony - mondta Willow.

- És özvegy, mint mondja?

- Igen, asszonyom. Lord Barrows özvegye az oxfordshire-i Hill Courtból. A házasság rövid ideig tartott, gyermekük nem született, úgyhogy nincs olyan gátló körülmény, amely Őfelsége szolgálatában akadályozhatná. - Willow tudta, hogy az öreg királynő' egyre kevésbé szereti maga körül a változást, ezért amennyire lehetséges, igyekezett jó fényben feltüntetni Valentinát.

Lady Howardnak nem volt ismerős Lord Barrows neve, ezért megkérdezte: - Kik az unokatestvére szülei?

- Apja testvére anyámnak, született O'Malley, de évek óta Conn St. Michael, Lord Bliss néven ismeretes. Anyja a megboldogult Payton St. Michaelnek, a korábbi Lord Blissnek egyetlen gyermeke - felelte Willow.

- Conn O'Malley! - csalt mosolyt az emlékezet Lady Howard ajkára. - A legcsinosabb férfi az udvarban, így nevezték. Nagy botrányt csinált, ezért a királynő elvetetett vele egy gazdag leányt, és elzavarta az udvartól. Később aztán visszatérhetett, de évek óta színét se láttam. Elbűvölő ember volt! - Aztán a jóasszony észbe kapott, és így folytatta: - Szóval megállapodott?

- Mintaférfj és hét gyermek atyja - mondta Willow kis mosollyal. Conn bácsi ifjúkorában nagy hatással volt az udvarbéli hölgyekre, bár ő ebből nem sokat vett észre.

- Nos - folytatta Nottingham hercegnője -, a frivolság nem jellemző magára, Lady Edwardes, s én nem emlékszem, hogy bármely rokon vagy barát részére valaha is szívességet kért volna. Vállalja a felelősséget az unokahúga viselkedéséért?

- Természetesen, asszonyom, de nem lesz rá szükség. Valentina igen komoly asszony, az volt az édesanyja is, amikor a királynőt szolgálta.

- Aidán St. Michael - tűnődött Lady Howard, s homlokét ráncolva keresgélt emlékezetében. - Magas, jellegtelen lány, ugye?

- Igen, asszonyom.

- Halványan emlékszem. Arra is, hogy Lincoln felesége valami távoli rokon. Az unokatestvére is olyan jellegtelen, mint az anyja?

- Nem, asszonyom. Ő is, meg a többi unokatestvérem I* mind az apjukra hasonlítanak.

A beszélgetésre december utolsó napján került sor, s amikor Valentina helyét biztosították, Willow hírnököt küldött anyjához Queen's Malvernbe. 1601. január hetedikén, mindjárt a vízkeresztü ünnepséget követően Lady Barrows másodsor is útnak indult gyermekkori otthonából. Először mint ifjú feleség. Most, mint aki szerencsét próbál.

Második rész

A KIRÁLYNŐ UDVARA

1601

Az udvar. Egészen más, mint amilyennek elképzelte. Világéletében számtalan történetet hallott a szüleitől és a nagynénjétől, hogy milyen volt az élet a királynő udvarában. Unokatestvérei is sugárzó arccal számoltak be arról, hogy milyen színes és izgalmas volt ott-tartózkodásuk. Különös volt összevetni a múltbéli meséket mindazzal, amit Valentina az udvarban talált. Pezsgésnek többé nyoma sem volt. Komor, néha kifejezetten nyomasztó helynek bizonyult, ahol súlyos hibák történnek, és a múltbéli régi szép idők emlékei kísértének. A levegőt a Jövővel kapcsolatos reménytelen várakozások töltötték meg - amelyben Tudor Erzsébetnek nincs már szerepe.

Azok a híreségek, akik úgy vették körül Erzsébetet, mint gyöngyszemek a ragyogó gyémántot, már letűntek. Róbert Dudley, Leicester grófja 1588 őszén keserű szívvel halt meg, miután Anglia fölött diadalmaskodott a spanyol Armada. Sir Francis Walsingham 1590-ben halt meg, őt Sir Christopher Hatton követte 1591-ben.

A királynő unokatestvére, Henry Carey, vagyis Lord Hunsdon 1596-ban boldogult meg. Boleyn Máriának, a királynő nagynénjének volt a fia, s fennállt a gyanú, hogy Henry Carey valójában VIII. Henrik fia, hisz Boleyn Mária jóval előbb került a király ágyába, mint hogy a testvére, Anna hazajött Franciaországból, és rabul ejtette a király szívét. Erzsébet a pletykák ellenére igen kedvelte Henryt, Lord Hunsdon pedig leghűségesebb alattvalója volt.

De William Cecil, vagyis Lord Burghley volt az, akinek 1598. augusztus 4-én bekövetkezett halála a mai napig könnyeket csalt a királynő szemébe. Cecil volt hón szeretett barátja és csodálatos képességekkel megáldott külügyminisztere, aki a kezdetektől mellette állt. Cecil, aki csakis a királynő érdekeit tartotta szem előtt. Lord Burghley azonban értékes örökséget hagyott Erzsébetre, fiát, Sir Róbert Cecilt, akinek észbeli képességei még apján is túltettek.

Róbert Cecil apró termetű, púpos ember volt. Igen bántotta a külseje, de mind apja, mind Francis Walsingham méltó utódjának bizonyult. Tizennyolc esztendőskorában került be a parlamentbe, és gyorsan kapaszkodott fölfelé a ranglétrán a királynő kormányában, amit nemcsak származásának, hanem rendkívüli tehetségének is köszönhetett. A színház világában is otthon érezte magát, gyakran megfordult a Globe-ban, amikor William Shakespeare és Christopher Marlowe művei voltak műsoron. Cecil olyan ember volt, aki viselkedésével könnyűszerrel megnyerte mindazok rokonszenvét, akik közelebbről megismerték. Apjához hasonlóan ő is csak a királynő és

Anglia érdekeit tartotta szem előtt. És látszólag fűtült rá, hogy az emberek mit gondolnak felőle.

Ahogy a királynő öregedett, Róbert Cecil rájött, elsődleges feladata, hogy előkészítse a birodalom zökkenőmentes átalakulását, anélkül hogy erre fölhívna Erzsébet figyelmét.

Ebben az állapotban volt az udvar, amelybe Valentina útnak indult. A londoni út rendben lezajlott, s megérkezésükkor Valentina és Padraic egyenesen Greenwood House-ba hajtottak, amely Padraic anyjáié volt, s ahol a család londoni tartózkodásai során mindig megszállt. A ház egy dombtetőn állt Chiswick-on-Stranden, és a Temzére nézett. Úgy tervezték, hogy ott megpihennek egy napig, mielőtt Valentina az udvarnál bemutatkozik.

A királynő a Whitehall Palotában lakott, amely szeretett Greenwichéhez hasonlóan a Temze partján állt.

Padraic Burke az első, Londonban töltött délutánt arra akarta fölhasználni, hogy színházba vigye unokahúgát, de Valentina az utazás fáradalmaira hivatkozva kimentette magát.

- Lehet, hogy igazad van, kishúgom - hagyta helyben Lord Bürke. - Jobb, ha összeszeded magad, mielőtt a Vén Böske rád akaszkodik. Mivel te leszel az udvarban a legfrissebben érkezett udvarhölgy, a legrémesebb feladatokat fogják a nyakadba sózni. De fogadd meg a tanácsomat, és ne hagyj, hogy a többi udvarhölgy kénye-kedve szerint dirigáljon, hisz rangban fölöttük állsz.

A királynőt hatalmas udvartartás szolgálta, közöttük hat hajadon udvarhölgy, hat férjezett vagy megözvegyült hölgy, akik mind Öfelsége kívánságait lestek. Az ő feladatuk volt a királynő szórakoztatása és tájékoztatása, megnyugtatása, valamint kényeztetése. Ezek az udvarhölgyek mindenkinél jobban ismerték Tudor Erzsébetet - bár sokan közülük szívesen lemondtak volna e megtiszteltetéséről.

-A palotában fogok lakni? - érdeklődött Valentina nála bennfentesebb unokatestvérétől.

- Biztosra veszem, hogy majd találnak helyet a számodra, de ne számíts valami nagy kényelemre, Val. Ne feledd, hogy a királynő udvarhölgyei között utolsó le-lel a sorban, s csak a véletlennek köszönhetően, hogy egyáltalán ide kerültél. A többi udvarhölgy egyidős a királynővel: Lady Dudley, Warwick grófnőjének özvegye; Lady Scrope, Lady Howard, Nottingham grófnője, akinek a segítségével Willow számodra a megtisztelő lehetőséget megszerezte.

Vált bosszantották Padraic szavai, holott unokabátyja gyerekkora óta úgy ismerte az udvart, mint a tenyerét. Biztosan tudja, mit beszél, Val félretette hát büszkeségét, és megkérdezte:

- Mi az, amit még tudnom ajánlatos, Padraic?

- Greenwood lesz az otthonod, mint mindannyiunknak, Robin kivételével, aki a szomszédos hatalmas palota tulajdonosa. A ruháid java részét ajánlatos itt tartanod, hogy el ne lopják.

- Hogy el ne lopják? - kérdezte Valentina döbbenet.

- Ma már más idők járnak az udvarban - hangzott a felelet. - Egy váltás ruhát vigyél magaddal, és ne tedd le az ékszereidet, különben könnyen lehet, hogy örökre nyomuk vész. Nan sem töltheti azzal a napiját, hogy a holmidat őrzi. Itt biztonságban lesz mindened. Ha a királynő elutazik valahová, több váltás ruhára lesz szükséged, attól függően persze, hogy milyen messzire megy Londontól.

- Elég öreg már ahhoz, hogy ne sokat utazzon - kockáztatta meg Lady Barrows.

Padraicból kitört a nevetés.

- Jó lesz, ha életkorról nem teszel említést, legkevésbé a királynőéről, ha meg akarod tartani a helyedet. Meglehet, hogy Böske nem mai csirke, de a kora egy cseppet sem lassította le a tempóját. Mindennap sétál, kilovagol, s a náladnál fiatalabb udvarhölgyeit is holtra fűrasztja. Nagy multság lesz lépést tartani vele. Őt csak egyvalami állíthatja meg - a halál. Márpedig a királynőnek esze ágában sincs meghalni, bárki bármit pletykáljon is.

Másnap reggel Lord Bürke elkíserte unokahúgát a Whitehallba a családi bárkán. A palota vízbe vezető lépcsőjénél kötöttek ki, Willow már türelmetlenül integetett odafentről.

- Gyerünk! Gyerünk! - kiáltott, miközben fölfelé lépkedtek.

- Nem késtünk el, mi ez a nagy sietség? - kérdezte Padraic a nővérétől.

- Nem, nem, nem késztetek el, de időbe telik, amíg szemrevételezem Valentina öltözékét, és tudomására hozom a legutóbbi pletykákat. Tudatában vagy, Padraic, hogy anyád óta senki a családból nem szolgált udvarhölgyként a királynő mellett? Persze a többiek is megfordultak itt mind, de nem udvarhölgyi minőségben...!

- Teremtöm, Willow! Ha úgy odáig vagy, miért nem magadnak harcoltad ki a megtiszteltetést? - kérdezte Padraic.

- Hogy udvarhölgy legyek? Te megőrültél! Nekem családom van, akiket el kell látnom, öcsém. Szegény James mire menne nélkülem, nem beszélve a kicsinyeimről. Ti, agglégények, egyformák vagytok mind! Semmi tisztelet nincs bennetek az asszonyi kötelezettségek iránt. - Willow ■hajtvja helyére igazított egy elszabadult hajtcincset.

- Nos, kishúgom, hadd lássalak - fordult Valentinához, ügyet se vetve többé az öccsére.

Valentina óvatosan levette szőrmével bélelt szürke köpenyét, és odanyújtotta Padraicnak. Alatta fekete bársonyruhát viselt harang alakú szoknyával. A dekoltázsa Igen mély volt, Lord Burke-nek elállt tőle a lélegzete, mert az unokahúgáénál szebb kebleket még nem látott életében.

- Muszáj ilyen kivágott ruhát viselned? - csattant fel élesen.

- Manapság a legtöbb nő közszemlére teszi a kebleit - kelt a védelmére Willow. - Valentina nyakkivágása épp megfelelő. Amellett gyönyörű melle van. Ne légy már olyan ódivatú, Padraic! - Willow tovább vizslatta Valentinát, majd elégedetten bólintott.

- Tökéletes vagy - állapította meg. - A ruhádról lerí, hogy jó házból való úriasszony vagy, ugyanakkor a királynőt nem fogod árnyékba borítani.

- Anyádtól tudom, hogy ha valamire, erre nagyon kell vigyáznom - felelte Valentina.

- Nagy kár, hogy a mama nem tanulta meg korábban a leckét - jegyezte meg Willow csípősen.

- Anyánknak megvolt a jó oka, hogy összevessen a királynővel - vette védelmébe Skye-et Padraic. - Az ég áldjon meg, Willow, úgy beszélsz, mint egy *angol!*

- Az is vagyok - vágott vissza Willow ingerülten.

- Anyád ír, apád meg spanyol - replikázott Padraic.

- Angliában születtem a Wren Courtban, testvérkém - hívta fel a figyelmét Willow. - A férjem angol. A gyerekeim angolok, és a fene essen beléd, én is angol vagyok! Ami téged illet, Padraic Bürke, te éppúgy angol vagy, mint én, annak ellenére, hogy ír volt az apád. Csecsemőkorod óta itt élsz, Angliában vannak a földbirtokaid. És egy cseppet sem úgy festesz, mint aki ég a láztól, hogy csatlakozzon Tyrone rebellis csapatához. Ahhoz te túlon túl kényelmes angol úriember vagy!

- A ménkü csapjon beléd, Willow! A legszívesebben...

- Elég legyen! - kiáltott Valentina, és a veszekedő testvérek közé vetette magát. - Nem tűröm, hogy egymás torkának essetek! Mit számít, hogy ír valaki, vagy angol? Egy család vagyunk, és ez itt a lényeg. - Lord Burke-höz fordult. - Hallgass már, Padraic. Egy szót se halljak többet. - Majd visszafordult unokanénjéhez. - Willow, volnál szíves a királynő elé kísérni? Rosszul venné ki magát, ha már a bemutatkozóról elkésnék. Nem örülnék, ha Őfelsége már kezdetben rossz véleményvel volna rólam.

- Ennek a nőszemélynek több esze van, mint bármelyikünknek - mormogta az orra alatt Padraic.

Willow eleresztette a megjegyzést a füle mellett.

- Gyere hát, Valentina. Biztosra veszem, hogy Lord Burke-nek amúgy is más dolga van. - Azzal, anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna az öccsére, a királynő lakosztálya felé terelte Lady Barrowst.

Érkezésüket a királynő udvarhölgyeinek kíváncsi pillantása kísérte. Az udvarban élő ifjú hölgyek halálosan unatkoztak, eltekintve a fiatalemberekkel lebonyolított találkáktól. Az elmúlt néhány esztendő során ezek az ifjú hölgyek, akiket a királynő szolgálatára kiválasztottak, nem egy hatalmas botránynak voltak okozói. Alig két éve a csinos kis Elizabeth Vernon esett teherbe Southampton grófjától. A királynő majd megpukkadt ifjú névrokona viselkedése miatt, bár a gróf végül

elvette a lányt. S most, épp Valentina érkezésének napján, új botrány volt kirobbanóban.

Lady Dudley, Warwick hercegnéje sietett üdvözlésükre a következő szavakkal:

- Hála az égnek, hogy megjött, Lady Edwardes! A királynő tombol! Kiderült, hogy Mary Fitton gyereket vár! - Azzal végigmérte Valentinát. - Az unokahúga?

- Igen, asszonyom. A nagybátyám elsőszülött gyermeke, Valentina, a megözvegyült Lady Barrows. - Majd meghalt a kíváncsiságtól, hogy az újonnan kirobbant botrány részleteit megtudja, de Lady Dudley máris a királynő magánlakosztálya felé terelte őket. Egy komorna nyitott ajtót és bocsátotta be őket, s már hallották is a királynő éles, magas hangú rikácsolását.

- Semmi másra nem vagyok kíváncsi, kisasszony, mint hogy nevezze meg a gazembert, no, nem mintha amúgy nem tudnám, ki volt az! Will Herbert, ugyebár? - mennydörögte a királynő az előtte térdeplő, zokogó leánynak, ez alatt Valentinának módjában állott szemügyre venni Tudor Erzsébetet, akit lényegesen jobban érdekelt Mary Fitton, mint az újonnan érkezett két látogató.

A királynő ellentmondásos személyiség volt. Teste rendkívül fiatalos, és mozdulatai - elsősorban gyönyörű kezéé - lenyűgözően kecsesek. Keskeny, hosszú arca azonban nagyon megöregedett. Sötétszürke, majdhogynem fekete szeme élénken csillogott, de most bestippedt arcába valaha hosszú és keskeny, feltűnő orra fölött, amely az évek során erősen megvastagodott. Bőre hamvas fehér, vagy legalábbis annak tűnt az élénkvrös paróka alatt.

Tudor Erzsébet tele volt energiával, amit a mérge csak tovább növelt. Fel-alá járkált a megsemmisült Fitton kisasszony előtt.

- Az elmúlt nyáron! Az elmúlt nyáron Worcester fiának és Lady Anne Russellnek az esküvőjén! Emlékszik? Hah! De még mennyire, hogy emlékszik, kis álnok kígyó! Ott találta ki azt az ostoba táncot a többi magához hasonló kis kapcaronggyal, akik bátorzkodnak az udvarhölgyeimnek nevezni magukat. Emlékszik, hogy megkérdeztem, ki az, akit megszemélyesít? Mire azt felelte nekem: „Az érzelmet, asszonyom.” Mit mondtam én ekkor, kisasszony? Mit mondtam magának? Vissza tud emlékezni a tyúkeszéval arra a hajdánvult esetre? Nos?

- Azt mondta, asszonyom, hogy az érzelem mind hamis - zokogta Mary Fitton.

- Úgy ám, az érzelem mind hamis, de maga nem hitte el, ugye nem, kisasszony? Mit gondol, azért vagyok még most is életben, mert olyan ostoba vagyok, maga kis liba? Azért?

- Nem, asszonyom - szipogott a lány.

- Hah - dohogott a királynő. - Hát most a maga bőrén tapasztalta meg az igazamat a kisasszony. Minek kellett kurválkodnia, ahelyett hogy várt volna egy kicsit, míg hozzáadom William Knollyshoz, a kincstárnokomhoz? Igen, hozzá - förmedt rá az elképedt lányra. - Jól tudom, mekkora csodálója, és hogy milyen odaadóan viselte a kisasszony gondját, ahogy arra az édesapja megkérte. De magának Will Herbert kellett, akinek se esze, se szépsége. Hah! Ostoba lány!

- Azt kívánta volna, madám, hogy William Knollysra, a kincstárnokára vessek szemet, aki nós ember? - kérdezte Mary Fitton magába roskadtan.

- Micsoda ostoba liba a kisasszony - ismételte meg a királynő. - A felesége sokkal idősebb nála, és nincs neki sok hátra. Az az ember tisztességes asszonyt csinált volna magából, nemcsak kedvét töltötte volna a kisasszonyon az én kedvem ellenére, mint a szeretője, Will Herbert. Na persze, tisztában vagyok az indítékaival. Tudta, hogy Lord Herbertből gróf lesz egy szép napon, lett is, maga pedig beleélté magát a grófné szerepébe. Hát tévedett a kisasszony! Nagyon tévedett. Ugyanis Lord Herbert nem fogja elvenni!

Mary Fitton krétafehér lett.

- Azt nem tagadhatja, hogy a gyerek tőle van, madám. Igenis, tőle! A Mindenhatóra esküszöm! Szűz voltam előtte.

- Nos, már nem az - mondta a királynő dühösen. - Kíváncsi rá, hogy a szeretője miként vélekedik önről, kisasszony? - Azzal a ruhája kivágásába nyúlt, és előhúzott onnan egy összehajtogatott papírdarabkát. Széthajtogatta, és hangosan felolvasta.

„Egy Ladynek a királyi udvarból

Szép teremtményének e tanácsot küldöm, fogadja el tőlem. Senki se szedhesse gyümölcsét, míg nem az egész fát szedi, Mert ha egyszer eggyel, aztán ezerrel teszi, s kurvává lesz. Csak törd a jeget, s az egész repedez.”

- Nos, kisasszony? Hogy tetszik? Ez a versike kézről kézre jár az udvarban, miközben mi itt beszélgetünk.

Miként vélekedik ezek után a szeretője maga és a gyermeke iránt viseltetett gyöngéd érzelmeiről? Mary Fitton elájult.

- Na, tessék - nézett le rá a királynő. - Látják a hölgyek? A kisasszony csak azt kapta, amit megérdemelt. Vigyék innét. Helyezzék Lady Hawkins felügyelete alá. Ami az uraságot, Pembroke grófját illeti, legszívesebben a Towerba csukatnám, de vigyék a Fleet börtönbe, hogy ott lehiggadjon. Végeztem. És ez itt kicsoda? - kérdezte.

Lady Dudley bókol.

- Lady Gardiner utóda, madám, s unokahúga, Alcester hercegnője.

- Alcester? - csattant fel a királynő élesen, mire Willow előrelépett, és ismét bókol.

- Boldog újévet, madám - kezdte.

A királynő arcára nyomban kiült a felismerés. Baloldalt több foga hiányzott.

- Willow! Kedvesem! Mennyire örülök, hogy látom! De rég is találkoztunk.

- A gyerekek miatt van, madám - felelte Willow. - Nehezen hagyom oda őket. Nem szívesen bízom a cselédségre a fiaimat és lányaimat, mert attól tartok, hogy nem sajátítják el a kellő járomodot, ami manapság igen gyakori eset. Tudom, megérti.

- Való igaz - felelte a királynő. - A fiataloknak fogalmuk sincs a jó modorról, s ami az erkölcsüket illeti, az még rosszabb. - Ma már nem olyan idők járnak, mint hajdanán.

- Felséges asszonyom - kezdte Willow álszerényen. - Ha Fitton kisasszonyt most elbocsátják Őfelsége szolgálatából, felajánlhatnám az Ön szolgálatára Gabrielle-t, második leánygyermekemet? Tavaly decemberben töltötte be tizenegyedik évét, s miként a nővére, Cecily, aki szintén Őfelségét szolgálta néhány éve, ő is megfelelő neveltetésben részesült. Ökörülötte nem lesz botrány, azért kezeskedem.

A királynő felnevetett.

- Ki himé, hogy Skye O'Malley unokái bájos és jól nevelt ifjú hölgyek lettek. Azt hiszem, teljesítem a kívánságát, hercegné, először is azért, mert kedvem tartja, másodsor meg így legalább nem kell válogatnom a sok semmirekellő közt, akik mind a kegyeimért esdekelnek, aztán mást se csinálnak, mint a férfiak után koslatnak. Nos, küldje el hozzám Gábiellé Edwardest. Es most mutassa be az unokahúgát, aki oly türelmesen várakozik az oldalán. Kicsoda is valójában? A maga családja olyan kiterjedt, hogy már képtelen vagyok követni az összes rokoni szálat.

- Asszonyom, engedje meg, hogy bemutassam unokahúgomat, Valentinát, Lady Barrowst. Edward, Lord Barrows özvegye az oxfordshire-beli Hill Courtból - közölte Willow hivatalos hangon. Magánkívül volt a boldogságtól, hogy sikerült elintéznie Gábiellé elhelyezését. Majdnem két éve mesterkedett ez ügyben. Kétségtelen, hogy kifizetődő, ha az ember a megfelelő helyen van a megfelelő időben, gondolta.

Valentina tisztelettel bókol a királynő előtt.

- Kik a szülei, leányom? - kérdezte a királynő. - Az unokanővére úgy odáig van a leányának szerzett lehetőséggel, hogy bemutatta ugyan, de egy szót sem szólt a felmenőiről.

Willow elpirult attól, hogy Erzsébet a veséjébe látott.

- Lord és Lady Bliss legidősebb lánya vagyok Pearroc Royalból, madám. Apám született Conn O'Malley, habár manapság Conn St. Michaelként ismeretes, amióta felvette anyám, Aidán St. Michael vezetéknévét, hogy a családunk ez az ága ki ne pusztuljon. Ha jól tudom, házasságukat személyesen Őfelségének köszönhetik - fejezte be Valentina.

- Conn O'Malley- melázott a királynő. - Majd' tíz éve, hogy utoljára láttam a szüleit, Lady

Barrows. Apja szeretetre méltó szélhámos volt. Haj aj, de mennyire! Olyan botrányt csinált irt az udvarban, hogy nekem kellett feleséget kerítenem neki. És a dolog nagyszerűen sült el. Az édesanyja tökéletes párnak bizonyult. Mikor is házasodtak össze?

- Jövő hónapban lesz színhárom éve, felséges asszonyom - felelte Valentina.

- És boldogok mind a mai napig? ~ De még mennyire!

- És hány gyermekük született? - kérdezte a királynő.

- Hét, asszonyom. Négy lány és három fiú.

- És maga hány éves? - érdeklődött Tudor Erzsébet.

- Huszonegy leszek márciusban, asszonyom.

- Mennyi ideig volt férjnél?

- Alig egy hónapig, asszonyom.

- Akkor hát ez második házassága volt?

- Nem, az első, asszonyom - feszengett Valentina.

- Húszéves koráig nem volt férjnél? Hogyan lehetséges, Lady Barrows?

- Nem találtam kedvemre való férfit, és a szüleim helybenhagyták, hogy nem kell olyasvalakihez-férjhez mennem, aki nem tetszik - felelte.

- És Lord Barrows tetszett? - kíváncsiskodott tovább a királynő.

- Jó ember volt, madám.

- Hmm - felelte a királynő. A szeme kutakodón nézett, de annyiban hagyta a dolgot. - És most azért jött, hogy a szolgálatomba álljon, így van, Lady Barrows? Úgy gondolja, hogy az itteni urak között majd talál magának második férjet? Meglehetősen gyér a kínálat, annyit előrebocsáthatok. Csak szórakozni, mulatni akarnak, más nem is érdeklí őket manapság. Mint a hiénák, lesik a halálomat, de **arra** még várhatnak egy darabig. *Mortua sed non seputa!* Tud latinul, Lady Barrows?

Valentina bólintott. Lefordította a királynő morbid, de tréfás szavait: „Meghalt, de még nincs eltemetve.” Majd hozzátette:

- Én nem akarok másodszor férjhez menni, madám. Csak királynőmet szeretném szolgálni, amennyiben igényt tart rá.

- Látom, örökölte édesanyja kellemes modorát, s Ugyanakkor apja büszke szellemét -jegyezte meg Tudor Erzsébet. - Nem tudom, jó ötlet-e, hogy egy ilyen kedves Ifjú hölgy körülbástyázza magát ilyen magunkfajta vénasszonyokkal - mutatott körbe Lady Dudleyra, Lady Howadra és Lady Scrope-ra, akik körülállták. - Nos, mivel megígértem, magáé a méltóság. Legutóbbi botránya miatt az udvarhölgyek szeme fénye el lesz bocsátva. Maga foglalja el a helyét, Lady Barrows. A maga feladata lesz, hogy rendet tartson ezek között a rémes nőszemélyek között. Nem akarok több botrányt!

- Isten legyen hozzád irgalmas - mondta neki őszinte együttérzéssel Willow, amikor később hazafelé tartottak Greenwoodba. - A királynő herculesi feladatot rótt rád. Remélem, képes leszel megfelelni az elvárásoknak.

- Ahhoz szükségem lesz a segítségedre, Willow - hangzott a felelet. - Te ismered az udvart. Én nem. Hogyan tarthatnék rendet egy csapat fiatal lány között, akik sokkal jártasabbak a nagyvilági dolgokban, mint jőmagam. Nem is értem, mi célból bízott meg a királynő ilyen feladattal.

- Talán abban bizakodik, hogy fiatal létedre könnyebben kiismered magad a praktikáik között. Általában sokkal idősebb hölgyekre bizzák ezeket a nőtényeknek a kordában tartását. Legalább Gabrielle-vel nem lesz bajod. Talán még segítségedre is lehet. Jaj, annyira örülök, hogy éppen ma veled lehettem, amikor Fitton kisasszonynak útilaput kötöttek a talpára a helytelen viselkedése miatt. Azt hiszem, Gaby elhelyezését is csak ennek köszönhetem. Micsoda szerencse! Csak várj, amíg James megtudja!

- Mit tud meg James? - kérdezte Padraic Bürke, aki abban a minutában lépett be a szalonba. - Sikerült elhelyeznem Gabyt a királynő udvarhölgyei között. A Fitton lány szegényt hozott a saját

fejére. Hát nem nagyszerű?

- Hogy a Fitton lány szégyent hozott a fejére? - kérdezte Lord Bürke. - Ez igazán kegyetlen megjegyzés tőled, Willow.

Valentina elnevelte magát.

- Természetesen nem azt tartom nagyszerűnek, hogy a Fitton lány tönkretette a jó hírnevét - csattant fel Willow felháborodottan. - Igazán nem vallana jó keresztényi cselekedetre. Egyszerűen elégedett vagyok, hogy a megfelelő időben a megfelelő helyen voltam. Már két éve igyekszem helyet keríteni Gabynak.

- Azt hittem, azért jártál a királynőnél, hogy Valentinát bemutasd - jegyezte meg a férfi szárazon. Sarkon fordult, és szembekerült az unokahúgával. - Sikerült a dolog, Val?

- A királynő megbízott az udvarhölgyek felügyeletével - jött a higgadt felelet.

-A mindenit!

- Padraic, légy szíves ne beszélj így! Olyan vagy, mint a mama! - korholta Willow.

- Mégis, mi a fenét képzelt a királynő, hogy egy ilyen zöldfülűt, mint Val, bizott meg a lányok kordában tartásával? Azok a kis némberek egykettőre túljárnak az eszén!

- Örülök, uram, hogy ilyen nagy a belém vetett bizodalma - jegyezte meg Lady Barrows hűvösen.

- Hah!- kiáltott a férfi türelmetlenül - Csak semmi női hepciáskodás, Val. Egész életedben vidéken éltél. Fogalmad sincs az udvarról és azokról az emberekről, akik benne élik az életüket. Vidéki libuska vagy, kedvesem, akire rábíztak egy csomó minden hájjal megkent, agyafűrt csitrit, akik pokollá fogják tenni az életedet. Nem lehetne ennek valahogyan elejét venni, Willow? Hol van ilyenkor az a híres-nevezetes józan eszed?

- De hát mit tehettem volna, Padraic? Közöljem a királynővel, hogy rossz ötlet? Valentina tapasztalatlansága ellenére egyáltalán nem biztos, hogy rossz ötlet. Meglehet, hogy egy fiatalabb teremtés sokkal ügyesebben kordában tudja tartani a kisasszonyokat, mint egy öregebb, hisz korban és vérmérsékletben is közelebb áll hozzájuk. És végül is itt leszek a közelben, ha az unokahúgunknak szüksége van rám.

- Itt maradok én is - mondta Lord Bürke.

- *Te?* - kérdezte Willow igencsak meglepetten. - Hisz gyakorlatilag be nem tetted a lábad az udvarba, amióta csak Lincoln grófiának apródja voltál.

- Valentinának szüksége lesz férfi támaszra, mert az urak éppolyan pletykafészek, mint a hölgyek, drága nővérem. Csak jól jöhet egy védelmező az ellentáborban.

- Hogy a férfiak *pletykálnak*? - kérdezte Willow csodálkozást mímelve.

- Nekem magamnak sem igen akarózik elhinnem - tette *hozzá* Valentina gunyorosan.

- Néha a nőknél is rosszabbak - nevetett Padraic. - Mikor kezded el tevékenységedet az udvarnál, kishúgom?

- Két napot kaptam a királynőtől, utána kell megjelennem a Whitehallban - felelte Val.

- Nos, nekem viszont még ma délután indulnom kell haza - mondta Willow. - Gaby nincs felkészítve az udvarnál való megjelenésre. Legalább egy hétre lesz szükségünk, de ha egyszerű az udvarnál van, senki el nem mozdíthatja innét. Vigyázz Valentinára, Padraic - mondta, miközben a kesztyűjét húzta. - Kísérd el az udvarba csütörtökön. - Azzal el is tűnt.

- Nem fogok alkalmatlanokdni, Padraic - mondta neki Valentina, miközben Willow becsukta maga után az ajtót. - Tudom, hogy más dolgod is van, semhogy énrám vigyázz. Nem vagyok már gyerek, felnőtt nő vagyok.

- De mennyire, hogy az vagy - felelte a férfi, és örömmel nézte, hogy Val egészen elpirul. - Ma már túl késő van ahhoz, hogy színházba menjünk - folytatta a férfi. - Amellett rémes idő van. De holnap elviszlek, ha az idő megjavul kissé. Alleyne játssza Will Shakespeare *III. Richárdját*. Ma délután maradjunk idehaza, és kártyázzunk. A királynő udvarhölgyei állandóan kártyáznak, s ha az emlékezetem nem csal, te vacakul játszol. Nem árt egy kis gyakorlás. Nehogy még a végén

elvezítsd mindazt, amit Lord Barrowstól örököltél.

- Ugyan! - kiáltott Val. - Csak mert meg tudtál verni kártyában tizenégy éves koromban, ne hidd, hogy most is megversz. Úgyhogy nyugodtan játszhatunk!

- Nos, gyere - fogta meg Padraic a kezét -, a könyvtár igen kellemes hely.

- Nos, uram, szívesen megleckéztetem azért, hogy így semmibe veszi a képességeimet. Feltételezem, megengedheti magának, hogy becsületes pénzben játsszunk. - Valentina gondosan elrendezte maga körül a szoknyáját, és az asztal fölött Padraicra nézett. Ahogy így egymásra néztek, Valentina különös rándulást érzett a gyomrában. Padraic szeme szintiszta akvamarin, kivált az árnyalata megkapó. Val eltűnődött, hogyhogy ez idáig észre se vette. Még a szeme is mosolygott, ahogy ránézett. Elképesztően jóvágású férfi, de eddig a pillanatig Valentina kizárólag az unokabátyjaként gondolt rá. Hirtelen rájött, hogy valamilyen megfoghatatlan oknál fogva, mintha megváltozna minden.

A játszma kezdetét vette. Emberükre letek egymásban, és Padraic meglepve tapasztalta, mennyit ügyesedett Val az elmúlt évek során. Aztán legnagyobb csodálatára, Val egyik játszmat nyerte meg a másik után, elnyerte Padraic minden vagyonát, miközben végig úgy csevegett, mint akit a játék egy cseppet sem érdekel.

- Hogyhogy soha nem fordulsz meg az udvarban, Padraic? - kérdezte elgondolkozva.

- Egy életre megelégettem ifjúkoromban. Nem vagyok politikus alkat. És nem szeretek városban élni, ráadásul sokkal többbe is kerül. Jobban érzem magam Clearfields Prioryban, a méneseim közelében. Tudod, néhány éve a királynő eladta nekem, s azóta az enyém. Persze nem Bürke Castle, amire már vissza se tudok emlékezni, s mint tudod, földig rombolták. Még csak nem in tartozik az ősi Burke-földbirtokokhoz. De hát én hű alattvalója vagyok a királynőnek, így nevelt anyám - mondta szomorú mosollyal.

- Apádra és Írországra nem is emlékszel? Padraic a fejét ingatta.

- Csecsemő voltam, amikor apám egyszer s mindenkorra elhagyta Írországot. A francba, hát nem elnyerted az utolsó garasomat?

Val boldogan felkacagott.

- Nos, büszke uraság, mi légyen a váltságdíj?

- Egy csók - mondta Padraic viccesen. - Egyetlen csók minden nyereményed ellenében.

- Nahát, nem mondom, nagyra tartod magad. - Érezte, hogy elpirul, s a szíve sebesen ver. Mi a csuda törhetett rá? Hisz ez itt Padraic Bürke. Akit világ életében ismert.

- Nos, madám? Csak nem szállt inába a bátorsága?

- Lássam a lapjait, uram - mondta Val, és amikor Padraic kiteregette a kártyáit, Val felnevetett.

- Vesztett uraságod! - felelte.

- Nem, asszonyom. Nagyon is úgy látom, hogy inkább én nyertem. - Azzal felállt, a lányhoz lépett, és ajkát az ajkára tapasztotta.

Valentinát megdöbentette a hirtelenség, de képtelen volt ellenállni. Úgy érezte, a csontjai menten elolvadnak. A szája! A szája olyan... olyan...

- Val.

Amint a férfi ajka eltávolodott, mintha megfosztották volna valamitől. Val szépséges ametisztkéik szeme visszatükrözte zavarát. Nem talált szavakat. Mi történt? Életében még nem érzett ilyet.

A férfi nagy keze az arcát simogatta, az állához közeledett.

- Asszonyom, azt nem állíthatja senki, hogy Lord Bürke nem fizeti meg az adósságát - törte meg a feszültséget.

Valentina csak állt, igyekezett megkapaszkodni a kártyaasztalban. Egész testében remegett.

- Miért tetted ezt? - kérdezte.

- Csak az adósságomat törlesztettem, Val. - Ez nem volt igaz, s ezt tudták mindketten. Padraic röpké csóknak szánta, de történt vele valami, amikor az ajkuk összeért. Arra nem számított, hogy

Valé édes, mint a méz.

- Nem - mondta Val.

- Szeretlek. - Ezüstkék szeme mélyen a lány szemébe nézett.

- Mióta?

- Nem emlékszem olyan időre, amikor ne szerettelek volna. Arra sem emlékszem, hogy az a szeretet, amit az unokahúgom iránt éreztem, mikor fordult át a férfi szerelmébe.

- *Mégis hagyjad, hogy eljegyezzem magam Edward Barrowsszal!*

- Amikor megtudtam anyámtól, hogy hozzámegy feleségül, már késő volt - felelte Padraic. - A mindenit, Val! Olyan gyönyörű vagy! Hozzámehtél volna egy grófhöz, lehetnél valami nagy ember felesége.

- És mondja, uram, kérte valaki, hogy helyettem határozzon a sorsom felől? Én olyan emberhez akartam feleségül menni, akit szeretek, a fene essen beléd!

Lord Bürke csak állt, és lenézett Valentinára.

- Én egy hontalan ír nemes fia vagyok. Mégis, mit ajánlhattam volna neked? Te arra születted, hogy egy nagyhatalmú uraság felesége légy, nem olyasvalakié, mint én vagyok.

- Ostoba bolond vagy, Padraic Bürke! A szüleid mindketten írek. Az én apám ír, s anyám anyja FitzGerald volt. De ami minket, kettőnket illet, mi angolok vagyunk, egyszerűen azért, mert itt születünk, itt éltünk egész életünkben! Neked ott van Clearfields Priory és a körülötte elterülő birtok. Amellett teljes jogú részese vagy az O'Malley-Small kereskedelmi társaságnak, és azt állítod, hogy szeretsz. Mégis, miféle nőnek képzelsz te engem, aki többet kíván annál, mint amit te kínálhatsz?

- Akkor hozzám jönne feleségül, ha megkérném a kezedet? - hitetlenkedett Padraic.

- Senkihez sem mehetek feleségül, amíg le nem töltöttem a gyászévét Lord Barrows emlékére.

- És utána a feleségem lesz?

- Nem tudom - mondta a lány, dühítő higgadsággal. - Akihez legközelebb hozzámegyek, azt szeretni akarom, én nem tudom, hogy téged szeretlek-e, uram. E percben rettenetesen dühös vagyok. Azt állítod, hogy szeretsz, de még csak meg sem kísérelted megakadályozni, hogy hozzámenjek Nedhez. Nem hittem volna, hogy ilyen anyámasszony katonája vagy, Padraic. Apád bezzeg nem volt ilyen. Neki is végig kellett néznie, hogy anyádat hozzáadják másvalakihez, de neki legalább volt bátorsága, hogy jogot formáljon a kezére. Ha engem feleségül akarsz venni, akkor lényegesen több merészségről kell tanúbizonyságot tenned, mint az eddigiekben. Mert én nemcsak szeretni akarom azt a férfit, akihez legközelebb hozzámegyek, hanem tisztelni is.

Indulni akart, de Padraic elkapta, visszahúzta.

- Lehet, hogy az a baj, hogy a kellenél jobban szeretlek, s nem az, hogy nem eléggé, Val - mondta szelíden, és ismét megcsókolta. Ezúttal nem volt gyöngéd a csók. Csak úgy áradt belőle a szenvedély, a szinte visszafoghatatlan vágy. Padraic szétfeszítette a lány ajkát, nyelve a nyelvével találkozott. Valentina szédült, ahogy az ismeretlen érzés átjárta a testét. Félajultan a férfiba kapaszkodott. - Édes szerelmem - suttogta Padraic elengedve Val ajkát. Apró csókokkal borította el Val mellét, beszippantva gyöngyvirággillatát.

- Padraic! - kiáltott Val elhaló hangon. - Hagyd abba! Azonnal! - Kezét a férfi mellkasára tette, és eltaszította magától. Soha nem hitte volna, hogy egy csók így elvegye valakinek az esztét. - Gondolkodni se bírok, uram! - mentegetőzött.

- Talán inkább többet gondolkodik a kellenél, asszonyom. - Ha akkor elereszti, Val minden bizonynal a földre hanyatlik.

Végre-valahára Val ereje visszatért, s elhúzódtott a férfitől.

- Maga merészebb, mint hittem, uram - mondta -, én azonban azért jöttem az udvarba, hogy a királynőt szolgáljam, és a jövőmmel kapcsolatban semmiféle döntést hozni nem szándékozom.

- De legalább udvarolhatok neked, Val? - A férfi szeme nevetett.

- Nem bánom, de figyelmeztetek: korántsem biztos, hogy másokkal szemben előnyben

részesítelek.

- No, de asszonyom, most mintha ön volna merészebb a kelleténél.

- Meglehet, Padraic, hogy valóban bátorságra kaptam - kacsintott rá Val.

- És most megbüntetsz a vétkeimért?

- Úgy bizony, jó uram, és meglehet, hogyha majd ráunok kised játékaimra, elfogadom az ajánlatát. Abban az esetben, ha meggyőződöm róla, hogy eléggé szeretsz, Padraic. Azt mondd, szeretsz, mégis hagyjad, hogy máshoz menjek hozzá, holott tudtad, hogy nem az az ember, akihez feleségül kellene mennem. Ha igazán szeretnél, semmi nem állhatott volna utadba. Épp ezért most nagy ostobaság volna tőlem, ha komolyan vennélek. Amellett - vont a vállát - megesküdtem, hogy többé nem megyek férjhez. Lehet, hogy úgy teszek, mint a királynő, és férj nélkül halok meg. Padraic felnevetett.

- Kicsi az esély, Val, és ne mondd, hogy nem figyelmeztettek. Feltett szándékom, hogy feleségül vegyelek. És ezáltal nem ismerek tréfát. Sem a büszkeségem, sem más férfi nem állhat közénk.

- Nos, abban ne reménykedj, hogy elhamarkodottan fogok dönteni. Edward Barrows jó ember volt, de most már tudom, hogy hirtelen halála kész áldás nekem. Soha nem lettem volna boldog vele. Már évekkkel ezelőtt körül kellett volna nézmem az udvarban, ahelyett hogy mezei égerként húzom meg magam vidéken. De ennek vége. Udvarolhatsz nekem, Padraic, de ha lesz más, aki elnyeri a tetszésemet, azt is bátorítani fogom.

- Tán nem is árt, ha kitombolod magad, mielőtt a feleségem és gyermekeim anyja leszel. Teljes mértékben egyetértek.

- Valóban, uram? - kérdezte Val negédesen.

- Játsszál csak, amíg nem hozol szégyent a család fejére. - Lehajolt, hogy megsókolja, de a lány ezáltal kisiklott a keze közül.

- Nekem te ne merészelj valaha is erkölcsről prédikálni, Padraic Bürke! - Azzal már csattant is a pofon.

- Auú! - hápogott a férfi. - Te kis boszorkány! Ez fáj!

- Örülök neki, te gazember! Ólbe tett kézzel nézni, hogy máshoz megyek feleségül, és most, hogy megözvegyültem, végre összeszedni a bátorságodat, és közölni, hogy feleségül veszel! Nos, Lord Bürke, ha meg akarsz kapni, ahhoz előbb fogj meg... és biztosíthatlak, hogy alaposan megtáncoltatlak, mielőtt megfogsz... ha ugyan megfogsz!

- Mi a fene ütött beléd? - kiáltott utána Padraic, miközben Val kiviharzott a szobából. *Ezek a nők!* Az eszem megáll. Az ember azt hinné, ha egy nőnek szerelmet vallanak, az legalábbis örülni fog. Még egy ilyen lehetetlen boszorkányt nem látott a világ. De Isten legyen hozzá irgalmas, hisz szereti őt.

Valentina felrohant a lépcsőn, elszárgult az elképedt Nan mellett, berohant a hálószobájába, és az ágyra vetette magát.

- Hagyj magamra, Nan! - utasította a cselédet. - Egyedül akarok lenni. Ne engedj be senkit, amíg másképp nem rendelkezem.

Val nem tudta, sirjon-e vagy nevéssen. „*Nem emlékszem olyan időre, amikor ne szerettelek volna.*” Hogy merészel ilyen mondani, miután némán végignézte, hogy feleségül megy Lord Barrowshoz?

- A fene essen beléd, Padraic! - mormogta. - A fene essen beléd, a fene essen beléd.

Valentina elképedten meredt a kék-arany szőnyegre. Ha egy csók ilyen elmondhatatlan gyönyörűséggel töltheti el, milyen lehet maga a szeretkezés? Egészen biztosan nem olyan, mint amilyenek a férjével megtapasztalta. Szegény Ned. Számára a szenvedély ismeretlen fogalom lehetett. Erre még a tapasztalatlan Valentina is rájött.

A papa és a mama között biztosan egészen másképpen van, gondolta Valentina, valahányszor a férje látogatásával tisztelte meg. Ő feküdt némán, kezét az utasításnak megfelelően oldalához

szorította, miközben Edward Barrows kinyitotta a hálóingét, és a mellével matatott. Ahogy ujjai a húsát gyúrták, a légzése hamarosan felgyorsult. Fölemelte Val hálóingét, gondosan a dereka köré gyűrte, s ujjai lejjebb tapogatóztak. Amikor érezte, hogy Val felkészült a befogadására, ráhengeredett, egyedien lökessel belehatolt, majd mind gyorsabb ütemben lovagolt rajta, a légzése egyre szaporább lett, míg végre megkönnyebbülten, kis kiáltással rárogyott. Amikor összeszedte magát, felkelt, „Köszönöm, drágám”, mondta, s tévedhetetlen pontossággal megtalálta útját az ajtó felé a szuroksötét szobában.

Egyedül a nászéjszakán maradt vele végig. Egyszer Val ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy ajkával megérintse, de a férfi nyomban rendreutasította:

- Drágám, ne viselkedj úgy, mint egy kurva. Feküdj alattam nyugodtan.

Valentina most rémülten döbbsen rá, hogy ha nincs ez a véletlen baleset, egész életét Ned feleségként tölthette volna, és soha nem ismeri meg azt az örömteli érzést, amellyel Padraic Bürke csókjai eltöltötték.

És mégis, épp ezek a csókok keltették fel más férfiak Iránti érdeklődését. Ha Padraic Bürke ilyen mámorító örömmel tölti el, bizonyára más férfiak is képesek ugyanerre. Lehetséges volna?

Megdöbbsen a fölfedezéstől, hogy Padraic Bürke szereti. Padraic, az agglegény. Padraic, akinek az anyja őszintén kétségbe van esve, hogy a fia talál-e magának valaha is feleséget. Skye néni szerint Padraic a fellegekben jár. Bizonyos mértékig Padraic az apjára emlékeztette, s ha ő valóban az anyjára hasonlít, akkor ők ketten csakis boldogok lehetnek.

- Nem! - mondta ki fennhangon. Nem fogadja el az első lehetőséget csak azért, hogy mindenki meg legyen elégedve. Ilyet többé nem tesz. Ezúttal igenis keresni fogja a boldogságot.

Kopogtattak.

- Lord Bürke érdeklődik, hogy óhaj-e vele vacsorázni - hallatszott Nan hangja -, vagy még mindig hisztizni méltóztatik.

Valentina fölugrott az ágyról, és kinyitotta az ajtót.

- Ezt kérdezte?

- A hisztit? Ugyan. Csak kérdezteti, hogy vele vacsorázik-e.

Valentina egy pillanatig gondolkodott, majd így szólt:

- Mondd meg neki, hogy túl fáradt vagyok. Majd holnap találkozunk. Kérdezd meg, mikorra készüljek el a színházra.

- Csak nem akar színházba menni? Istentelen hely ám az, tele van a londoni csöcselékekkel! - nézett rá Nan rémülten.

- Rendkívül jól informált vagy ahhoz képest, hogy hozzám hasonlóan egész életedet vidéken töltöttem - csipkelődött Valentina. - S ami még rosszabb, úgy beszélsz, mint egy puritán.

- Ahhoz nem kellett ezen a mocsok helyen élnem, hogy tudjam, miféle intézmény a színház. Tele zsebmetszőkkel és kurvákkal! Cseléd létemre nem vagyok teljességgel tudatlan, asszonyom.

- Jaj, Nan! - ugrott a nyakába Valentina. - Nem akartalak megbántani. De tekintve, hogy Lord Bürke társaságában megyek a színházba, biztosra veszem, hogy lesz, aki gondomat viselje.

- Hmm. Neki sincs sokkal több sütnivalója, mint magának.

Valentina elmosolyodott.

- Eredj, mondd meg Lord Burke-nek, hogy reggel találkozunk, és utána, kérlek, keríts nekem valamit vacsorát. A hálószobámban szeretném elkölteni a kandalló előtt.

Nan elsietett, és Val elgondolkodott, vajon mire is menne hűsége cselédje nélkül. Hisz Nan nemcsak cselédje, hanem legdrágább barátja is. Nan, aki bizonyára elájul, ha meglátja, miben óhajta a színházba menni Val. Lady Barrows kuncogott magában, ahogy elképzelte a jelenetet.

Kuncogott akkor is, amikor másnap Nan pontosan úgy reagált, ahogyan azt ő előre elképzelte.

- Fényes délután így nem lehet megjelenni a nyilvánosság előtt - zsörtölődött. - így megveszti az isten hidege!

- Magamra terítem a szőrmével bélelt köpenyemet - vigasztalta Val. - Különbön is kellemes

idő van.

- Énnekem egy csöppet se tetszenek ezek a mélyen kivágott ruhaköltemények, asszonyom. Az egész keble ki van téve közszemlére, és bármit mond is, tudom, hogy meg fog fájni! Hideg van idebe is, hát még ott a színházban. ... ennek nem lesz jó vége.

- Mindazonáltal, drága Nan, manapság ez a divat, és én, mint Öfelsége udvarának oszlopos tagja, nem mutakozhatom másképpen.

Valentina kinyitotta kicsiny, elefántcsont ékszerdobozkáját, s miután behatóan tanulmányozta, kivett belőle két kicsi, szív alakú fekete szépségtapaszt. Az egyiket a szája jobb sarkára tapasztotta, a másikat a melle domborulatára.

- Botrány! - dohogott Nan. - Mi a csuda bújt magába, asszonyom? Ha a mamája ezt látná!

- A szépségtapasz manapság nagy divat, Nan. Nincs benne semmi botrányos. Miután a nyaklánc is a helyére került, Nan valamelyest megnyugodott.

- Mivel úgylát hiába beszéltek, legjobban, ha hozom a köpenyét és a kesztyűjét. Legalább annyit ígérjen meg, hogy felhúzza a csuklyáját, mert jeges szél fúj a folyó felől.

- Megígérem - nyugtatta meg Valentina mosolyogva.

Amikor Valentina lement a lépcsőn, Padraic nem is titkolta elragadtatását. Megcsókolta Val kezét, s közben a tekintetük találkozott.

- Szép jó napot, kishűgom - mondta, s közben elégedetten konstatálta, hogy Val elpirult.

- Önnek is, uram. Mehetünk. Melyik színházba megyünk, a Rose-ba vagy a Globe-ba?

- A Globe-ba, és sietnünk kell, ha a színpadon akarunk helyet kapni. Ott nagyobb biztonságban vagyunk a zsebmetszőktől, de törtéjük bármi, a köntösödet vagy a muffodat le ne tedd, Val.

- Nan már attól is megbotráncozott, hogy színházba viszel - vallotta be Val, miközben kocsiba szálltak.

- Most, hogy jobban belegondolok, meglehet, hogy Nannek igaza van. Elképzelhető, hogy több esze van, mint bármelyikünknek.

- Hol van a Globe? - kérdezte Val.

- A híd túloldalán, Southwarkban. Valójában ez az új Globe. A városi tanács és szövetségesei éveken ezelőtt lebontatták a régi Globe-ot. Az újat a folyó túlsó partján építették fel a Bear Garden közelében. Veszélyes környék, de nappal biztonságos.

- Olyan lesz, mint a bábszínház? - kérdezte Val.

- Nem, ezerszer különb. Shakespeare és szegény Christopher Marlowe egészen más élmény. Számomra felfoghatatlan, hogyan bánhatnak ilyen mestereien a szavakkal.

- Miért mondd, hogy szegény Christopher Marlowe?

- Mert néhány éve megölték egy kocsmái csetepatéban. Zseniális ember volt... és teljesen örült.

- Emlékszem, a nővéred, Velvet említette, hogy találkozott vele az udvarban. Csöppet sem kedvelte. Azt mondta, Marlowe szemtelenül kikezdett vele.

- Egyáltalán nem lep meg. Igen nagyra volt magával. Gondolom, Velvet aztán rendesen elbánt vele.

A kocsi átdöcögött velük a London hídon. Mihelyt Southwarkba értek, nyomban utánuk vetették magukat a koldusok, és Lady Barrows egy perc alatt megértette, miért ragaszkodott hozzá Lord Bürke, hogy kocsist és két inast vigyenek magukkal. Hármuknak az volt a feladata, hogy távol tartsa a koldusokat, és biztosítsa a kocsi szabad előrehaladását. Ha a színházban lesznek, négyen őrzik majd a fogatot, hogy el ne lopják.

- Húzódj hátra - mondta Padraic. - Ha látják, hogy nő ül a kocsiban, ékszer is sejtenek, s akadhat köztük olyan vakmerő, aki egyszerűen benyúl a kocsiba, és letépi rólad.

Amikor a színház elé kanyarodtak, Val izgatottan kandikált ki csuklyája alól, és Padraic azt a fiatal lányt látta maga előtt, aki egész életében erre az alkalomra vágyott.

- Maradj a kocsiban, amíg utána nézek, hogy sikerül-e jegyet szerezni. - Amikor kiszállt, az inasok őrizték Lady Barrows nyugalmát.

Valentina lenyűgözve figyelte az utca forgalmát. A kocsi körül emberek siettek a színház felé, többnyire köznép, inasok, boltosok a feleségükkel, néhány külföldi, aki már hallotta Shakespeare mester hírért. Fiatal lányok gyümölcsöt árultak, fánkot, vizet, sört, süteményt.

A kocsi ajtaja kinyílt, és Lord Bürke lesegítette Valenti-nát.

- Sikerült megszereznem a két legutolsó helyet a színpadra - mondta, azzal bevezette a színházba. - Szorosan vond össze magadon a köpenyedet. Állítólag ma a Zsebes Moll is itt van.

- Ki a csoda az a Zsebes Moll, Padraic?

-A leghírhedtebb zsebmetsző. A valódi neve Mary Frith, és állítólag jó házból való úrilánként látta meg a napvilágot. Férfíruhát visel - ami már önmagában véve is különös. Komoly hírnévre tett szert az elmúlt évek során, és a saját nembeliekkel éppoly könyörtelenül elbánik, mint a férfiakkal. Remélem, nem sok ékszeret vettél magadra.

- Csak nem képzeled, hogy ékszer nélkül mutakozom a világ színe előtt.

- Szorosan fogd össze a köntösödet. Nincs nálam fegyver, és semmi kedvem verekedésbe keveredni valami ostobaság miatt.

A színpadra felvezető lépcső lábánál egy jegyszedő újtukat állta.

- Nincs tovább - közölte határozottan. -A színpadnak ez a része Pembroke grófjának és társaságának van fenntartva.

- De hisz ide szól a jegyem - vitakozott Padraic.

- Sajnálom, nem mehetnek tovább - ismételte meg a Jegyszedő határozottan.

- Pembroke grófja ma nem lesz jelen - közölte Valentina merészen.

- Nem lesz jelen? És miért nem, ha szabad érdeklődnöm?

- Mert tegnap óta a Fleeten tartózkodik, Őfelsége utasítására. A jegyárus nyilvánvalóan tisztában volt vele, különben nem adta volna el Lord Burke-nek a jegyeket. Lesz szíves a helyünkre vezetni bennünket. Nem vagyok hozzászokva, hogy nyilvános helyeken ácsorogjak. Lady Barrows vagyok, Őfelsége udvarhölgye.

A jegyszedő félreállt, és helyükre kísérte őket.

- Bocsánatáért esedezem, asszonyom. Remélem, azért nem ejt rossz szót a Globe-ról Őfelsége előtt. - Egészen lenyűgözte Lady Barrows magabiztossága, a szépségéről nem is beszélve. Azt hitte, Őfelsége minden udvarhölgye száraz kóró, mint a vén Böske maga is.

- Érthető tévedés - felelte Valentina nagylelkűen. Lord Bürke alig bírta megőrizni komolyságát.

- Teremtöm, micsoda kis boszorkány vagy! Csoda, hogy a végén nem borult a lábad elé, hogy bocsánatodért esedezzen.

- Mik azok a szobák a színpaddal szemközt, uram? Hogyhogy egyeseknek le van eresztve a függönye, másoknak meg nincs? Csak nem magánhelyiségek?

- De még mennyire, hogy azok, madám, és igencsak rossz fényt vetnek mindazokra, akik ott tartózkodnak. Ezekben a szobákban a leghíresebb prostituáltak szórakoztatják vendégeiket. A hallgatóság soraiban is sűrűn előfordulnak ékszerekkel tarkított, álarcot viselő magas rangú hölgyek, akik a szeretőkkel fordulnak meg itt, anélkül hogy férjük vagy baráti körük felismerné őket. Csak figyelj az előadás során a fülkéket. A kurvák odaintik azt az úriembert, akit a nézőtérrel kinéztek maguknak. Akik csendben nézik végig álarcuk mögül az előadást, rendszerint titkos találkát bonyolítanak. Ami az összevont függönyöket illeti, nos, hm... elképzelheted ezek után, hogy mi folyik mögöttük.

Val elpirult.

- Te jó ég! Szép kis világ, amibe itt beleszöppentem, Padraic. Kétségkívül nagy szerencse, hogy itt vagy te meg Willow, hogy vigyázzatok rám. Van mit tanulnom, annyi szent.

- Arra mérget vehetsz, hogy vigyázok rád - súgta a fülébe Padraic. -A legnagyobb kincsem vagy, édes szerelmem.

- Én senkinek nem képezem tulajdonát, uram - jött a visszafogott, mérges válasz. - Hogy

merészel nekem ilyeneket mondani?

Mielőtt a férfi megnyikkanhatott volna, a háta mögött felharsant egy hang:

- Bürke! Padraic Bürke! Csak nem? - Egy rendkívül elegáns fiatalember közeledett feléjük, haja mézszínű, mindenben ellentéte Padraicnak. Padraic felismerte, és az üdvözlésére fölemelkedett. Az úriember helyet foglalt Lady Barrows túloldalán, megragadta a kezét, és lelkes csókot cuppantott rá. Az idegen szemérmetlenül megbámulta, és nem rejtette véka alá elragadtatását. -

Thomas Ashburne vagyok, Kempe grófja, szolgálatára. Ugye, nem a felesége az én Padraic barátomnak? Nekem elég a tudat ahhoz, hogy boldog emberként haljak meg. Kis mosoly jelent meg Valentina arcán. A férfi tagadhatatlanul felkeltette az érdeklődését. Ennek ellenére hűvös hangon felelt:

- Uram, a viselkedése felháborító!

- Mondja már meg, hogy a felesége-e, az istenért!

- Az unokahúga vagyok.

- Akkor imám meghallgatásra talált, asszonyom. - Azzal Padraic-hoz fordult. - Bemutatnál a hölgynek, Padraic?

- Tom, bírnál magaddal. Ez itt az unokahúgom, Lady Barrows. Nemrég özvegyük meg, és most jött fel vidékről, életében először. Holnaptól áll a királynő szolgálatába. És én vállaltam magamra a személyes felügyeletét.

- Meglehetősen önző vagy, Padraic. Lady Barrows felügyeletét én is szívesen magamra vállalnám. Asszonyom, megengedi, hogy felajánljam szolgálataimat? Elfogad lovagjának?

- Az ég áldjon meg, Tom, neked már sosem nő be a fejed lágya - morogta Lord Bürke.

- Nos, asszonyom? - erősködött a férfi, nem is hederítve Padraicra.

- Csak nem képezed, hogy a nyakába akaszkozsz, hogy jól felbosszantsd a királynőt, épp amikor szolgálatba lép?

- Gondolom, egyáltalában nem olyan nagy baj, ha minél több kellemes úriember vesz körül egy hölgyet - felelte Valentina huncut mosollyal. Padraic önzése bosszantotta, most meg ezt a jöképű fiatalembert akarja elzavarni, holott ő egészen biztos volt benne, hogy nem óhajta, hogy unokabátyja elhessegesse mellőle Kempe grófját.

- Elengedné a kezemet, uram? - kérdezte.

- Csak ha ragaszkodik hozzá.

Valentina rákacsintott. Életében még nem flörtölt senkivel. Jó mulatságnak találta.

- Kezdődik az előadás - jegyezte meg Padraic élesen.

- Lord Burke-nek igaza van. Figyeljünk az előadásra.

- Nem bánom, elhallgatok, Istenő, de a gondolataimat s a szívemet ugyan el nem hallgattatja - felelte Kempe grófja szenvedélyesen.

- Micsoda ócska szöveg - nézett Lord Bürke a barátjára megrovó tekintettel.

Valentina kuncogott. Tudta, hogy nem ildomos, amit csinál, de alig bírta fegyelmezni magát. Padraic féltékeny. Őszintén féltékeny! Eddig soha senki nem volt még féltékeny rá. Soha két fiatalember még nem versengett a kegyeiért.

- Egyáltalán nem ócska szöveg - jegyezte meg Val. Lord Bürke mindkettőjükre megvető pillantást vetett, majd figyelmét a darabra összpontosította.

Miközben a darab kibontakozott, mindkét férfi gondolatai Valentina körül keringtek. Kempe grófja arra gondolt, milyen csodás lenne szeretkezni vele, megcsókolni azt a felháborító kis szívet a szája sarkában. Padraic Burke-öt sokkal komolyabb gondolatok foglalkoztatták. Végre megvallotta szerelmét Valentinának, és esze ágában sincs lemondani róla. *Az enyém vagy, édesem, ha tudatában vagy, ha nem, sügta neki halkán, csakis az enyém!*

Mary Fittont Lady Hawkins gondjaira bízták. Nála elvetélte fiúgyermekét. Mary szégyent hozott magára. Elizabeth Vernonhoz hasonlóan ő is a vakszerencsére bízta magát, de a csinos kis

Elizabethtel ellentétben rajtavesztett. Southampton grófia feleségül vette a szeretőjét, Vernon kisasszonyt. Pembroke grófjának viszont ezse ágában sem volt Maryt elvenni. A szomorú felismeréstől megrettent az öt megmaradt udvarhölgy, és a szokottnál is körültekintőbben viselkedtek. A tűz körül gyülekeztek az udvarhölgyek szobájában, s várták a két újonnan érkezőt, az egyiket, aki Mary helyét fogja elfoglalni, a másikat pedig, aki főnökasszonyuk lesz. Idegességük csak növekedett, amikor Lady Scrope egy ismeretlen nővel belépett a helyiségbe. Vajon ki lehet?

- Jó reggelt az ifjú hölgyeknek - szólította meg őket Lady Scrope.

Az öt ifjú hölgy felállt, s bókolt a hölgyek előtt. Közben figyelmesen tanulmányozták az idegent. Fiatal volt, de nem olyan fiatal, mint ők, akik tizenhárom és tizenhét között jártak. Mary Fitton közel járt a tizenkilencez, ő volt köztük a legidősebb, s ez az idegen sem látszott sokkal idősebbnek Marynél.

- Bemutatom Lady Barrowst, a kisasszonyok új főnökasszonyát - közölte Lady Scrope. - Kérlek, lépjetez elő egyenként, mutatkozzatok be, és mondjátok el, mennyi időseket vagytok.

Az öt lány sietve összenézett, aztán a legidősebb kivált a csoportból, és előlépett.

- Margaret Dudley vagytok, tizenhét esztendő, madám. - Bókolt Valentina előtt, aki mosolyogva biccentett. - Ez itt az unokahúgom, Elizabeth Stanley - mondta, és intett a legkisebbnek, hogy lépjen elő.

- Hány éves vagy, Elizabeth Stanley? - kérdezte Valentina kedvesen.

- Tizenhárom, madám - hangzott a felelet. A gyerek meghajolt. A lányok közül a legmagasabb, egy büszke megjelenésű szőkeség, akinek a szépségét csak túlméretezett orra csúfította el, megállt Lady Barrows előtt.

- Lady Honoria de Bohun vagytok - közölte, és visszalépett.

- Elfelejtettél bókolni Lady Barrowsnak, Honoria - figyelmeztette Lady Scrope.

- Csak nem gondolja komolyan, madám, hogy majd bókolok - közölte a lány fagyosan. Egy de Bohun nem fog hajlongani olyasvalaki előtt, aki a Barrows névre hallgat.

- Ha nem tudnám, kit tiszteljek Lady Barrows személyében, még meglehet, de attól, hogy a főnökasszonyod, mindenképpen rangsorban fölötted áll, s ha nyomban nem bókolsz, kénytelen leszek jelenteni engedetlenségedet a királynőnek. Az e héten történt események nem múltak el nyomtalanul. Ófelsége türelme fogytán van. El fog küldeni, Honoria de Bohun, hisz Tudor Erzsébet mindannyiunk fölött uralkodik. Megértettél, gyermek? S felhívom a figyelmedet, hogy azt is elfelejtetted megemlíteni, hány éves vagy.

- Tizenhat - jött a büszke felelet. Honoria de Bohun alig leplezett ellenszenvvel bókolt Valentina előtt.

- Eleanora Clifford vagytok, madám - közölte egy pozsgás arcú, fekete hajú leány. - Tizenhat esztendő. - Vidám mosolyát Valentina felé röppentette, majd bókolt.

Az utolsó udvarhölgy is előlépett és bókolt.

- Pénélopé Howard vagytok, tizennégy éves - mondta.

- Örülök, hogy megismerhettelek benneteket - felelte Valentina. - Az unokahúgom, Lady Gabriellé Edwardes, Alcester grófjának leánya napokon belül csatlakozik hozzátok. Remélem, ezzel ki van elégítve kíváncsiságotok, hogy vajon ki lesz az új udvarhölgy; biztosra veszem, hogy már nagyon furdalta az oldalakat.

Honoria kivételével a lányok mind kuncogni kezdtek, mire Lady Scrope megjegyezte:

-A délutánt fordítsa arra, hogy megismerkedik a lányokkal, Lady Barrows. A királynő nem tart rájuk igényt estig, amikor is ünnepséget rendez valamelyik kis német állam követe tiszteletére.

-A kisasszonyok körbevezethetnének a Whitehall-ban, hogy minél hamarabb és könnyebben kiismerjem a járást - mondta Valentina.

- Kitűnő ötlet - lelkesedett Lady Scrope. - Akkor most a gondjaira bízom a lányokat, Lady Barrows, és sok szerencsét kívánok. Már nem egy jólelkű asszonyt megörjítettek. - Azzal Lady Scrope távozott.

Alig észlelhető mosoly játszott Lady Barrows szája körül, amint letelepedett a tűz mellé. Gyönyörű, ametiszt kék szemével végignézett a lányokon, és megjegyezte:

- Tényleg olyan rémesek vagytok, mint azt mindenki állítja, vagy egyszerűen unatkoztok az öregedő királynő szolgálatában? Édesanyáitok közül is nem vagy itt szolgált ifjúkorában az udvarban, soka társasági elkötelezettség fontos részének tartják, hogy ti is így tegyetek, ugye? I - A maga mamája is szolgált a királynőt? - kérdezte a kis Beth Stanley.

- Bizony - hagyta helyben Valentina. - A királynő anyámat „mezei egernek” hívta, mert olyan félős volt, és csöndes. Mivel a családja nem volt túlságosan közismert, senki nem tudta, mekkora vagyon várományosa. J ráadásul nem volt valami nagy szépség, ezért nemigen figyelt föl rá senki.

- Jaj, milyen rémes lehetett - szörnyülködött Pénélopé Howard.

- Nem igazán. Anyám, akárcsak a királynő, igen okos asszony. Egész életében vidéken élt - akárcsak jómagam. Nem volt hozzászokva az udvar praktikáihoz, és mindig attól rettegett, hogy majd a vagyonáért fogják Méretni, nem pedig önmagáért. Az első nap, amint az Udvarban megjelent, beleszeretett apámba, aki észre se vette, hogy a világon van, annyira elfoglalta, hogy a szépségek körül legyeskedjen. Apámról azt tartották, hogy a legcsinosabb férfi az udvarnál.

- Ó! - állt el Beth lélegzete, de még a szeme is elkerekedett. - Hallottam róla! Ír, ugye? A hölgyek mind bolondultak érte. De valami nagy botránya volt, ha jól emlékszem.

Addigra az udvarhölgyek mind - Honoria de Bohunt is beleértve - Valentina köré gyűltek, leültek a pattogó tűz elé a szőnyegre, és lestek minden szavát. Az udvart a pletykák éltették, azt se bánták, ha az a pletyka nem a legfrissebb.

- De még mekkora - felelte Valentina hunyorogva. - Mit hallottatok róla?

- A mamám meg a nénikém mindig elhallgattak, amikor róla beszéltek, és én a közelükbe kerültem - ismerte el a legifjabb udvarhölgy.

- Akkor talán jobb, ha én sem mondom el - vette fontolóra Valentina.

- De! De! Mondja el! - kiabáltak az udvarhölgyek. Valentina nevetett.

- Nos, ha elég nagyok vagytok, hogy udvarhölgyek legyetek, akkor elég nagyok vagytok ahhoz is, hogy apám történetét megismerjétek. Nos, valóban Írországból született. Conn O'Malley névre hallgatott, s a nővére, Skye nénikém szintén a királynőt szolgált. A nagynéném vezette be a papámat az udvarhoz. Őfelsége el volt tőle ragadtatva, a csatlósai közé fogadta. Évekig állt az udvar szolgálatában, mígnem elkövette azt a ballépést, hogy elcsábította San Lorenzo nagykövetének feleségét, ráadásul rajta is kapták. És mintha ez még nem lett volna elég, Lady Holdén és két ikerlánya mind azt állították, hogy a papa őket is elcsábította! Lord Holdent majd szétvetette a düh. Mondanom sem kell, hogy az adott körülmények között apámat el kellett távolítani az udvarból, ugyanakkor az öreg Lord Burghley úgy érezte, hogy a papának meg is kell nőstülnie, és végre-valahára megállapodnia. A kérdés csak az volt, kit vegyen feleségül? ír ember volt, ráadásul nem is valami híres família. Ugyanakkor rendkívül jóképű, elbűvölő modorú és gazdag is az O'Malley-Small kereskedelmi társaságból származó jövedelméből. Miközben a királynő és Lord Burghley ezen tanakodtak a királynő szalonjának biztonságában, anyám, aki abban a percben Őfelsége egyetlen udvarhölgyeként tartózkodott a helyiségben, bátran előállt, és közölte, hogy ő szívesen hozzámegy feleségül! Elmondta, hogy felerészben ő is ír származású, gazdag, de ő sem híres család sarja, ezért hát minden tekintetben Conn O'Malleyhoz való feleség. Arra is felhívta a királynő figyelmét, hogy megboldogult édesapjának megígérte, férjet talál majd neki. Volt azonban a dolognak egy előfeltétele. Anyám férjének bele kellett egyeznie, hogy fölveszi anyám családi nevét, hogy az ki ne haljon. Így lett Conn O'Malleyból Conn St.Michael, Lord Bliss. Nos így vette el a papám a mamámat feleségül - fejezte be Valentina mosolyogva.

- És még most is olyan jóképű a papája? - kérdezte Margaret Dudley. - Mert a királynő, ha csak meghallja a nevét, máris elmosolyodik, pedig manapság igencsak ritkán lépik mosolyogni.

- De úgy ám! - felelte Valentina. - Pontosan olyan jóképű, mint a régi szép időkben, habár a halántékánál már őszül a haja.

- És boldogok a szülei? - kérdezte Eleanora Clifford.
- Meghiszem azt! Mindig is boldogok voltok, mert első perctől fogva őszintén szerették egymást.

- Még hogy szerették? Nézze meg, szegény Maryt is hová juttatta a szerelem - jegyezte meg Honoria de Bohun keserűen.

- Will Herbert nem tudja, mi a szerelem - mondta Eleanora. - Őnző, feltörekvő ember, tudod jól, Honoria. Te is meg akartad fogni magadnak, de neki Mary jobban tetszett. Amit Will Herbert Marytól akart, annak semmi köze a szerelemhez. Örülhetsz, hogy nem sikerült felkeltened az érdeklődését.

- Nem is tudom, létezik-e olyasmi, hogy szerelem - mondta Honoria -, vagy talán a királynőnek van igaza, és az érzelem mint olyan, hamis.

- Hát persze, hogy létezik a szerelem - nyugtatta meg őket Valentina. - Van, aki könnyebben talál rá, mások nehezebben. Soha ne adjátok fel a reményt!

- Ha az édesapja Lord Bliss - kérdezte Pénélopé Howard kíváncsian -, akkor magát miért hívják Lady Barrowsnak?

- Özvegy vagyok - felelte Valentina.

- Ó - sajnálkoztak az udvarhölgyek együttérzőn.

- Sokáig volt férjné? Vannak gyerekei? És milyen volt a férje? Nagyon-nagyon szerette? - záporoztak felé a kérdések.

Valentina elnevette magát.

- Hogy ti milyen kíváncsiak vagytok! - Végignézett a rámeredő öt arcocskán. Mintha Honoria de Bohun is megenyhült volna Lady Barrows irányában. - Egy hónapig sem éltünk együtt - mondta a rábizott kisasszonyoknak. - Nedet lovaglás közben érte szerencsétlenség. Természetesen nem is lehettek gyerekeink. Csodálatos ember volt az uram. - Ennél bővebb magyarázatnak Valentina nem látta szükségét. A többihez semmi közük.

- Élete végéig gyászolni fogja, madám? - kérdezte Beth.

Valentina minden erejével azon volt, hogy el ne nevesse magát.

- Nem hinném - mondta a lánynak. - Tudom... hogy ezt ő se akarná.

- Akkor hát hozzánk hasonlóan maga is azért jött az udvarba, hogy férjet találjon - jegyezte meg Honoria de Bohun nyíltan.

- Honoria! - A lányok megbotránkozva néztek rá. Hát persze, hogy azért jön az ember az udvarba, hogy férjet szerezzen magának, ha ugyan már el nem ígérkezett, de micsoda tapintatlan dolog ezt így, kertelés nélkül elismerni. Arról nem is beszélve, hogy Lady Barrows a főnökasszonyuk.

- Nem, Honoria - felelte Valentina szelíden, s közben törte a fejét, vajon mitől ilyen ellenséges a lány viselkedése.

- Akkor miért jött az udvarba? Manapság csak az jön ide, akinek megvan rá a jó oka. Az öreg királynő a végét járja, de eltart még jó darabig, amíg jobblétre szenderül, apámtól tudom. A Tudorok sokáig húzzák.

- Azért jöttem az udvarba, hogy anyámhoz, nagynénémhez, unokatestvéreimhez meg a két húgomhoz hasonlóan a királynőt szolgáljam. Nincs ebben semmi titok. Még javában tart a gyászév, azon kívül őszintén megvallom, hogy nem kívánok ismét férjhez menni. De most már eleget beszélünk rólam. Szeretném, ha magatokról mesélnétek, utána meg körülvezetnétek a Whitehallban. Ki kezdi? Margaret, te vagy a rangidős.

Mindegyik lány sorra beszámolt Valentinának a családjáról, a rokoni szálakról és korábbi, még az udvarba jövetelét megelőző éveiről. Az öt közül kettő, Eleanora Clifford és Pénélopé Howard már eljegyezte magát, mielőtt az udvarba jött, és Eleanora nyár végére tervezte esküvőjét. Valentina elhatározta, hogy erről értesíti az anyját, hisz Maggie a jövő hónapban tölti be tizenharmadik évét, és ki tudja, mikor adódik ismét ilyen kitűnő alkalom, hogy a húgából

udvarhölgy lehessen. Ki tudja egyáltalán, hogy meddig él a királynő? Ha Stuart Jakab öröklő Anglia trónját, a maga embereit hozza magával. Maggie St. Michaelnek most kell megragadnia az alkalmat.

Margaret Dudley két éve vesztette el hites urát, aki az Újvilág meghódítása során esett el a harcokban. Másik férjet találnia nem volt könnyű, mivel tagja volt ugyan a befolyásos Dudley családnak, de annak egy távoli, kevésbé jelentős ágához tartozott. Unokatestvérének, Warwick grófjának köszönhetően, hogy a megtisztelő udvarhölgyi kinevezést megkapta. Vele ellentétben az unokahúga, Beth Stanley nagy vagyon várományosa, s ennek megfelelően nem is szükködött udvarlókban. Beth megözvegyült édesanyjának azonban esze ágában sem volt sürgősen egy idegen kezébe adni a vagyont, aki esetleg majd nem viseltetik olyan jó szívvvel iránta, mint egyetlen leánygyermek.

Honoría de Bohun régi és híres, de nem jómódú familia sarja. A családja úgy vakarta össze mindenét, hogy Honoríát az udvarba küldhesse. Egyetlen reményük, hogy Honoría rendkívüli szépsége és hibátlan magaviselete meg hozza a kívánt, lehetőség szerint gazdag férjet. Sokan próbálkoztak Ugyan, de eddig senkinek sem sikerült elcsábítania a büszke leányt. Honoría nagyon is tisztában volt egyetlen igazi kincse, szépsége és erénye értékével. Hogy Valentinát mindjárt kezdetben olyan ellenségesen fogadta, az azzal volt magyarázható, hogy minden szép nőben a riválisát látta. Mindezt Valentina a fecsegős Eleanora Cliffordtól tudta meg, amikor Honoría elnézést kért és szükségére kéredezkedett, csak hogy ne keljen magáról beszélnie. Amikor visszatért, Valentina kedvesen megjegyezte:

- A társnőd elmesélték a történetedet, Honoría. Van valami, amit még szeretnél elmondani?

- Biztosra veszem, hogy a lányok mindent elmondtak, madám - jött a keserű felelet.

- Akkor - mondta Valentina, és felállt - indulhatunk a kőrsétára. Kérlek, mutassátok meg nekem a Whitehallt, hogy elboldoguljak anélkül, hogy bolondot csinálnék magamból.

Margaret Dudley vállalta az idegenvezető és szószóló szerepét.

- A Whitehall valójában épületek kusza szövevénye, asszonyom. Nem igazán érdemes messzire eltávolodni a Great Courttól, mert minél messzebbre megy az ember, annál kevesebb a látnivaló. Én sokkal jobban kedvelem Richmondot, ahová hamarosan áttesszük székhelyünket.

- Én Hampton Courtot kedvelem a legjobban - közölte Pénélope.

- Én Greenwichet - csilingelte Eleanora.

- Ott ismerkedtek meg a szüleim. És az esküvőjüket is ott tartották - mondta Valentina.

- Greenwichben tartották az esküvőjüket? - kérdezte Beth tóra nyílt szemmel.

-A királynő kápolnájában a királynő káplánja adta össze őket - felelte Lady Barrows. - Skye nénikém és legfiatalabb gyermeke, az unokatestvérem, Velvet, szintén ott tartották esküvőjüket, a királynő jelenlétében.

- Bár manapság is annyi érdeklődést tanúsítana a királynő a szívügyek iránt, mint annak idején - sottogta Honoría. - Isten segítse meg azt, akinek egy úriember udvarolni próbál! Mindenki meglakol, ha a királynő észreveszi. Mindannyiunkra féltékeny a kiszáradt vén kőrő, mert csinosak vagyunk, és fiatalok.

- Honoría! - kiáltott Margaret Dudley őszinte megrökönyödéssel. - Ha ezt valaki meghallja, biztos, hogy nagy bajba keveredsz. Azt akarod, hogy hazaküldjenek, mielőtt férjet találsz magadnak? Meg kell tanulnod, hogy tartsd a szádát.

- De ha egyszer igaz, amit mondok - heveskedett Honoría. - Itt a vén sárkány színe előtt egyikünknek sincs esélye a boldogságra - márpedig folyton-folyvást a színe előtt vagyunk.

- Margaretnek igaza van, Honoría - jegyezte meg Valentina szelíden. - Vigyáznod kell a nyelvedre, mert igen becses helyet foglalsz el a királynő szolgálatában, és bármit gondoljanak is mások magukban, azért még nem fognak késlekedni, hogy jelentést ne tegyenek a megjegyzéseidről, ha másért nem, hát azért, hogy ők maguk jussanak hozzá az általad elfoglalt becses álláshoz. Honoría boldogtalanul felsóhajtott.

- Már majd' egy éve, hogy itt vagyok, asszonyom, és ez Idáig még nem hozott össze a sorsyan úriemberrel, akinek komolyak lettek volna a szándékai. És ez igen nyomasztó.

Valentina elmosolyodott.

- Van két fivérem és néhány unokaöcsém, akik hamarosan mind itt lesznek az udvarban. Majd bemutatlak nekik, Honoria. Azt persze nem ígérhetem, hogy fel fogod kelteni az érdeklődésüket, de azt hiszem, rokonszenvesebbek fogod találni őket azoknál, akik eddig udvarolni próbáltak.

- Jóképűek a fivérei? - kérdezte Beth lelkesen.

- Magukat annak tartják - kacagott Valentina. - Colin húszéves lesz, Payton pedig jövő tavasszal tölti be a tizennyolcat.

Az udvarhölgyek és főnőkasszonyuk áthaladtak a hatalmas Kőgalérián a Whitehall földszintjén. A királynő valaha itt tartotta a fontos külhoni látogatók tiszteletére adott fogadásokat. Most azonban a Kőgalériát már három részre osztották, és odakinn az udvarban külön banketttermet építettek.

- A ma esti ünnepséget itt tartja - jegyezte meg Margaret Dudley.

- Nincs itt túl hideg? - érdeklődött Valentina.

- Nincs hidegebb, mint bárhol másutt a palotában. Amellett vannak szénkályhák, és a sok test önmagában felmelegíti a helyiséget. A tánc közben pedig amúgy is pezseg a vértünk - mondta Margaret.

Amikor visszatértek az udvarhölgyek szobájába, megtudták, hogy a királynő az udvarhölgyek és a kisasszonyok társaságában kívánja elkölteni a vacsorát. Ezüst anyagból ázott köntöst fog viselni, az udvarhölgyek pedig öltözzenek fehérbe-ezüstbe. Lady Barrows viselhet, amit kedve tart. Valentina kis magánkamrája a kisasszonyokéból nyílt, amint belépett, legnagyobb megkönnyebbülésére ott várakozott Nan.

- Ez a hely kész labirintus - morgott Nan. - Nem ismerem ki magamat, és a cselédek mihaszna népség. Senki nem hajlandó fürdővizet hozni.

- Ilyen szívességeket borraivalót kell adni. Magtói tudom, anyám öreg komornájától. De csak akkor szabad odaadni a pénzt, ha már meghozták a vizet, különben zsebre vágják a pénzt, és köd előttük, köd utánuk.

- Szép kis hely-zsörtölődött Nan. - Bár menne hozzá asszonyom Lord Burke-höz, s attól fogva élhetnék tisztességes helyen.

- Ez meg micsoda, Nan? Ki mondta, hogy újból szándékomban áll férjhez menni, és ráadásul éppen Padraic Burke-höz? Mert eszem ágában sincs, annyi szent.

- De hát szereti asszonyomat, tán nem? - vágta a szemébe Nan merészen.

Valentina csak rámeredt, de egy szót sem szólt.

- Maga sem lesz fiatalabb, asszonyom, már engedtessek meg nekem. Márciusban betölti a huszonegyet, ha nem tévedek. Idősebb korban mind nehezebben talál magának férjet az ember. Lord Bürke jóképű úriember, ráadásul gazdag is. Ha itt marad az udvarnál, márpedig úgy hallok, ezt tervezi, azért teszi, mert asszonyom közelében akar lenni. Márpedig azt nem várhatja el, hogy a többi kisasszony ne vessse ki rá a hálóját. Ezt miheztartás végett mondom, asszonyom, nehogy még elszalassza az alkalmat.

- Nan, gondolom, szükségtelen felhívnom a figyelmedet, hogy még most is gyászt viselek Lord Barrowsért - korholta Valentina. - Nyárig újabb házasságra nem is gondolhatok. És abban sem vagyok biztos, hogy férjhez akarok-e menni egyáltalán. Egyelőre élvezem a szabadságot.

- Azt élvezi, hogy két úriember is harcol a kegyeiért - dohogott Nan. - Lord Burke-nek egy csöppet se tetszik, hogy Kempe grófia itt legyeskedik maga körül.

- Lord Bürke felőlem elmehet a pokolba. Nem a férjem, nem is a jetejesem, még csak nem is a szeretőm! A magam ura vagyok, és úgy viselkedem, ahogy kedvem tartja.

- Isten legyen hozzám irgalmas, ha az édesanyja hallaná, hogy miket beszél! Még hogy a szeretője! Csak azt láttam meg, hogy szeretőt tart, asszonyom, s már indulok is Pearroc Royalba,

hogy megmondjam az édesapjának!

Valentina elnevette magát.

- Kicsi az esély, hogy szeretőt tartsak, Nan. Elsősorban azért, mert egyetlen percre le nem veszed rólam a szemed. Meg aztán attól tartok, hogy nem nekem való az Igazság elkendőzése. Most ereddj, és vedd rá valamelyik Inast, hogy hozzon nekem forró vizet, aztán keríts valami harapnivalót.

Valentina elfogyasztotta kappanból, kenyérből és sajtból álló ebédjét, hazulról hozott fehérbort ivott hozzá, majd kényelmesen elhelyezkedett tölgyfa kádjában, mikor felpattant a hálókamrájába vezető ajtó, és az öt lány berontott a helyiségbe.

- Na de kisasszonyok, ez meg miféle viselkedés? - förmedt rájuk a fölháborodott Nan.

- Lady Barrows! Lady Barrows! Honoria elvette a gyöngysoromat, és nem hajlandó visszaadni! - zokogott Beth.

- Neked ezen kívül még van vagy fél tucat nyakéked, nekem pedig egy sincs - mondta Honoria, maga is könnyekkel a szemében. - Már máskor is kölcsönadtad.

- Kinek akarsz olyan nagyon tetszeni ma este, Honoria? - heccelte Eleanora.

- Csak ne légy olyan nagyra azért, mert hamarosan férjhez mész - csattant fel Honoria. - Nem mindenki szerencsés!

- Kérem vissza a gyöngysoromat! - jajveszékelt Beth. Valentina lehunyta a szemét. Tudta, nem hagyhatja, hogy a lányok egymás torkának essenek.

- A fürdözésemet zavartátok meg - jegyezte meg vérfagyasztó nyugalommal. Mindenki elhallgatott, a lányok ekkor döbrentek rá, milyen neveletlenül viselkedtek.

Az öt lány némán kihátrált a helyiségből, s becsukták KK ajtót maguk után. Ahogy az ajtó bezárult, Valentina odaszólt Nannek.

- Segíts felöltözni, hogy rendet csinálhassak közöttük.

- Melyik szügyentelen öltözékét kívánja ezúttal felölteni, asszonyom? - kérdezte Nan.

-A sötétlilát az ezüstcsipkével - felelte Valentina édesdeden.

Az udvarhölgyek kellő alázattal viseltettek, amikor Valentina belépett a szobájukba, s közben szépsége láttán a lélegzetük is elakadt.

- Elkészültetek? - kérdezte, miközben örömmel nyugtázta, milyen hatást gyakorolt a lányokra.

- Igenis, asszonyom - zengték kórusban, s közben bókoltak.

- Nagyszerű. Akkor mihelyt a gyöngykérdést megoldottuk, máris indulunk. Honoria és Beth, lépjetek elő. - Amikor a két lány megállt előtte, így folytatta: - Honoria, vétkeztél, amikor engedély nélkül elvetted Beth gyöngysorát. Ami téged illet, Beth, a gyöngysor valóban a tiéd, és ha éppen azt akartad viselni, felajánlhattál volna neki egy másikat helyette. Nem könnyű annak a lánynak, akinek nincsenek ékszerei, jól tudod. Amíg feleségül nem mentem Lord Barrowshoz, nekem is alig voltak ékszereim. Mindkettőtököt meg kell büntesselek, mert mindketten helytelenül viselkedtetek. Ma este egyikőtök sem fog ékszert viselni. Egyetlen ékszeretek a csillogó szemetek és a ragyogó mosolyotok lesz. Ma este a személyes bajotokra kényszerültök hagyatkozni, kisasszonyok.

- Ez nem igazság - nyafogott Beth, és kék szemét ismét elöntötték a könnyek.

- Elizabeth Stanley, arról még szót sem ejtettünk, milyen neveletlenül rám törtetek, miközben fürödtem - jegyezte meg Valentina szelíden.

- Maradj csöndben, Beth! - figyelmeztette Margaret az unokahúgát.

Lady Barrows szigorú tekintete előtt a lányok levették ékszereiket. Aztán sietve indultak a királynő lakosztálya felé, ahol Tudor Erzsébet már várt rájuk.

Öfelsége tekintete végigpásztázott a lányokon, és megjegyezte:

- Miért nem viseli Elizabeth Stanley és Honoria de Bohun az ékszereit, Lady Barrows?

- Büntetésből, asszonyom. Az önzés és a gőg bűnébe éltek - felelte Valentina.

- Hah! Végre olyan gazdára leltek a kisasszonyok, aki tudja, hogyan tartsa kordában a zabolátlan kicsikókat. Tudtam, hogy helyesen cselekedtem, amikor önre esett • választásom, Lady

Barrows. Meglehet, hogy apja szépségét örökölte, de ugyanakkor az anyja józan eszének sincs híján.

Amikor a királynő belépett, a bálteremben a muzsikuskok vidám dallamot játszottak. Hatalmas gyémántokkal, rubinokkal, zafirokkal és gyöngyökkel ékesített barna bársony trónusát a terem legkiemelkedőbb pontján helyezték el. A királynő elhelyezkedett, udvarhölgyei pedig köréje gyűltek. Ófelsége kegyesen fogadta Cleves hercegségének új követét. A légkör azonban kifejezetten feszült volt, s a fülét hegyező Valentina hamarosan megtudta az okát.

Essex grófja, Lettice Knollysnak, a királynő unokaöccsének és hajdanvolt riválisának fia már megint rosszul viselkedik. Szinte kezdettől fogva a királynő kedvencei közé tartozott, Erzsébet őszintén szerette, néha fiaként, néha férfiemberként. Kapcsolatuk során azonban Essex grófja, Róbert Devereaux, háttérbe szorítva józan eszét és szívét, elsősorban a büszkeségére hallgatott. Furfangos mostohaapjától, Róbert Dudleytól, Lclcester grófjától eltérően Essex grófja soha nem tanulta meg, hogy kapcsolatuk során a királynő ügyét mindenek elé helyezze. Tudor Erzsébet szerette Essexet, de Essex képtelen volt megérteni, hogy attól a királynő még másokat is szeret, és nem tűri, hogy tőlük elszigeteljék.

Essex grófja például nyílt összetűzésbe keveredett Róbert Cecillel. Lord Burghley halála után Róbert Cecil még inkább a királynő kegyeibe férközött, mert okos politikus volt, és a királynő hűséges alattvalója, akárcsak az apja. Ha Cecil valamilyen ügyben fellépett a királynőnél, a/t Essex grófja egészen biztosan ellenzte.

Egyszer Essex megsértette a királynőt, de arra nem volt hajlandó, hogy utána bocsánatot kérjen. Ekkor halt meg William Cecil, Lord Burghley, akit a királynő őszintén meggyászolt. Essex magához ragadta volna a hatalmat, de a kis Cecilen kívül Sir Walter Raleigh-val is meg kellett küzdenie. A királynő értetlenül állt Essex mesterkedéseivel szemben, figyelmét nem kerülte el, hogy a gróf, mihelyt valamely hadjáratba, akár Cádizba, akár Írországba útra kelt, attól fogva fűtyült a királynő érdekeire, és ment a maga feje után.

A királynő magyarázatot követelő, dühös leveleire még csak nem is válaszolt. Végül a királynő úgy határozott, hogy egy utolsó kísérletet tesz Essex megregulázására, próbára teszi hűségét, mert kedvence pimaszsága, ahogy az édes borok monopóliumának megszerzésére is törekedett, nem ismert határokat.

- Ha egy ló megbokrosodik, a maga érdekében rövid pórázra kell fogni, s ki kell éheztetni - mondta a királynő elgondolkozva. Megvonta hát a gróftól az édes borok monopóliumát. - Nem árt, ha Essex grófja megtanulja, hogy Angliának egy uralkodója van, és az a királynő, akinek ő legfőljebb hű alattvalója lehet. - A királynő megvallotta udvarhölgyeinek, hogy ha a gróf bocsánatot kérne, visszaadná a monopóliumát, ha nem is egyik napról a másikra. Szépen ki kell várnia a királynő iránta való jóindulatának visszatértét, amelyet alaposan próbára tett. Essex a tőle elvárható módon reagált, dührohamot kapott. A királynő ürügyei éppoly hamisak, hangoztatta úton-útfélen, mint a parókája. Dühöngve távozott a palotából, aztán várta, hogy hívassák, de nem hívták. A királynő sanyarúan mosolygott, de egy szót sem szólt, annyiban hagyva a dolgot. Végül Essex már attól tartott, hogy önféjűségében mindenét elveszti. Akár a sarokba szorított állapot, kétségbeesésében lépett. Ha szép csöndben visszavonul és kivárja sorsa jobbra fordulását, talán visszanyerte volna a királynő kegyét, de Róbert Devereaux-t büszkesége megakadályozta abban, hogy eljássza a bűnbánót. A titkára, Henry Cuffe biztatására tervezni kezdte a királynő uralmának megdöntését.

Róbert Cecil mindezt tudta, következőképp tudta a királynő is. Erzsébet most már csak arra várt, hogy Essex mmegetgye a végzetes kezdő lépést. Ezúttal tudta, hogy nincs kegyelem.

- Túléltem azokat, akik hűségesek voltak hozzám, és azokat is, akik hűtlenül cserbenhagytak. Túléltem azokat, akik szerettek, és azokat, akik ellenemre szövetszettek - mondta a királynő, csak úgy a hallgatóságához intézve szavait, miközben fel-alá járkált szalonjában egy szürke februári kora délután. - Bármennyire fiatal is, túl fogom élni Essexet is.

- Nehéz elhinni, hogy Ófelségének valóban ártani akarna - igyekezett nyugtatgatni Lady Scrope.

- Már a gondolatai is, amelyeket képtelen megtartani magának, kész veszedelmet jelentenek a királynő számára - suttogta Lady Dudley.

- Úgy ám - toldotta meg a királynő unokahúga, Lady Howard. - Róbert Devereaux teljesen elvesztette a mércét. Jó ideje.

Valentina a terem sarkából hallgatta a beszélgetést, ahol a királynő párnáit himző lányok munkáját felügyelte. Valentina együtt érzett a királynővel, s Erzsébet közeli társaihoz hasonlóan igyekezett védelmezni az uralkodó érdekeit.

Egy cselédlány tányérokat és poharakat helyezett a királynő külön asztalára. Erzsébet idegesen figyelte munkálkodását.

- Ez meg mi a pokol? - kérdezte.

- A vacsorája, felséges asszonyom - közölte a komor-na, és bókol.

A királynő az ételre meredt. Hatalmas marhaszelet, kappan citromos-gyömbéres mártásban, tésztaban sült nyúl, kapros szósszal leöntött, fehérborban sültt pisztráng s egy tálban saláta, mustár zöldje fokhagymás vörösbortban megsütve. Gőzölgő frissen sült kenyér és egy nagy, kerek, kemény sajt.

- Vigyék el - közölte a királynő. - Nem tudom megenni.

- De Ófelsége, ennie csak kell - nógatta Lady Scrope.

- Vigyék innét! - kiabált a királynő, azzal a szalonból a hálójába viharzott, és bevágta az ajtót maga után.

Egy pillanatig dermedt csend uralkodott, aztán az udvarhölgyek mind egyszerre kezdtek csevegni. Valentina egyetlen éles pillantással csendre intette a kisasszonyokat. Felállt, és Lady Howardhoz indult.

Catherine Carey Howard a királynő unokahúga volt, Erzsébettel igen kedvelték egymást. - Mit óhajt, Lady Barrows? - kérdezte Lady Howard Valentinát.

- Ha szabad őszintén szólnom, asszonyom - kezdte Valentina, és félrevonta a másik udvarhölgyet -, a királynő alig vesz magához táplálékot, pedig ennie kell. A fogaival van probléma, madám. Cecily asszonyság, idős nénikém és az öreg Mag, anyám komornája hasonló problémával küszködik. Nincsenek fogaik, ezért nem tudják az ételt megrágni. A királynő szakácsai úgy készítik Ófelsége ételait, ahogyan mindig is készítették, csakhogy a királynő már nem tud úgy rágni, ahogy régen. Mit is mondott a francia követ Ófelségéről? - Olyan asszony, akit az idő múlása meglepetéssel ért. - A királynő büszke. Nem panaszkodik, mert azt olyan gyöngeségnek tartja, ami egy uralkodóra nem lehet jellemző. Inkább éhen hal, mintsem hogy megmondja a szakácsnak, hogy a marhát vagy bárányt már nem bírja megrágni.

- Drágám, azt hiszem, teljességgel igaza van! - suttogta Lady Howard elragadtatottan. - Milyen figyelmes, hogy egy csapásra rájött a problémára - mosolygott rá Lady Howard barátságosan.

- Úgy érzem, mintha világlejtemben ismertem volna

- mosolygott vissza Valentina.

- Mitévők legyünk? Egyszerűen nincs elképzelésem, mit tehetnénk.

- Egyszerű vidéki asszony vagyok - madám -, ezért felajánlhatom a rendelkezésemre álló egyszerű megoldást.

- Lady Howard bólintott. - A királynőnek laktató, tápláló ételre van szüksége, amit könnyen elrághat a néhány meglévő fogával. Ha volna szíves bemutatni Ófelsége szakácsának, megmondhatnám neki, miről van szó, s ha egyszer megérti, biztosra veszem, hogy megtalálja a megoldást a problémára.

- Hála Istennek, hogy ilyen „egyszerű vidéki asszony”, Lady Barrows! - hálálkodott Lady Howard.

A királynő főszakácsa döbbenet láttá, hogy a két előkelő asszonyság megáll a konyhájában.

Egy törülközővel megtörölte a fejét, és odasietett hozzájuk. Megismerte Lady Howardot, és esetlenül meghajolt.

- Miben lehetek szolgálatára, asszonyom? - érdeklődött udvariasan.

- Bemutatom Lady Barrowst, a királynő ifjú udvarhölgyeinek főnökasszonyát, aki a királynő étrendjével kapcsolatban felmerült problémát szeretné megvitatni,

I Browning mester - kezdte Nottingham hercegnője.

Valentina ekkor kedvesen, közvetlenül elmagyarázta Browning mesternek, hogy miben látja a királynő étkeinek fő problémáját, nevezetesen abban, hogy már nem képes ugyanolyan módon táplálkozni, mint valaha. Aztán kötényt kötött maga elé, és megmutatta a főszakácsnak, hogy odahaza hogyan készítik el azokat az étkeket, amelyeket az idősebbek is könnyedén elfogyasztanak.

Lady Howard lenyűgözve figyelte, ahogy Valentina elkészítette a tartalmas, sűrű levest, apróra vágta, s pudinggá főzte a húst, a zöldségeket.

- Drágám, ez kész életmentés - mondta Lady Howard, amikor visszaindultak a királynő lakosztályába. - Ezért örökké hálás leszek.

- Madám, én tiszteltem és szeretem a királynőt - mondta Valentina -, és tudom, hogy nem veszi rossz néven, ha azt mondom: annak ellenére, hogy uralkodónk, egy idős hölgygel állunk szemben, még akkor is, ha ő maga ezt nem ismeri el. A lelke persze fiatal. Lélekben a királynő mindig is fiatal marad, de a teste megöregedett, ezért másféle törődést igényel, mint fiatalabb korában.

Amikor a királynő lakosztálya elé értek, Lady Howard megállt. Felnézett Valentinára, és megjegyezte:

- Gyermekeim, maga kész áldás itt az udvarban, kivált most, hogy ilyen nehéz időket élünk. Örökké hálás leszek azért, hogy az unokanővérem iránt ilyen nagy szeretettel viseltetik. A barátja vagyok, Lady Barrows, remélem, ezt jól megjegyzi.

- Valentina!

Amint megfordultak, Lord Bürke közeledett feléjük. Meghajolt. Kezet csókolt Lady Howardnak, majd utána Valentinának is.

- Az unokatestvérem, Lord Bürke - mutatta be ő't Valentina Nottingham hercegnőjének.

- Lady de Marisco fia? - kérdezte Lady Howard.

- Igenis, asszonyom.

- Emlékszem az édesanyjára. Mindig nagy port vert fel az udvarban, valahányszor megfordult errefelé.

- Valóban, asszonyom, van róla tudomásom - felelte Padraic, és kacintott.

Lady Howard elnevette magát, majd Valentinához fordult.

- Engedélyezzen magának néhány percnyi kikapcsolódást, asszonyom. Majd én a körmére nézek a kisasszonyoknak. - Azzal sietve indult a királynő lakosztálya felé.

- Nem láttam az udvarnál uraságotat - mondta Valentina a férfinak.

- Clearfieldsben jártam, utánanéztem, hogy mindent gondosan előkészítsenek a téli hónapokra. Hiányoztam, szívecském?

- Túlontúl elfoglalt voltam ahhoz, hogy a hiányodat észleljem, Padraic. Willow gyermeke, Gaby tíz napja érkezett. A többiekkel ellentétben az unokahúgod egy csöppet sem respektál engem. Még szerencse, hogy James aranyos természetét örökölte, és...

- Hiányoztál - szakította félbe Padraic, majd karsú dereka köré fonta a karját, hozzáhajolt, és megcsókolta a fülcimpáját.

- Padraic! Leszel szíves viselkedni! Nem óhajtom miattad elveszteni az állásomat - korholta.

- Abban az esetben nem volna más választásod, mint feleségül jönni hozzám, szívecském.

- Senkihez nem szándékozom feleségül menni! - közölte Valentina határozottan, azzal kitépte magát a férfi karjai közül, és határozott léptekkel indult a királynő' lakosztálya felé. A fene essen belé! Miért olyan biztos I dolgában? Hisz ő maga sem biztos magában. Annyi fáradságot sem vett,

hogy közölje: Clearfieldsbe megy. Egyszer csak nem volt ott, s amikor Willowntól érdeklődött, kiderült, ő sem tudja, hogy hová lett.

- Ez igazán jellemző Padraicra - mondta Willow. - Igazi hipp-hopp fájt.

Szép kis vigasz! Jaj, miért olyan nehéz alak ez a Padraic, miért borít fel mindent éppen akkor, amikor Valentina már úgy érezte, hogy minden úgy van rendben, ahogy van. Legjobb barátok voltak, és ez az állapot Valentinának igen megfelelt. Most zavarba ejtették a fülébe suttogott szerelmes szavak, meg hogy megcsókolta a fülcimpáját. Olyan... fura érzés. Mintha nem is volna többé Valentina St. Michael, hanem valaki egészen más.

- Ó, Lady Barrows! - kiáltott oda Beth. - Ma este kis táncos ünnepség lesz! A királynő engedélyezte, hogy a legcsinosabb ruhánkat öltjük magunkra.

- És tisztá és frissen vasalt a legcsinosabb ruhád, Stanley kisasszony? - kérdezte Valentina, s közben megölelte a kislányt. - Félretehetitek a hímzésekét, kicsikém. Ha Ófelségének e percben nincsen ránk szüksége, akkor menjetek, s készítsétek elő a ruhákat estére.

A királynőnek egyáltalán nem volt rájuk szüksége. * Minden figyelmét lekötötte az előtte gözölgő nagy tál leves, amit a szakács küldött fel, és tekintete már a szilvalekváros pitét méregette. Jökdvően újtukra eresztette a kisasszonyokat.

Tudor Erzsébet jókedve még az esti mulatságon is tartott. Vénységére, táncra is kerekedett, és a teremben senki nem járta a spanyol táncot nála jobban. Ezután valcer következett. Valentina a spanyol táncot Padraickal járta, majd hirtelen Tom Ashburne, Kempe grófjának karjai közt találta magát.

- Istennő - mormolta fülébe a férfi épp csak annyira, hogy Valentina meghallja. Val képtelen volt elnyomni mosolyát. Oldalvást rápillantott Padraicra, aki a kis Beth Stanleyt kérte fel. A lány leplezetlen imádatlaln nézett föl rá. Lord Bürke viszont látnivalón bosszankodott.

Amikor a tánc véget ért, Tom Ashburne a karjára fűzte Valentina kezét, és a képcsarnok felé vezette.

- Hetek óta igyekszem magamra vonni a figyelmét, hogy négyszemközt maradhassunk - mondta a férfi szelid hangon. - Maga nehéz eset, asszonyom. Önmagára egyáltalán nem szakít időt?

- Azért vagyok itt, hogy a királynőt szolgáljam, uram, s nem azért, hogy önmagamot unatkozó úriembereknek kínálgassam. - Hogy kerültek ebbe az eldugott beugróba?

- Asszonyom, ön megbánt! - A férfi karja Val dereka köré fonódott - s már vont a magához. - Mondta már magának valaki, hogy a szeme, akár két ametiszt csillag?

- Hogyne, uram, többen is - felelte Val könnyedén. A szíve hevesen vert.

- Hazudik - búgta a férfi, majd ajka Val ajkára tapadt. - Hadd látom, oly édes is vajon a nyelve, mint amilyen éles, Istennő!

A férfi ajka perzselő tűz, lassan szétfeszítette nyelvével Val ajkát. Padraic is ezt tette, de ez most nem Padraic, mondta magában, és rátört a rettegés. Ez egy idegen, ő mégis milyen hajlamosnak mutatkozik. A melle pihegett a fekete bársonyruha alatt, s ahogy hátrahajolt, a férfi megragadta a derekát. A férfi halk hördüléssel lehajolt, hogy forró csókokkal borítsa keblét, de mikor szája összezárult a mellbimbóján, és addig nyalta, amíg meg nem keményedett, Valentina felkiáltott.

- Ne! Ne! Kérem, uram! Ne! - Ellökte magától a férfit, és visszarángatta keblére a félrecsúszott csipkét, hogy eltakarja a látványt a férfi szenvedélyes pillantása elől. Elhúzódott tőle, és a fejét ingatva, sírva fakadt. - Én nem vagyok akárki könnyű prédája, uram. Bocsásson meg, de nem akartam félrevezetni akkor, amikor nekem magamnak nem áll szándékomban félrelépni.

A férfi ködös, kékeszürke szeme elhomályosult. A tűz azonban nem aludt ki belőle.

- Csak nem képzeli, hogy beérem annyival, hogy belekóstoltam a mennyországba, Istennő? - A férfi nem mozdult felé, de ettől valahogy csak még rosszabb volt.

- Én egy tiszteletre méltó özvegy vagyok, aki a férjét gyászolja, igen tisztelt Ashburne uram.

És szégyellem, hogy a viselkedésem miatt ennek az ellenkezőjét feltételezte.

- Kívánom - mondta a férfi halkán.

Val szeme tágra nyílt. Azt mondta Padraicnak, hogy merész férfira vágyik. Most, hogy itt állt vele szemközt, már nem is volt olyan biztos, hogy tetszik neki a dolog.

- Még ha nem gyászolnám Lord Barrowst, akkor sem adnám a csábítót. Kérem, ismerje el, hogy maga sem gondolta így. - Saját könnyei halálra rémítették Valentinát. Fiatalabbnak és ostobábbnak érezte magát, mint a gondjaira bízott hat lányt.

A férfi sóhajta hozzáhajolt, és letörölt egy könnyecseptet az asszony arcáról.

- Ne sírjon, Valentina - mondta szelíden. - Ne sírjon, szépséges istennőm. Higgye el, hogy a legtisztelتمéltóbb és legjobb modorú özvegy, akivel valaha is találkoztam. De ez mit sem változtat azon a tényen, hogy kívánom.

- Ilyeneket nem volna szabad mondania - tiltakozott Val, bár elégedettségéhez nem fért kétség.

A férfi tisztában volt ezzel.

- Csak tudtára akartam adni az érzelmeimet, Istennő, mert ha letelt a gyászév, szeretnék önnek udvarolni.

Valentinának elakadt a lélegzete, és minden erejét össze kellett szednie, hogy kinyögje:

- Nem hinném, hogy ismét férjhez akarok menni, uram. Egy férjem már volt, és semmi szükségét nem érzem egy másíknak.

- És ki fogja gondját viselni? - kérdezte a férfi.

- Elegendő vagyont hagyott rám az uram.

- De ha gyerekeket akar, mégiscsak szüksége lesz egy férjre, Istennő. Az másképpen nem megy.

- Hét testvérem közül én vagyok a legidősebb. Eleget foglalatoskodtam gyerekek pesztrálásával. Talán a kelleténél is többet, uram. - Mintha erősebbnek érezte volna magát most, hogy a férfi tekintete már nem égett olyan lázasan.

- Maga nem tartozik a kalandornők közé, asszonyom, mint híres nénikéje, Skye. Magának otthonra, családi fészekre, gyerekekre van szüksége.

- Valóban? És rövid ismeretségünk alapján jutott erre a következtetésre? — A férfi egyre inkább úgy szónokolt, mint Padraic. Miért ilyen idegtépőek a férfiak?

- Ön nő, asszonyom, és a nőnek otthonra, családi fészekre, gyerekekre van szüksége - ismételte meg. - Nincsen ebben semmi titokzatos.

- Én más vagyok, mint a többi nő - sóhajtott Val. - S ha épp tudni akarja, a nők éppúgy különböznek egymástól, mint a férfiak. Látott már rózsabokrot, uram? A virágai mind pirosak, mégis mindegyikük különbözik egy kicsit a többitől. Így van ez az emberek esetében is, legyenek akár férfiak, akár nők.

- Bizonyára igazat beszél, Istennő, mert ismerek nőt eleget, de soha senkinek még nem kívántam udvarolni úgy, mint magának.

- Ne ragadtassa el magát, uram! Én egy csöppet sem bátorítom.

- Én semmi kivetnivalót nem találok abban, ha önnek udvarolok, asszonyom. Gondolom, nem akar lebeszélni arról, hogy udvarolni próbáljak.

- Vezessen vissza a királynőhöz - utasította Valentina. - Már eddig is visszaélt a bizalmammal, és kockára tette a jó híremet, uram.

- Egy csókot - kérlelte a férfi.

- Akkor sikoltok - felelte Valentina.

- Kötve hiszem - mondta a férfi, azzal sietős csókot nyomott a szájára, bajsza megcsiklandozta Val ajkát.

- De uram! - toppantott Val haragosan. - Mit meg nem enged magának?!

- Ugyan, Istennő, én csak álmodom - felelte a férfi. Azzal karon fogta, és egyetlen további szó nélkül visszavezette a táncparkettra.

- A mi fordulónk következik, Val - szólt oda Padraic hűvösen, amint Val és Thomas beléptek a terembe. Padraic magával ragadta anélkül, hogy egy pillantást vetett volna Kempe grófjára.

Hosszú szám következett, amikor végre véget ért, Padraic kivezette ugyanazon az ajtón, amelyen a gróf is kivezette. Valentina majdnem hangosan elnevette magát, amikor hamarosan ugyanabban az eldugott sarokban találta magát, mint az imént Tom Ashburne-nel.

- Padraic, mit akar ez jelenteni? - kérdezte.

- Meg akarlak csókolni, Val, de aligha tehetem az egész Udvar szeme láttára.

- És ha én nem akarom, hogy megcsókoljanak, Uram? - Annyira mulatságos volt, hogy most már tényleg majdnem kitért belőle a nevetés. Mi történhetett vele egyszeriben?

- Valentina Elizabeth Rowena St. Michael - mennydörgött Padraic. - Nem akarom elhinni, hogy egyiküket előnyben részesíted a másikkal szemben, tiszteletre méltó özvegy létedre, aki az urát gyászolja.

- Te hallgatóztál? Gazember! - Elpirult, miközben feléje csapott, de Padraic elkapta a kezét, és megcsókolta a felfele fordított tenyerét. A csók hatására Val egész testében megremegett.

- Csak nem hitted, szívecském, hogy eltűröm, hogy Tom Ashburne kiüssön a nyeregből? - Magához vonta, s közben erősen az oldalához szorította Val karját.

- Nincs jogod kémkedni utánam, Padraic Bürke! - villant a férfira dühösen a szeme. A fene egyen meg minden férfit!

Padraic gyöngéden kiszabadította Val mellét a csipke fogságából, és szerető, gyengéd kezével simogatni kezdte.

- Ne! Kérlek, ne!

- Sejtelned sincs, milyen gyönyörű vagy. Amíg élek, meg nem bocsátom magamnak, hogy átengedtelek Lord Harrowsnak. Es ne hidd, hogy ezt a hibát még egyszer elkövetem. Az enyém vagy.

- A magam ura vagyok - kapkodott Val levegő után, miközben testét rettentő vágyakozás járta át.

- Amíg Tom Ashburne szeretője nem leszel. Mert, hogy el akar csábítani, afelől semmi kétség.

- Lord Kempe nem akar elcsábítani, Padraic. Ő is feleségül akar venni. Akárcsak te. És én egyikekhez sem akarok hozzámenni. Majd meglátjuk, ki győz.

Abban a pillanatban Tom Ashburne is ott termett. Val elképedt. Csak nem hallgatózott ő is?

- Uraim, kérem, hogy kísérjenek vissza - közölte Val. A két férfi meghajolt, és visszaindult Vállal a terem felé.

- Felkérhetem, asszonyom? - kérdezte Tom Ashburne.

- Ma este már nem táncolok, uram.

Ekkor jelent meg Lady Scrope az üzenettel, hogy a királynő hívhatja Valentinát. Amikor meghajolva távozott, Padraic közölte Tómmal:

- Az enyém.

- Szó se róla, Padraic, meglátod, hogy az enyém lesz -mondta Kempe grófja.

- Akkor fel harcba, s meg nem állunk az oltárig. Egy nőt már eloroztál előlem. Ezúttal ne is reménykedj.

A királynő tanácsadói titokban gyűltek össze Lord Buckhurst otthonában. Tudor Erzsébet egyetlen udvarhölgye kíséretében, észrevétlenül hagyta el a palotát, mert nem óhajtott nyilvánosságra hozni részvételét. Lady Barrowsra esett a választása.

- Magát még nem ismerik annyira, gyermekem, hogy föltűnjön a hiánya - mondta a királynő, amint a hintó megindult a város felé. - És tudom, hogy arról, amit itt hallani fog, egy árva szót sem szól senkinek.

- Én elsősorban Őfelsége hűséges és odaadó alattvalója vagyok - felelte Valentina.

- Erre magamtól is rájöttem - jelentette ki a királynő kegyesen. - Az unokahúgomtól, Kate Careytől értesültem, hogy maga változtatta meg az étrendemet. Azt mondja, aggódott, hogy nem

táplálkozom eleget, és hogy éppen akkor hagy el az erőm, amikor pedig a legnagyobb szükségem volna rá. Pontosan olyan, mint az Inyja, nemcsak van szeme, de lát is vele. És tudom, hogy nem pletykálkodik.

- Én csupán segíteni akartam - mondta Valentina óvatosan, mert tudta, hogy a királynő nem szereti, ha élemedett korára utalnak.

- Hm... - mondta a királynő, aki világosan olvasott Valentina gondolataiban. Bevezették őket Lord Buckhurst hatalmas, kényelmes könyvtárszobájába. A királynőt a kandalló mellé helyezték fotelba tessékelték, s Valentinának közvetlenül mellette kínáltak helyet. A tanácsadók mind együtt varakoztak.

Róbert Cecil mély lélegzetet vett, kifújta, majd beszélni kezdett.

- Az ímént jutott tudomásomra, hogy Lord Mounteagle *én* mások, akiknek a nevét e helyütt nem említem, átkeltek a folyón, és a Globe Színházban lepézték a színészeket, hogy hat óraker soron kívül tüzzék másorra *all. Richárdot*. Kacsx hetek óta levelezésben áll skóciai Jakabbal, aki, ha nem is ígért neki nyílt segítséget, de a folyamatos levelezést Biaex olybá veheti, hogy cselszövése bátorításra talál. Ennek ax összeesküvésnek minden részlete a rendelkezésemre áll.

A királynő bólintott.

- Mondd tovább, Pygmy. Essünk túl mihamarabb a nehezén.

Cecil folytatta:

- Essex mostohaapja, Lord Blount és Lord Charles Danvers idejönnek a Whitehallba. A terv szerint néhány Üriember a királyi Pénzverdében foglalja el állomáshelyét, a többiek pedig a Towerban. Amikor mindenki a helyén van, Essex belép Ófelsége magánlakosztályába, és ott fogva tartja.

- Valóban? - kiáltott Erzsébet, s hangjából kicsengett a régről ismert gunyorosság.

Róbert Cecil hozzátette:

- A grófnak szent meggyőződése, hogy ha Ófelségét fogva tartja, London áttál az ő pártjára.

- Az ostoba! - mondta a királynő. - London kezdettől fogva mellettem állt. Soha nem is fog ellenem fordulni. És mi célja Essexnek ezzel a lázadással, Pygmy? - kérdezte Erzsébet.

Róbert Cecil szárazon fölnevetett.

- Hogy tőlem megszabaduljon... meg mindazoktól, akikben a királynő megbízik, s aki ezért rossz szemmel néz a grófra. Protoktorátust kíván létrehozni Ófelsége fölött mindaddig, amíg...

- Vagyis uralkodni akar a nevemben addig, amíg meg nem halok, és az utódom el nem foglalja a helyemet.

Sir Róbert bólintott. Erzsébet a fejét ingatta.

- Uraim, hol vétettem el a dolgot Robinnál? A többiek mind hűségesen szolgáltak, de az ifjú Robin csakis a maga érdekeit képes szem előtt tartani. Elégszer megmondtam neki, hogy Angliának elég egy uralkodó. Egyszóval színre veti Shakespeare darabját, amely megkérdőjelezi a királyok isteni jogait, és bemutatja, hogyan kell trónjától megfosztani az uralkodót, hogy kellőképp fölhergelje, és maga mellé állítsa a csöcseléket. Az ostoba! Éppen olyan, mint az anyja. Az is előbb elhalászta az orrom elől Dudleyt, aztán most a fiának akarja megszerezni a trónt!

- Ne keseredjen el, drága asszonyom - vigasztalta Róbert Cecil. - Még van némi esély, hogy Essex grófja megbánja tettét.

- Mit tegyünk? - kérdezte a királynő.

- Küldjünk követet a grófért, és hívassuk ide, a tanács elé. Talán magyarázatot ad a tetterére.

- Ennek kicsi a valószínűsége - jegyezte meg Lord Buckhurst, a királyi kincstárnok.

- Lássuk! - kiáltott fel éles hangon a királynő.

Követet menesztettek Essex házához azzal, hogy azonnal jelenjen meg a királyi államtanács előtt, de a futár azzal tért vissza, hogy nem bocsátották a gróf színe elé.

- Még hogy ez megbánna valamit? - hördült föl a királynő.

- Türelem, drága asszonyom - nyugtatgatta Cecil. - A gróf felmászott a bitófa lépcsőfokain.

Várjuk meg, amíg magától beledugja a fejét a hurokba, ráérünk utána szorosra húzni a kötelet. - Azzal utasítást adott, hogy kettőzzék meg a palota körül az őrséget.

Akkor John Herbert, a tanács főtitkára indult útnak Essex házához. A gróf őt sem akarta fogadni, csak hogy John Herbert nem volt közönséges küldönc. Közölte, hogy ha Essex most nem tudja fogadni, addig vár, amíg a gróf időt tud szakítani rá. Erre Essex kénytelen-kelletlen lógatta.

- Mondd meg nekik, hogy most nem mehetek - jelentette ki Essex.

- A dolog nem ilyen egyszerű - így John Herbert. - Ha nem jön a tanács színe elé, meg kell valamiképpen indokolnia, hogy miért nem. Különben a viselkedését még félreérthetik. Félremagyarázhatják.

- Az életemet féltem. Ma este Lord Grey rám támadt, és megpróbált meggyilkolni. Azért nem megyek, mert félek.

- Mára elég - mondta Erzsébet, amikor John Herbert Visszatért. - Hajnalban folytatjuk a tanácssteremben, s akkor eldöntjük, mitévők legyünk Essex grófjával.

Amikor a palotába visszatértek, Valentina búcsút vett a királynőtől.

- Hol bujdokolt? - támadt rá Nan. - Lord Bürke és Kempe grófja is vagy hússzor kereste.

- A királynővel voltam, többet nem mondhatok. Kopogtatás hallatszott, és belépett Lord Bürke. Mielőtt egy szót is szólhatott, Valentina közölte:

- A királynővel voltam, és nem kívánok kérdésekre válaszolni.

- Vacsoráztál? - kérdezte a férfi.

- Nem - felelte Val, és csak ekkor jött rá, milyen éhes.

- Eredj a konyhába, Nan. Kérj valamit az úrnódnak, addig én itt maradok.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül felkapta Valentinát, és a kandallóhoz vitte.

- Fáradtnak látszol - mondta.

- Kora délutántól a királynővel voltam.

- Nem való neked ez az élet.

- En nagyon élvezetesnek találom. Padraic odahajolt és megcsókolta.

- Képtelen vagyok gondolkodni, ha ilyesmit művelsz.

- Ki akarja, hogy gondolkodjál? - nevetett a férfi.

- Ó, Padraic! Olyan fáradt vagyok. De ne hidd, hogy attól bármi elhamarkodott elhatározásra rávehetsz! Amikor legutóbb döntöttem, aggodó anyám miatt tettem, meg a húgaim miatt. Ha legközelebb férjhez megyek, azt azért teszem, mert valóban férjhez akarok menni. Hogy nem vagy képes megérteni?

- Neked is meg kell értened, hogy egyszer már elveszítettelek, s ezt nem akarom megismételni. Ha a leghalványabb sejtelmem lett volna, hogy nem szereted Edward Barrowst, biztosan harcba szállok érted. Másodszor nem engedhetem meg, hogy elveszítselek. Hát te egy kicsikét se szeretsz, Val?

- Nem tudom, Padraic. Őszintén nem tudom. Az unokatestvérem vagy, a legjobb barátom. Világéletemben szeretted, de azt nem tudom eldönteni, hogy ez-e az a szeretet, amire te vagyói.

A férfi lassan, szenvedélyesen megcsókolta.

- Tudom, hogy szeretsz, Val, csak még nem állsz készen, hogy elismerd.

- Csak azt tudom, hogy a csontjaim olvadnak el, valahányszor megcsókolsz. De ha ez a szerelem, akkor hogyhogy Tom Ashburne hasonló hatást vált ki belőlem?

A férfi sóhajtott. Ezt a csatát nem lesz könnyű megnyernie. Egész életében rá várt, és most, hogy ez végre tudatosodott benne, nem veszítheti el a lányt.

Valentina elhallgatott, és Padraic hamarosan rájött, hogy elaludt. Gyöngéden fölemelte, az ágyhoz vitte, és lefektette. Már kifelé ment, amikor megjelent Nan a tálcával.

- Elaludt - mondta neki.

- Nem alhat el ruhában - zsörtölődött az öregasszony.

- Én boldogan segíték levetkőztetni - ajánkozott Padraic.

- Lesz szíves távozni - förmedt rá Nan.
- Padraic hazatért anyja greenwoodi házába, de sehogyan se jött álom a szemére. Hajnal felé szundított el, és késő délelőtt a nővére és sógora erős dörömbölésére ébredt. Almában éppen szenvedélyesen szeretkezett Valentinával, amikor Plumgart, az inasa rátört.

- Ébredjen, uram! Ébredjen! Alcester grófja és hercegnője vannak itt, és látni kívánják!

- Küldje el őket! - motyogta, miközben igyekezett Visszaküzdeni magát a mennysországba.

- Padraic! Azonnal ébredj! - harsant Willow ellentmondást nem tűrő hangja.

- Saját kezemmel fojtalak meg, nővérkém, ha nem égbekiáltóan fontos ügy miatt zargatsz - fenyegetőzött.

- Essex lázadást kísérelt meg! - mondta Willow. - Na, fontos vagy nem?

Lord Burke nyomban magához tért.

- Mi történt? - kérdezte, és felült az ágyban.

- Mondd el neki, James - utasította a férjét Willow.

- Hajnalban összeült a kormányzótanács - kezdte James Edwardes. - Essexet tegnap este megidéztek, de nem jelent meg. Ma reggel a királynő Lord Keeper Hgcrton, Worcester grófját, Sir William Knollyst, engem és még néhány embert küldött érte, de Essex bolondot Csinálva magából kijelentette, hogy az életére törünk. Az emberei ránk támadtak, mire Essex a háza biztonságába Vezetett bennünket, ott ránk zárta a könyvtárszobája ajtaját, és közölte, hogy majd szabadon enged, ha rendet teremtett.

- James nagyon bátran viselkedett - közölte Willow büszkén.

- Aztán mi történt? - nógatta tovább Padraic.

- Most Willow beszámolója következik - közölte Alcester grófja.

- Csak nem akarod azt mondani, hogy te is belekeveredtél ebbe az egészbe? - hitetlenkedett Padraic.

- Tudom, tudom, Willow, a minden lében kanál! Nos, a dolog úgy áll, hogy vasárnap ellenére a varrónőmnél jártam. Elvégre szükségem van az új ruhámra a királynő farsangi multságára, Jones asszonynak pedig Igen sok a dolga, s mivel a háza Smith szolgabíró házában tőzsomszédságában áll, láttam s hallottam, hogy tőzsomszédságában áll, láttam s hallottam, hogy megjelent nála a csöcselék, élén Essexszel, aki valahogy abban a hitben leledzett, hogy London bírása majd ezer embert bocsát a rendelkezésére. Holott nem is beszélt a bíróval, nekem elhíheted. Miközben a tömeg azt kántálta, hogy Cecil eladta az országot a spanyoloknak, szegény bíró a háza hátsó kijáratán szökött ki, s rohant a királynőhöz bizonykodni, hogy dehogyan ígért ő ezer embert Essexnek. Mihelyt biztonságban távozhattam Jones asszonytól, egyenesen Greenwoodba jöttem. A Szent Pál-székesegyháznál láncsal zárták el az utcát, ezért körbe kellett kerülnöm. Szegény Essex. Azt hiszem, ez volt az utolsó csepp a pohárban.

- Hogyhogyan szegény Essex? Tán csak nem együtt érzel, azzal a felfujt hólyaggal?

- Természetesen nem, de lehetetlenség nem sajnálni. Mindene megvolt, s mindent odahajított.

- És most mi történik? - kérdezte Lord Bürke.

- Miután Essex hazatért, kiengedett minket a könyvtárból. Ügyet se vetve ránk, hozzálátott, hogy elégesse az iratait. Állítólag a csetepatéban egy embert megöltek, és többen megsebesültek. Essex háza népe jajveszékelt, a felesége, az anyja, az egyik nővére mind föl-alá rohagáltak.

- Te jó ég! - kiáltott Padraic, és megfélekedve arról, hogy anyaszült meztelen, kiugrott az ágyból.

- Padraic! - sikoltott Willow, és elpirult.

- Ha valaha is megnősülsz, a feleséged biztosan szerencsésnek fogja tartani magát - kacagott a gróf.

Padraic elnézést kérve tekerte maga köré a lepedőt.

- El kell jutnom a palotába - mondta. -A királynőnek szüksége van hűséges barátokra. És mi van Valentinával? Félő, hogy a dolog ennyivel nem ért véget.

- Veled megyek - jelentette ki a sógora.

- Csak nem képzelték, hogy én itt maradok? - kérdezte Willow. - Gaby biztosan retteg, és szüksége lehet az anyjára.

A Whitehallban teljes volt a felfordulás. A palotához vezető utakat kocsikkal torlaszolták el. A flotta főparancsnoka a palotában jelenlévőkből állított föl apró hadsereget. Westminster polgárai fegyverkezni kezdtek Essex ellen, s a közeli Chelsea falvának lakói is fölesküdték a királynő életének megvédelmezésére. Tudor Erzsébet azonban egy szemernyit sem látszott aggódni. Browning mester, a szakács nagyszerű vasárnapi ebédet táltal elé, s a királynő alig várta, hogy hozzálásson. Fejét lehajtva imádkozni kezdett.

- Isten óvta lépteimet születésemtől fogva. Ő ültetett a királyi trónusra. Isten megőrzi nekem ezt a trónust, amíg elérkezettnek nem látja az időt, hogy magához szólítson. Ámen. - Azzal élvezettel elköltötte ebédjét. Utána odaszólt udvarhölgyeihez: - És most megyek, megnézem, mit művelnek ellenem a lázadó haramiák.

- Őfelsége nem mehet ki, amíg véget nem ér ez az áldatlan állapot - kérlelte Nottingham hercegnéje.

- Ugyan! Tán idebenn maradtam, amikor a spanyol armada fenyegetett? Na ugye! Tilburybe mentem, és személyesen szóltam a katonáimhoz. Se Essectől, se a csöcseléktől nem félek!

- Gondolom, Lady Howard arra céloz, hogy Őfelsége láttán London népe esetleg erőszakkal támad Essexre és követőire. Az ilyen csetepatéban Őfelségének is könnyen baja eshet - vetette közbe Valentina.

- Lady Barrows ifjú kora ellenére igen bölcsen szólott - hagyta helyben Róbert Cecil, aki éppen belépett a királynő lakosztályába. - Osztom a véleményét. Ez nem bátorság kérdése, de most nehéz időket élünk.

- Legyen hát. Ezek szerint London népe mellett áll, nem megmondtam, hölgyek? Ugyanúgy, ahogyan apám mellett is kiálltak egykor.

Nottingham grófnja végül kis csapatával körülvette Essex házát, aki híveivel egyetemben letette a fegyvert. Essexet és Southampton grófját nem a Towerban, hanem a Lambeth-palotában tartották fogva. Essex bűnösségéhez nem fért kétség, de hogy a királynő aláírja-e a halálos ítéletét, azt sokan kétségbe vontak. Erzsébeten nyoma sem látszott csalódottságnak. Befelé bánkódott, de látszani nem látszott rajta. Az udvarhölgyek vigasztalni igyekeztek, de ő egyedül Valentinát kérte magához.

- Anyjára emlékeztem - mondta. - Nem megjelenésében, mert Aidán St. Michael egyszerű jelenség volt gyönyörű haja és szeme ellenére. Hanem a viselkedése, Valentina. Jó szíve van, együttérző, és nekem most erre van szükségem.

- Én Őfelségét nem hagyom magára - fogadkozott Valentina.

- Néhány nap múlva kezdődik a tárgyalás - mondta a királynő halkán.

- Hamar vége lesz, és többé nem kell emésztenie magát, asszonyom.

- Csak az emlékeimen, Valentina. Csak az emlékeimen.

Az udvarhölgyek álmélkodva nézték, mennyire elbűvöli Valentina a királynőt, de mivel ők is igen kedvelték, tekintélye csak nőtt a szemükben.

Valentinának ugyanakkor megvolt a maga oka, hogy minél többet legyen a királynő társaságában - hisz annál kevesebb módja nyílt széptevőinek, hogy körülötte legyeskedjenek. Az udvarhölgyek is észrevették, persze, elsősorban Gábiellé Edwardes csodálkozott:

- Nahát, hogy Padraic bácsi beleszeretett Valentinába! Hiszen a családban mindenki aggódott, hogy Padraic még a végén agglegény marad.

Tizenegy nappal az árulás után kezdetét vette Essex grófjának tárgyalása. Essex igyekezett Cecilt bemártani, csakhogy éppenséggel saját bűnössége bizonyosodott be egyértelműen. Ekkor Essex a nagybátyjára próbálta hátrítani a felelősséget. Hívták, ő meg is érkezett, bár nem értette, mi szükség lehet rá. Miután tisztázta magát, az ítélőszék összeült, és Essex grófját hazaárulás

vádjában bűnösnek mondta ki. Southampton grófját nemkülönben.

A két gróft az ítélet kihirdetésére újból elővezették. Lefejezésre ítélték mindkettőt. Róbert Devereaux ugyanúgy viszonyult a halálos ítélethez, mint mindenhez. Lelkesen. Adby Ashton tiszteletes segítségével könnyített a lelkén, négyoldalas vallomást intézett mostohaapjához, Christopher Blounthoz, a nővérehez, Lady Richhez, a titkárához, Mr. Cuffe-hoz, és legjelentősebb társaihoz az összeesküvésben, Lord Mountjoyhoz és Danvershez. Az eszébe se jutott, hogy zokogó anyjához vagy elhanyagolt feleségéhez egyetlen szót is intézzon.

Valentina mélyen átérezte Erzsébet fájdalmát. A közelgő kivégzések és a lázadási kísérlet miatt a királynő szokásos nagybőjt előtti mulatsága elmaradt.

A királynő aláírta a halálos ítéletet.

- Ha kegyelmet kért volna, talán megadom - mondta Erzsébet Valentinának.

- Azzal, hogy nem kért, szívességet tett Őfelségének, asszonyom. Az ítéleten ugyanis aligha változtathatott volna. Ezt tudja Őfelsége is, és tudja Essex is.

- Szerettem - mondta a királynő megtörtén.

- És ez a végső tette bizonyítja, hogy Essex is szerette Őfelségét.

- Nagyravágás... ez okozta a vesztét.

A királynő szomorúan az ablakhoz ment, leült, s hamarosan elszundított. Amikor felriadt, Valentina rávette, hogy egyen egy kis levest, aztán órákig kártyázott az udvarhölgyekkel, majd jóval éjfél után visszavonult. Három órát aludt, majd felkelt, a kápolnába ment, hamvazószerda lévén megáldozott, és magához vette a hamut. Amikor lakosztályába visszatért, megivott egy pohár bort, leült a spinét mellé, és játszani kezdett. Róbert Cecil javaslatára a Tower ágyújának hangját elfojtották, hogy a királynő ne hallja, mikor végzik ki az árulót. Valamivel kilenc óra után aztán megvitték neki a hírt, hogy Essex grófja meglakolt bűnéért. Erzsébet abbahagyta a játékot, végighallgatta a hírnököt, a teremben szokatlan csend uralkodott. Aztán, mintha mi sem történt volna, a királynő folytatta a játékot. Bánata leírhatatlan gyötörte, de Anglia királynője nem mutatta ki érzéseit. Rettenetes gyszázt egyedül kellett végigszenvednie.

A válságos időszak elteltével az udvarhölgyeket nem lepte meg, hogy Lord Bürke és Kempe grófja nyomban tiszteletüket tették Valentinánál. A kisasszonyok addig könyörögtek, míg végül Valentina engedélyezte, hogy kártyázzanak.

Elmúlt a tél, s boldogabb idők ígérétevel megjött a tavasz. A királynő elrendelte, hogy költözzenek ki Greenwichbe.

Essex, Christopher Blount, Charles Danvers, Sir Gilly Merrick és Henry Cuffé életükkel fizettek a lázadásért. Most, 1601 késő tavaszán, Erzsébet véget vetett a vérfürdőnek. Southampton grófját továbbra is a Towerban őrizték, de nyilvánvaló volt, hogy a királynő sem a felmentését, sem a kivégzését tartalmazó ítéletet nem szándékszik aláírni. Essex elhagyott özvegyével azonban kegyesen bánt a királynő, anyagilag támogatta, amíg újból férjhez nem ment.

Ezután a királynő kiköltözött Richmondba.

- Levisham erdejében rendezzük a majális - jelentette be minden különösebb lelkesedés nélkül.

- Ez az első majális, amelyet nem otthon töltök - mondta Valentina Tom Ashburne-nek. - Nálunk az a szokás, hogy felkocsizunk a Pearroc Royal közelében lévő legmagasabb hegy csúcsára, hogy megnézzük a napfelkeltét. Ez hiányozni fog.

- Tartson velem - javasolta Tom. - Elviszem egy olyan helyre, ahol láthatja a májusi napfelkeltét.

- Hová való? - kérdezte Valentina, aki most jött rá, hogy semmit sem tud erről a jóképű fiatalemberről, csak hogy igen kitartó.

- Warwickshire-be való vagyok, délnyugatra az Avon folyótól a worchesteri határon. Kis birtok, de igen termékeny. Családom II. Henrik óta él ott. Az udvarházat Swan Courtnak hívják, a ház egy tó partján áll, amelyben fekete és fehér hatyúk élnek. Boldog hely, Valentina, és maga

föltenné rá a koronát.

Valentina ezt elengedte a füle mellett, de megkérdezte:

- Testvérei vannak, uram?

- Egy öcsém van, Róbert, aki egyházi szolgálatba lépett, és három húgom, akik mind férjhez mentek már. Apám meghalt, amikor Essexszel Cádizban jártam. Anyám még él. Harminchárom éves voltam április elsején, minden fogam és minden egyéb testrészem ép, asszonyom. És most hadd hallok magáról, mert az elragadó szépségén kívül nem sok ismerettel rendelkezem.

Valentina felnevetett.

- Én március huszonegyedikén töltöttem be huszonegyedik évemet. Hogy özvegy vagyok, azt tudja. A férjemnek rajtam kívül nincs örököse. Három öcsém van, és három húgom. Worchestershire-ben születtem, és ott is nevelkedtem. Attól tartok, uram, hogy nem vagyok különösebben érdekes személyiség.

A richmondi kastély kertjében sétáltak, és a férfi ekkor félrehúzta Valentinát egy félreeső ösvényre.

- Maga rendkívül érdekes, asszonyom, egészen lenyűgöző. Mindent elmond magáról, mégis mindent elhallgat. -A karjába vonta, és lenézett rá. - Nem ver egy kicsit szaporábban a szíve, ha velem van? Mert az enyém igen, Valentina. Tudja, mennyire kívánom, Istennő? Hogy megcsókolnám az ellenállhatatlanul vonzó ajkát? - Ajkával gyöngéden megérintette Valentina ajkát.

Az érintésre Valentinának majd kiugrott a szíve, őszintén kíváncsi volt, milyen érzés volna, ha a férfinak további lépést engedélyezne, de tudta, hogy ilyen játékba ez idő tájt nem bocsátkozhat. Szívesen vette volna, ha a férfi megcsókolja, netán megérinti, ahogyan egyszer már megtette, de ennél többet nem akart. Jobb, ha a gyásza mögé rejtőzik, amíg tisztába nem jön önmagával.

- Uram, legyen elég - szólalt meg hűvösen. - Nem illendő így viselkednie, amíg gyászolok.

- Annnyira szerettem a férjét, Istennő? - kérdezte a férfi.

- Hogy szerettem-e vagy sem, annak ehhez semmi köze, Tom. Megérdelem, hogy megadjam neki a tiszteletet, amint ez feltett szándékom.

- Micsoda nő - állapította meg csodálattal Tom. - Megértem, és próbálom fêkezni magam, ha magával vagyok, de bevallom, nagyon nehezemre esik.

- Maga hízeleg, és oly kedvesen teszi, hogy nem könnyű ellenállnom.

- Akkor velem tart a majálison?

- A királynővel tartok, uram, és önt ott természetesen szívesen látom.

- Nem könnyű magával. Valentina nevetett.

- Maga meg, uram, nagyon is hozzászólt, hogy mindenki enged az akaratának. Nos, engem ne soroljon ezek közé.

- Most talán nem sorolhatom, de annyi holnap áll még előttünk, Istennő', és nekem feltett szándékom, hogy a magam javára fordítsam.

Egy májusi napon a királynő s udvarhölgyei majálisra indultak a Richmond Palota közelében lévő Lewisham hús, zöld erdejébe. Virágos ágakat szedtek, százsorszépét, pipacsot és kövirózsát gyűjtöttek. Korán jött a tavasz, és kellemes meleget hozott. Gyönyörű idő volt, lágy szellő lengedezett.

A patak partján költötték el ebédjüket, egy fenyőfákkal övezett tisztáson. A könnyű ebéd után a hölgyek és urak leheveredtek a fűbe, vagy a közelben sétálgattak. A királynő engedélyével a kisasszonyok levehettek cipőjüket és harisnyájukat, s a jéghideg patakvízbe gázolhattak. Több fiatalember, köztük Valentina két öccse, Colin és Payton, akik nemrég érkeztek az udvarba, csatlakoztak a kisasszonyokhoz. Hatalmas volt a sikongatás, nevetgélés, de a királynő, akit az ilyesmik többnyire bosszantott, most mintha meg se hallotta volna.

- Csak jönnek és mennek - sóhajtott a királynő. - Régen nem így volt, tele voltam udvarlókkkal, sokakat szerettem. - De most - vonta meg a vállát - keveset szeretek, és még

kevesebb, aki viszonszeret.

- Én szeretem Őfelségét - mondta Valentina őszintén.

- Drága Valentina - felelte a királynő -, efelől semmi kétség, és rendkívüli öröömre szolgál. Megöregedtem, leányom, bár ezt eddig soha senkinek be nem vallottam. Nem is szándékozom, de tudom, hogy maga tud titkot tartani.

- Az öregség, madám, csupán az évek múlása, az évek pedig mit sem változtatnak az ember szívében, s lelkén.

- Annál inkább a vonásain. No de feledjük el. Most viszont szükségem volna a tanácsára. Levelet kaptam Eleanora Clifford szüleitől, amelyben jelzik, hogy minél előbb szeretnék visszakapni a leányukat, akinek augusztusban lesz az esküvője. S újból előttem áll a nyomasztó feladat, hogy egy bosszantó fruskát találjak a helyébe. Van valami ötlete?

- Én egy fiatal lányt keresnék, asszonyom - mondta Valentina.

- Miért? - érdeklődött Erzsébet.

- Egy kislányt könnyebb kordában tartani. Bizonyára először kerül el otthonról, és el lesz ragadtatva a királyi udvartól és Őfelségétől. Egy kislánynak még nem kell attól tartania, hogy rögtön szemet vetnek rá a mihaszna, udvarbeli fiatal emberek, akik a kisasszonyok elcsábításával akarják mindenáron bizonyítani férfiasságukat.

- Hmm - gondolkodott el a királynő. - Maga igen gyakorlatias gondolkodású, Valentina. És feltételezem, hogy igaza van. Most már csak az a kérdés, vajon kit válasszak. Nincs senki, akinek ilyen korú kislánya volna. - Nincs véletlenül egy húga, Valentina?

- De van, madám. Margaretnek hívják. Maggie a beceneve. Tavaly télen töltötte be a tizenhármat. A két másik húgom férjnél van, ők már szolgáltak Őfelsége udvarában. De van több unokahúgom is, akik éppúgy megfelelénének, mint a kishúgom. Johanna Edwardes tizenegy éves, Sybilla, Velvet unokahúgom mostohalánya nemkülönben.

- Túl fiatal - mondta a királynő. - Ebben a korban még nagyon hiányzik az anyjuk. Írok a szüleinek, hogy kéretem Margaretet, s közlöm Lord Clifforddal, mihelyt St. Michael kisasszony megérkezik, viheti a lányát. Nos, ez megvolna. Ma este táncolni fogok, úgy, ahogyan régóta nem tettem. Bár itt volna a jóképű édesapja, mert lattonon kívül senki úgy meg nem táncoltatott, mint Conn O'Malley.

- Mit nem mond Őfelsége? - kérdezte Sir Walter Raleigh, aki a végszóra érkezett. - Tán én nem vagyok megfelelő partner?

- Lelkesedésben nem szenved hiányt, de hogy két ballabas, azt tudjuk mindketten.

- Ez fáj! - kiáltotta Sir Walter.

- Az igazság többnyire fáj. Én ezt idejekorán megtanultam.

Este Tudor Erzsébet hatalmas mulatságot rendezet! Richmondban az odalátogató Nevers hercege tiszteletére. Együtt nyitották meg a bált, s a királynő oly kecsesen járta az ugrótáncot, mint tizenhét esztendőskorában.

Valentina gyönyörű sötétzöld selyemruhát viselt, alatta zöldeskék alszoknyával. Rengeteg gyönyörű nő tartózkodott a teremben, de senkinek a ruházata nem volt olyan fényűző, mint Valentináé.

A francia herceg kétszer táncolt Valentinával. Lord Bürke és Kempe grófja ebben természetesen nem akadályozhatta meg Nevers herceget, de a többiek sorra sikerült meggyőzniük, hogy elálljanak ebbéli szándékuktól. A királynő roppant jól mulatott. Valentina kevésbé.

- Túl nagyra vannak magukkal - bosszankodott Valentina.

- Lehet, hogy még majd öltre mennek? - kérdezte a királynő.

- Tán csak nem, madám. - Valentina arcára kiült az őszinte kétségbeesés.

A királynő nagyot kacagott, s Essex kivégzése óta ez először fordult elő.

- Afelől semmi kétség, hogy mindkettőt alaposan megtáncoltatja, mielőtt eldönti, hogy

melyiket választja - mondta Valentinának.

- Egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy szándékomban áll újból férjhez menni, madám.

- De drágám - kezdte a királynő -, hát persze, hogy újból férjhez kell mennie. Kötelessége. Angliának mindig szüksége lesz erős fiúkra és lányokra, s ahogy a kisasszonyokkal és velem bánik, abból arra következtetek, hogy igen erős magában az anyai ösztön. Ha a bátyám, Edward életben marad, megnősül, és gyermekeket nemz, ha szegény nővérem, Mary örökösrel tudta volna megajándékozni Angliát, akkor én egyszerűen Erzsébet hercegnő lehettem volna. Megtalálták volna a 'hozzám illő herceget, királyt vagy más uralkodót, s lehettem volna feleség s anya. De isten nem úgy akarta. Az úr akaratából lett belőlem Anglia királynője, aki a maga Ogán uralkodó. Ezért nem mehettem férjhez. Hisz miféle úr hajt térdet a felesége színe előtt? Ez tűrhetetlen. Én feláldoztam női mivoltomat, hogy Anglia királynője legyek, de magától senki nem követel ilyen áldozatot, kedvesem. Maga előtt még nyitva a jövő, férje lesz, és gyerekei. És én szívből kívánom magának mindezeket, Valentina.

- Komolyan gondolja, madám? - kérdezte Valentina mélyen megindulva.

- Komolyan - felelte a királynő. - És szerencsésnek tartom, amiért két ilyen nagyszerű fiatalember vetélkedik a kegyeiert.

- Meglehet, hogy szerencsés vagyok - felelte Valentina elgondolkodva -, de azért arra kérem, madám, hadd Varjak még a férjhezmenetellel, s maradjak inkább maga mellett.

- Ennek az elhatározásnak én örülök a legjobban. Mindketten tudni fogjuk, amikor elérkezett az idő, hogy Válasszon, s tőlem búcsút vegyen.

- Ez a vetélkedés számomra is jó mulatság. Talán ezért is nem akarózik választanom. Ilyesmiben eddig nem Volt részem.

- Te jó ég! Akkor ez még csak a kezdet kezdete.

Az udvar továbbköltözködött. Ezúttal a windsori kastélyba, ahol a királynőnek olyan különleges fürdőszobája volt, hogy még a mennyezetet is tükör borította. Onnan Hampton Courtba vonultak át, ott meg a trónterem volt olyan gyönyörű, hogy az egyszerűség kedvéért a „Paradicsomi terem” elnevezést kapta. Notthingham grófjának kastélya következett, ahol a királynőnek igen megtetszettek a spanyol armada fölött aratott győzelem emlékét megörökítő szőnyegek. De hiába célozgatott, hogy mennyire örülne neki, a gróf eleresztette a füle mellett.

Híre jött, hogy a franciák királya, IV. Henrik Calais-ban tartózkodik. A királynő Doverbe sietett, s üzenetet küldött, hogy ott várja, s találkozni kíván vele. Henrik azonban nem jött. A királynő igen megbántódott. Ez alatt Payton St. Michael titokban udvarolni kezdett Honoria de Bohunnak.

- Te megörültél? - korholta az öcsét Valentina. - Legkisebb fiú lévén tudnod kellene, hogy minden attól függ, milyen sikereket érsz el az udvarnál. Miért akarod magadra haragítani a királynőt azzal, hogy meg akarod fosztani egy újabb udvarhölgyétől?

- Miért gondolod, hogy én ezen a trágadombon akarom tölteni az életemet? - kérdezte Payton. - Szeretem Honoriát, és ha képes legyőzni ostoba büszkeségét, akkor o is be fogja látni, hogy szeret engem. Nem vagyok gazdag, de kényelmes életet tudok biztosítani a feleségem s a gyerekeim számára.

Nyár elején a királynő gyengélkedni kezdett, mert a megelőző időszak igencsak tele volt programokkal, de persze még önmagának sem vallotta volna be, hogy nem érzi jól magát. Tette a dolgát, mint mindig, minden tanácsülésen megjelent, továbbra is kilovagolt és vadászott, s ha nem volt kedve táncolni - persze csak azért, mert hiányolta a régmúlt idők nagyszerű partnereit -, tapsolt a zene ütemére, és a lábával dobolt.

Október elején minden előzetes hír nélkül Lord Bliss toppant be az udvarba, hogy fiait és lányait hazavigye Pearcor Royalba. Látogatása nagy örömet szerzett a királynőnek, aki majd' tíz éve, hogy utoljára látta.

Valentina és a kishúga, Maggie, döbbsenten kapták fel a fejüket, amikor apjuk érkezését

jelentették a királynőnek.

- Papa! - kiáltottak fel mindketten.

A férfi feléjük mosolygott, de egyenesen a királynő elé járult, letérdelt, s ajkához emelte a kezét.

- Hosszú idő telt el, Gloriana - mondta. - De úgy látom, az évek kegyesen bántak mindkettőnkkel.

Erzsébet pillantása megenyhült, ahogy az őszbe vegyülő hajú férfira nézett.

- Felszedett néhány kilót, jó uram, amióta utoljára találkoztunk.

- A jó vidéki kosznak és levegőnek köszönhetem, Gloriana. Elégedett ember vagyok, s ezért Önt s Aidant illeti hála, aki éppoly elégedett énelem. Mindent Őfelségének köszönhetünk, éppen ezért nehezemre is esik lányaim ideiglenes elbocsátását kérni, akik az Ön szolgálatában állnak.

- A felesége és gyermekei jó egészséggnek örvendenek, uram? - A királynő látta, hogy Valentina és Maggie arcára kiül az aggodás.

- A családom jól van, felséges asszonyom, de egy idős majdhogynem családtag, a feleségem komornája, Mag Feeney van halálán, és utolsó kívánságaként látni szeretné összes gyermekemet. Ezért jöttem.

A királynő bólintott.

- Megértem, de meg kell ígérnie, hogy a lányai rögtön a temetés után visszatérnek hozzám. Egyikkőjüket sem nélkülözhetem, kivált a drága Valentinát. - A királynő elmosolyodott. - Ami Maggie kisasszonyt illeti, le se tagadhatná. Arany szája van, és mindannyiunkat folyvást megnevetett. Most erjedjenek. Vigye őket, Conn, de küldje is vissza.

Miközben Valentina és Maggie bókkolt a királynőnek, Erzsébet halkán odaszólt:

- Ígérje meg, hogy visszajön, Valentina.

- Visszajövök, asszonyom. Énbennem megbízhat. Nem fogom cserbenhagyni.

- És Maggie-t is visszavárom, a kis csintalant - tette hozzá a királynő.

- Ó, én visszajövök, felséges asszonyom. Odahaza olyan unalmas, itt meg minden izgalmas.

- Maga most is a legcsinosabb férfi az udvarban, Lord Bliss. Ég áldja.

- Visszajövök, Böske - mondta Conn elérékenyülten. - ígérem.

Amint az ajtó becsukódott mögöttük, Valentina megkérdezte:

- Mag nagyon rosszul van, papa?

- Amikor útra keltem, épp jó napja volt, de egyre romlik az állapota, kedvesem. Nem éri meg az évvégét. Magányos volt, amióta Cluny két éve meghalt. Azt hiszem, örömmel várja, hogy csatlakozzék hozzá.

- Meg kell mondanom a kisasszonyoknak, hogy elutazom. Nan persze boldog lesz, hogy hazamegyünk, ha mégoly rövid időre is.

- Akkor hát jól érzed magad az udvarnál, leányom?

- De még mennyire! Azt persze tudom, hogy előbb-utóbb kénytelen leszek férjet választani magamnak, a királynő is váltig mondogatja, de jelenleg boldog vagyok, hogy őt szolgálhatom. Olyan magányos, papa. Ma már más időket élünk itt, mint amikor te meg a mama meg Skye néni voltatok az udvarban. Mindenki azt várja, hogy mikor hal már meg. Még a kis Cecil is, aki pedig hűséges, ő is el van foglalva az előkészületekkel, hogy hogyan adja át a kormányzást Jakab királynak.

- Ezek szerint a királynő Jakabot nevezte ki utódjául?

- Hivatalosan még nem, de mindnyájan tudjuk, hogy ő lesz az - felelte Valentina. - A királynő elejtett megjegyzésével adja tudunkra, mi történjék a halála után. Már csak a hatalma van meg, és az is eléggé ingatag. A régiek közül, akik szerették, egyedül Sir Walter Raleigh van még meg. Ettől a rettenetes ügytől Essexszel a szíve szakadt meg, papa. A királynőnek most nagyobb szüksége van a barátaira, mint valaha.

Lord Bliss bólintott.

-A barátaira mindig is szüksége volt, Valentina. Királynőnek lenni nem könnyű, de isten látja lelkem, Böske jobban csinálta bárkinél.

A hölgyek már épp indulásra készülődtek, amikor összefutottak Kempe grófjával, aki Lord Bliss-szel társalgott.

- Nahát, Istennő, komolyan arra gondolt, hogy megszökik innen anélkül, hogy velem közölné? Nos, ezt nem tűrhetem.

- Tom Ashborne, maga igazán lehetetlen alak! - nevetett Valentina. - Hát füle van itt a falaknak, a fülének pedig szárnya, hogy maga percekkel azután, hogy magam megtudtam, máris mindenről értesült? Ezek szerint, feltételezem, hogy atyámmal már megismerkedett?

- Úgy ám, asszonyom.

- Akkor most ég önnel, nekünk sietős a dolgunk - közölte Valentina.

Csak hogy Tom elkapta a kezét, és szenvedélyesen megsókolta.

- Ég áldja, Istennő! Találkozunk még, s talán hamarabb, mintsem gondolná. Maggie kisasszony, jó uram - azzal távozott.

- Udvarlód az van - jegyezte meg Lord Bliss elgondolkodva.

- Kettő is van neki, papa! - kotnyeleskedett Maggie.

- Két udvarlója? Csak nem? És ki a másik?

- Padraic bácsi, papa! Padraic és a gróf állandóan egymással versengenek Val kegyeiert, de ő mindkettőnek azt mondja, hogy nem akar újból férjhez menni... amitől ezek ketten csak annál elszántabbak. Én egyáltalán nem értem a férfiakat!

- Ezer szerencse, Maggie, hogy még nem érted a férfiakat. Korai is volna - nevetett Conn.

Röviddel sötétedés előtt egy vidám kis fogadóhoz, a Fehér Rózsához értek, ahol éjszakára megszálltak. A fogadónak mindössze négy vendégszobája volt, az őket kísérő fegyvereseknek vacsora után az istállóban kellett meghúzódnuk.

A St. Michaels család jó étvágygal költötte el a vacsorát. Élvezték az együttlétet, és amikor az asztalt leszedték, a kandalló köré gyűltek beszélgetni.

- Pirkadat előtt indulunk - mondta Conn a gyermekeinek. Amikor azok feljajdultak, kinevette őket: - Kissé elkényelmesedtetek odafenn az udvarnál.

- Éjjel-nappal a királynőt szolgálni nem kifejezetten kényelmes élet, papa - mondta Valentina. Hamarosan új vendég közeledtét hallották, s a rákövetkező pillanatban Kempe grófja lépett be a fogadó ajtaján. Elegánsan meghajolt Lord Bliss és a fiai előtt, majd kezét csókolt a hölgyeknek.

- Nem megmondtam, Istennő, hogy hamarabb találkozzunk, semmint hinné? Tisztességes szándékaimat már korábban közöltem édesatyjával, így hát nem emelhet kifogást, amiért szeretném elkísérni Pearroc Royalba - vigyorgott rá gonoszul.

- Mi célból követett, uram? - kérdezte Valentina.

- Istennő, többé nem rejtőzhet gyászfátyol mögé. Lord Barrows tizenöt hónapja távozott az élok sorából. Hogy mi célból követtem? Természetesen udvarlás céljából, kedvesem.

- Én nem kívánok udvaroltni magamnak - közölte Valentina jelentőségteljesen.

- Ez esetben kénytelen leszek meggyőzni az ellenkezőjéről. Az pedig csak úgy lehetséges, ha együtt vagyunk.

- Jó éjt, uram - közölte Valentina, azzal sarkon fordult, hogy nyugovóra térjen.

- Nem könnyű teremtés - ingatta a fejét Tom Ashburne bánatosan.

- Szent igaz - helyeselt Lord Bliss. - De ha sikertül megnyernie a szívét, azt nem bánja meg.

- És támogat igyekezetemben, uram?

- Mondjuk, hogy nincs ellene kifogásom, de maradjunk annyiban, hogy a végső elhatározás egyedül Valentinaé. Én sosem erőltettem a lányaimat az oltár elé, és ezután sem szándékozom.

- Nagyon liberális nézeteket vall - jegyezte meg a gróf.

- Hét gyermek atyja lévén csak annyit mondhatok, meggyőződésem, hogy a gyermeknek a határozott, de gyöngéd bánásmód tesz jót. Valentina a lányom, nem pedig a magántulajdonom,

uram.

Amikor pirkadatkor lejöttek, kiderült, hogy az éjszaka során Lord Bürke is megérkezett. A fogadásné a kandalló előtt ágyazott meg neki. Amikor Kempe grófját megpillantotta, Lord Bürke nevetve megkérdezte:

- Csak nem hitted, hogy túljársz az eszemen?
- Pedig azt hittem, Padraic. Úgy látszik, alábecsülsz.
- Szokás szerint most is elgaloppíroztad magad, Tom.
- Nyugalom, ember - nevetett a gróf.
- Jó reggelt, Val - szólta oda Lord Bürke az unokahúgának.
- Jó reggelt, Padraic. Te is akkora bolond vagy, mint Tom, azt már látom.

Padraic Bürke érkezését olybá vette, mintha beavatkoznának a magánéletébe, és ez csöppet sem volt ínyére. Ezek ketten úgy viselkedtek, mint két kisleány, akik hajba kapnak az utolsó szelet tortán.

Mintha a gondolataiban olvasna, Lord Bürke megjegyezte:

- Elnézésetet kell kérnem, Val, amiért szomorú magányodban megzavarlak, de meg kell értened, éppenséggel azért, mert szeretlek, úgy érzem, osztoznom kell bánatodban.

- Ó, Padraic - mentegetőzött Val -, én kérek elnézést, amiért ilyen barátságatlanul fogadtalak. Valóban igen elkeserít Mag, közelgő halála.

Néhány nap múlva szürke fellegek alatt megérkeztek Pearroc Royalba. Aidán St. Michael kisetett férje és gyermekei üdvözlésére. Örömet csak jövetelük célja homályosította el.

Hozzászokott, hogy a ház mindig tele van gyerekekkel, de amióta Anne és Bevin férjhez mentek, a többiek pedig az udvarban szolgáltak, a hét gyerek közül csak a legkisebb, Jemmie volt odahaza.

- Drága gyermekem! - sóhajtott Aidán, és magához ölelte Valentínát.

- Mama! De jó itthon!

Anya és lánya összeölelkezve léptek be a házba. A többiekről meg is feledkeztek.

- Jól érzed magad az udvarban? Jól bánik veled a királynő? Találkoztál már érdekes úriemberekkel?

- Jól érzem magam az udvarban, mama. Őszintén szeretem a királynőt. És hogy van Mag?

- Az elmúlt két nap során nem érezte magát valami fényesen, de gondolom, most, hogy mindnyájan itt vagytok, majd csak összeszedi magát. Padraic! Észre se vetted, és ki a másik fiatalember?

- Mind a ketten Valentina udvarlói, mama! - tört ki Maggie-ből. - Padraic is és Lord Ashburne is feleségül akarja venni! Hát nem nagyszerű?

Mindenki jót kacagott, majd Conn így szólt a ház úr nőjéhez:

- Drágám, engedd meg, hogy bemutassam Thomasi, vagyis Lord Ashburne-t, Kempe grófját. Ő és Padraic vesztül próbálnak udvarolni legidősebb leányunknak, sajnos ez idáig teljességgel hiába, bár attól tartok, előbb-utóbb valamelyikük elbűvölő modorának kénytelen lesz engedni.

- Miféle elbűvölő modorról van szó? - kérdezte Valentina pajkosan.

Megjegyzéséről egyikőjük se vett tudomást, ellenben Tom ajkához emelte Aidán kezét, hogy megcsokolja.

- Remélem, megbocsát, drága asszonyom, hogy ilyen szomorú időben török rá a családra, de egyszerűen nem tűrhetem, hogy Padraic ilyen előnyhöz jusson velem szemben. Végte is, ő ismeri Vált, amióta csak él, én ellenben legnagyobb sajnálatomra ugyanezt nem mondhatom el magamról.

- Örömmel látjuk Pearroc Royalban, uram - jött a kegyes válasz.

- Felmentek most Maghez, mama? - kérdezte Val, s ezzel visszaterelte a társalgást jövetelük céljához.

- Természetesen, drágám, eredj csak. Én meg elhelyezem az urakat, ha egyszer nálunk szállnak meg.

Valentina sietve megindult Mag hálószobája felé, amely ugyanott volt, ahol a család többi

tagjának hálólhelye is. Az öreg hölgy majd' ötven esztendeje élt a St. Michael családban, és ennek megfelelően családtagnak számított. Jóval túljárt a nyolcvanon. Valentina benyitott Mag szobájába, és észrevétlenül besurrant. Maidé, egy fiatal cselédlány ült az ágy mellett, amelyben Mag szunyókált. Amikor Lady Barrows belépett, felállt és bókolt.

- Az elmúlt órákban sokkal nyugodtabb, asszonyom, és alig várta, hogy végre láthassa magát -
suttogta a lány.

- Vele maradok egy ideig, Maidé - súgta vissza Valentina. - Menj, és egyél valamit.

- Köszönöm, asszonyom. - Az ajtó halkan becsukódott Maidé mögött.

Valentina lehajolt és megcsókolta Mag homlokát. Az öregasszony kinyitotta a szemét. Ahogy kis kedvencét megismerte, elmosolyodott.

- Az Isten is megáld, édes gyermekem, hogy hazajöttél a messze Londonból, csak hogy meglátogass a halálos ágyamon. Már nem tart soká. Cluny pajtás vár rám, tudod-e. Még hozzá milyen türelmetlen, a vén számár! - Cluny Lord Bliss inasa volt, még Írországból hozta ma-

Cval. Maggel igen szoros barátságban voltak, s ugyancsak egymás nagy riválisai - a család tagjai egyszerűen nem értették, miért nem házasodtak össze soha. Cluny két éve halt meg, és Mag azóta némán gyászolta.

- Colly is hazajött velem, meg Pay és Maggie is - Rlondta neki mosolyogva Valentina.

- Itt járt a húgod, Anne, és magával hozta a kisbabát - mondta Mag. - Csuda édes kisfiú. Pont olyan, mint az apja, és Róbert urat majd' szétveti a büszkeség. Az esküvő Után hat és fél hónapra született, mégis micsoda erős kis gyerek koraszülött léte. - Az öreg hölgy erőlködve fölült, - Emeld meg a párnámat, gyermekem, hogy jobban láthatlak. - Amikor Valentina engedelmeskedett, az öregasszony szigorú szemmel megkérdezte: - Boldog vagy az Udvarnál? Nagy ott a láрма, sürgés-forgás. Emlékszem.

- Hát, csetepaté az volt elég a múlt télen, amikor a gróf fellázadt - mondta Valentina -, de leginkább azzal telik az idő, hogy lesik a királynő halálát.

- Jól bánik veled? Val bólintott.

- Igen megkedveltem. És kevesen vannak körülötte, akikben valóban megbízhat. Szomorú. De túl sokat beszélünk, Mag. Mama azt mondja, az utóbbi napokban gyengélkedtél, és pihenésre van szükséged.

- Bolond beszéd, gyermekem! Hamarosan annyit pihenhetek, amennyit csak akarok. Meglesz az örök nyugovásom! Na, ne keseredj el, gyermekem, öregasszony vagyok, és nem bánom, hogy időm lejárt, ámbátor nehezemre esik hátrahagyni mindazokat, akiket szeretek. De

ott vár Cluny pajtás, neki lesz igaza ebben is, mint mindenben. Ugye, nem hagysz el, amíg itt vagyok, gyermekem? A királynő engedélyezi, hogy maradjál?

- Igen, Mag, ő beleegyezett, jószívű teremtés - mondta Val, miközben könnyek lepték el a szemét.

- Bevin kicsinye is hamarosan esedékes, tudod, ugye mondta az öregasszony. - Mennyire szeretném megérni, hogy még őt is megláthassam, de másképpen rendeltetett.

Az elkövetkező napok során Valentina ideje nagy részét az öregasszony ágya mellett töltötte, ápolta, beszélgetett vele. Öröme szolgált, amikor Val elmesélte, hogy többen is kitüntetik figyelmükkel, hogy Lord Burke és Lord Kempe verseng érte.

- Későn erő fajta, vagy, gyermekem. És melyiket fogod választani?

- Egyiküket sem ismerem eléggé ahhoz, hogy választani tudjak, Mag.

- Nem ismered eléggé a saját unokatestvéreidet, Padraicot? Hisz ismered, amióta csak élsz!

- Mint unokatestvéreimet, kétségkívül ismerem, de mini jövődöbelimre, eddig soha nem gondoltam rá. Padraic mindig jó barátom volt, a köztünk lévő korkülönbség ellenére.

- És ez a gróf? Vele hogy állsz?

- Tómmal? Nem tudom, mit gondoljak róla, Mag. Azt sem tudom eldönteni, komolyak-e a szándékai. Felhíborítóan jóképű, igen vonzó és nagyon kitartó, mégsem tudom eldönteni, hogy ő-e

az igazi - mondta Valentina elgondolkodva.

- Hozd ide hozzám mindkettőt. Tudod, hogy nekem jók a megérzéseim.

- Nem fáraszt, ha látogatókat fogadsz?

- Nem, gyermekem. Örülök, ha embereket látok magam körül.

- Akkor holnap elhozom őket - ígérte Val, és meg is tette. Mag el volt ragadtatva.

- Hadd lássalak, Padraic úrfi - mondta. - Nahát, micsoda jóképű uraság lett belőled! Igaz-e, hogy szereted az én kis aranyoskámat?

- Igaz, Maggie - mondta Padraic, és megcsókolta az öregasszony arcát.

- Kicsit hamarabb is fölébredhetnél volna, hogy megspóroljuk magunknak a sok bajt és szomorúságot - zsörtölődött.

- Bár úgy lett volna.

- Mag, bemutatom Lord Ashburne-t - mondta Valentini, és előtérbe tola a grófot.

Mag leplezetlen érdeklődéssel mérte végig, majd bólintott.

- Egészen meglehető.

Tom Ashburne elnevette magát.

- Az öreg dajkám mondogatta mindig, hogy a csinos arc mögött tengernyi gonoszság bújhathat meg - tréfálkozott.

- Uraságodra ez nem vonatkozik. Ennyit én is látok. Mostanra alaposan kitombolta magát. - Aztán Mag Valentinára nézett. - Nos, szívecském, nem lesz könnyű a Választásod. Sajnálom, hogy az esküvődön már nem táncolhatok.

Néhány nap múlva romlott az állapota.

- Majd én virrasztok mellette - mondta Valentina. De Aidán tiltakozott.

- Valami pihenésre neked is szükség van. - így aztán megállapodtak, hogy éjfélig Aidán virraszt, aztán Val felváltja.

- Ez már a vég? - kérdezte Padraic, mielőtt Valentina pihenni tért.

- Meglehet - felelte a lány szelíden. - Szegény mama. Mag egész életében mellette volt. Nagyon fog neki hiányozni.

Éjfélkor Aidánt felváltotta Valentina. Az öregasszony nyugtalanul vergődött, a homlokán verítékcseppek gyöngyöztek. Valentina megtörölgette, aztán gyertyát gyújtott, olvasni kezdett. Az öregasszony néha érthetetlen szavukat mormolt. Az állóóra halkán ketyegett, Valentina az Ablakhoz lépett, s kinézett a holdfényben úszó kertre. A háta mögött tisztán, érthetően megszólalt meg. Valentina azt hitte, fölébredt, de lázalmában beszélt.

- Nem lett volna szabad hallgatóznom - mondta levegő után kapkodva. - Nem lett volna szabad Aidán ajtaja előtt hallgatóznom, amikor őfelsége bement hozzá. - A fejét egyre hevesebben ingatta, miközben a légzése felgyorsult. - Franciaország. Aidán asszony Franciaországban van. Ó, Istenem, bocsásd meg nekem. Minek is hallgatóztam.

- Mag! Mag! Semmi baj - nyugtatgatta Valentina. - Nem is Franciaországban! Az asszonyom nincs is Franciaországban! Ott a herceg és a gonosz király... Ó, Cluny! Nem is biztos, hogy a kicsinye az uraságtól van! Ó, istenem, bocsásd meg nekem! Hogy minek is hallgatóztam! Aidán asszony nem is tudja, ki a kicsi apja!

Először Valentina nem is értette, mit mond. „Nem is biztos, hogy a kicsinye az uraságtól van.” Miféle gyerekről beszélhet Mag?

- Soha nem fogják megtudni - motyogta Mag. - Nem fogják megtudni, mert az úr magáénak vallotta a gyermeket, áldja meg érte az Isten! Szereti Valentina kisasszonykát, de ő egyikkőjükre se hasonlít. De ugyan ki tudhatná meg? Bárcsak ne hallgatóztam volna! Bocsásd meg nekem, Uram!

Míntha hideg kéz markolta volna meg Valentina szívét, ahogy a hallottakat felfogta. Hogy ő nem az apjától volna? Miféle herceg és miféle gonosz király, és mi közülük ehhez az egészhez? Miféle titkot rejtegettek előtte? És mi az, amit Mag kihallgatott?

Az éjszaka hátralévő részében Valentina majd megőrült. Ki vagyok én, tünődött, ha nem az

vagyok, akinek eddig hittem magamat?

Egy órával hajnal előtt az öreg Mag kinyitotta a szemét, kedvesen Valentinára mosolygott, és így szólt:

- Most mennem kell, édesem. Cluny nem várhat tovább. - Azzal elszállt belőle a lélek.

Val lehajolt, és megcsókolta Mag homlokát.

- Ég veled, drága barátom. Bár maradhattál volna még, amíg megvilágítasz előttem mindent. - Azzal kilépett a szobából, hogy értesítse szüleit Maggie haláláról.

Margaret Feeney, azaz Mag 1517. január elsején látta meg a napvilágot az írországi Ballycoille-ben, és 1601októberének huszonötödik napján helyezték végső nyugalomra Pearroc Royal templomának sírkertjében. Péter Cluny mellé temették.

Másnap reggel Aidán és legidősebb lánygyermeké bementek Mag szobájába, hogy kiválogassák a holmija közül azt, amit a szegényeknek adhatnak.

- Ó, nézd! - kiáltott Aidán elérzékenyülten. - Ez a tincs tőled van, és itt az első kissapkád! Milyen picike! Olyan aranyos csöppség voltál, drágám.

- A hajam rézvörös volt, amikor megszülettem? Mint a tiéd?

- Bizony, de kihullott, amikor úgy hat hónapos lehettél. S amikor újból kinőtt, sötétbarna lett, de még akkor is megvolt a vöröses árnyalata. - Megsimogatta a lánya haját. - Most is gyönyörű.

Valentina nem bírta tovább türtöztetni magát.

- Ki az apám? - kérdezte merészen.

Aidán St. Michael elsápadt, kissé megtántorodott, és egy székbe kapaszkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

- Mi a csudáról beszélsz? - nyögte ki végül.

- Mama - közölte Valentina egyértelműen. - Szeretném tudni, hogy ki az apám. - Valentina megacélozta a lelkét. Tudta, hogy szüksége lesz rá, mert látta az anyja arcára kiült fájdalommal kifejezést.

- Az én lányom vagy, Valentina és az apád Conn O'Malley St. Michael.

- De ki a herceg, és ki a gonosz király?

- Ki beszélt neked a hercegről és a szultánról? Ki emlegette, Valentina? - sikoltott Aidán. - Ó, egek! *Miért épp most?*

- Mag emlegette *lázálmában*, mama. Ha jól értettem, egyszer egy ajtó előtt hallgatózott, és megtudta, hogy te sem tudod bizonyosan, első gyermekednek ki az apja. Három férfi volt érintve, papa, egy herceg és egy gonosz király. Az a gyermek én voltam, mama! Tudni akarom, miért nem voltál biztos abban, hogy ki a gyermek apja. Es hogyan titkolhattál el előlem ilyesmit? Jogomban áll megtudni! - kiabált Valentina az anyjával, aki sírva fakadt.

Kirohant a szobából, Val a nyomában. Aidán lerohant a lépcsőn, egyenesen a könyvtárba, ahol a férje karjába vetette magát.

- Tudja! Tudja!

Conn átélelte magából kikelt feleségét. Pillantása találkozott dühös gyermekével.

- Mi folyik itt, Valentina? - kérdezte.

- Tudni szeretném, uram, hogy ki az apám - jött a hűvös felelet.

- Én vagyok az apád - felelte Conn nyugodtan, a hanghordozása nem árult el semmit.

- Akkor ki a herceg, és ki a szultán? - kérdezte Valentina vádlón.

A férfi mindent megértve bólintott. Hogy a csudába jöhetett rá? Nem számít. Tudja, ezért meg kell tudnia a teljes igazságot. Még szorosabban ölelte a feleségét, miközben közölte:

- Nyilvánvaló, kedvesem, hogy Valentinának értesülnie kell a kalandjairól. Tisztázunk kell ezt a dolgot.

- Lehetetlen - zokogott Aidán. - Ó, Conn, nem bírnám elviselni, ha még egyszer végig kellene élnem a sok szörnyűséget. Ennyi év alatt sikerült kiüznöm magamból mindent. Nem kezdhetem előlről!

Conn gyöngéden egy székhez támogatta a feleségét, s egy pohár bort adott a kezébe. Aztán a lányához fordult.

- Miről van szó, Valentina? Mit tudtál meg, és kitől?

- Nem sokat, csak annyit, hogy kérdéses az apám kiléte. Hogy egy herceg és egy gonosz király is szerepet játszik benne. Hogy valami titok kering körülöttem. Mag az utolsó éjszakán, álmában, egészen világosan és érthetően beszélt.

- Honnan a csudából tudhatta Mag? - tűnődött Conn fennhangon. - Hisz csak a nagynénéd, de Marisco nagybátyád és én tudtunk a dologról. Számomra ez soha nem jelentett problémát. Én vagyok az apád, Val. Ebben egészen biztos vagyok.

- Azt hiszem, egyszer Mag hallgatózott egy ajtó előtt - mondta Valentina. - Es a halálos ágyán igen nyomasztotta, mert egyre azt hajtogatta, hogy Istenem, bocsásd meg nekem. - Val kicsit tévovázott, majd hozzáfűzte: - Kérem, uram, mondja meg nekem az igazat... Könyörgök.

- Ne uramozz engem - mondta a férfi.

- Kérem, felségedet.

- Ne is felségezz - csattant fel Conn.

- Hát hogyan szólítsam? - kiáltott Val.

- Papának.

- De amíg meg nem tudom az igazat, honnét tudhatnám, hogy az apám? - kérdezte Valentina reszkető hangon.

- Apád vagyok, kedvesem. Hidd el. - Lord Bliss a feleségéhez fordult. - Mondj el neki mindent, Aidán. Amióta együtt élünk, én soha nem utasítottalak semmire, ami az akaratom ellenére volt, de most kénytelen vagyok. *Mondd el neki!* Ül le anyáddal szemközt, Valentina, hogy lásd, miközben beszél.

- Nem is tudom, hol kezdjem - tűnődött Aidán hangosan.

- Kezdd az elején, mama - biztatta Val kedvesen. Conn a felesége háta mögött állt, kezét a vállán nyugtatta vigaszul és bátorításképpen.

- Volt egy unokatestvérem, Cavan Fitzgerald, aki házasságon kívül született. A spanyol király le akarta járattani az O'Malleykat, s elsősorban Skye nénikédet a királynő és kormánya szemében. Nagybátyáid akkortájt fosztogató és rabló hadjáratokat folytattak Anglia védőszárnya alatt a spanyol főútvonalak mentén, méghozzá oly sikeresen, hogy Fülöp király vagyona igencsak megcsappant az O'Malleyk tevékenysége következtében. A kelet-indiai szigetvilág kincseit nagynénéd hajói akkortájt kezdték hazahordani, amiért a spanyol fennhatóság alatt álló portugálok ugyancsak megorroltak.

Nagyapámat és az unokatestvéreimet beszervezték a spanyolok. Azzal a feladattal bízták meg őket, hogy tegyenek úgy, mintha apád a királynő életére törne. Ki akarták végeztetni, nagynénéd kereskedelmi társaságát elkoboztatni és felszámolni, hogy ez által az O'Malley család jól ismert ír haragja lángra lobbanjon, és Anglia ellen forduljon. Én s az apám által rám hagyott vagyon lettem volna a jutalom. Cavan vett volna feleségül. Nagyapám azt hitte, hogy a vagyonom az Anglia ellen folytatott dühödő háborúskodás után mind órá száll. Cavan azonban e házasság által tisztességes hírnévre kívánt szerezni, s a házasság révén megszerzett vagyont önmagának akarta megtartani.

A terv persze meghiúsult. Hogy hogyan? Mindegy az már, lényeg, hogy az öreg Lord Burghley már csak a végső bizonyítékra várt az unokatestvérem és spanyol összeesküvőtársa ellen, akik nem is sejtették, hogy milyen közel állnak a letartóztatáshoz. Nekem Cavant a londoni fogadóban kellett felkeresnem, hogy közöljem vele: a vagyonomat elkobozták. Olyan meggyőzően adtam elő a mesét, hogy az unokatestvérem és társa úgy határoztak, még azon éjjel elmenekülnek Londonból. A hajó, amellyel útra kelni készültek, egy spanyol szakadáré volt, aki az algériai kormányzó kereskedőjeként járt a tengereket, és azt javasolta, hogy vigyenek engem is magukkal. Azt mondta, az algériai rabszolgapiacra komoly összeget kaphatnak értem. Így legalább valami haszna lesz belőlem az unokatestvéremnek.

- Ez rettenetes! - kiáltott Valentina döbbenten.

- Keleten így mennek a dolgok, gyermekem. Egy nő árát azon lehet lemérni, hogy hány lovat, tevé, birkát vagy kecskét adnak érte. Az emberi életnek nincs nagy ára, az asszonyénak még kevésbé. Elkábítottak hát, és eszméletlen állapotban a hajó fedélzetére vittek, ahol az út során elvetéltem a gyermeket, akivel viselős voltam. - Egy könnyecsepp gördült végig Aidán puha arcán, és Valentina megszorította az anyja kezét.

- Algériában meztelenre vetkőztettek, hogy az érdeklődők alaposan szemügyre vehessenek. Végül a kormányzó úgy határozott, hogy ő maga vesz meg, és Murádnak, a török szultánnak ad ajándékba. Isztambulba vittek. Azon a napon, hogy megérkeztem, a krími kán új követének, Dzsavid kán hercegnek ajándékoztak. Nem voltam többé Aidán St. Michael, Valentina. Mardzsalla lett a nevem, ezerszer elmondták, felejtsem el azt is, hogy Aidán St. Michael valaha is létezett. A herceggel nagyon boldogok voltunk.

Azért jött Isztambulba, hogy feledni próbáljon egy őt ért rettenetes tragédiát. Ikertestvére, Timur kán, aki semmiben nem hasonlított rá, lemészárolta Dzsavid kán egész családját. Timur kánt születésétől fogva örültnek tartották, mert megmagyarázhatatlanul féltékeny volt az ikertestvére. Apjuk, a nagykán elküldte Dzsavid kánt-világot látni, hogy könnyítsen mérhetetlen fájdalomán. Magam is elmondhatatlan szenvedésen mentem keresztül. Elvesztettem a gyermekemet, elvesztettem egész önmagamat. Elváltattak a férjemtől, akit szerettem. Megtanultam annyit törökül, amennyi az érintkezéshez szükséges, de nem ez volt az én igazi életem. Azt azonban félreérthetetlenül közölték, ne is reméljem, hogy valaha is Visszatérhetek Angliába. Dzsavid kán belém szeretett, és egy idő után én is megszerettem. Felszabadított a rabszolgaság alól, és az iszlám hit szerint feleségül vett. A Boszporusz partján álló kis palotánkban berendezkedtünk a közös életre. Mivel a herceg boldog volt velem, ez a szultán figyelmét sem kerülte el. A szultán anyja és felesége, akik ki nem állhatták egymást, engem mindketten kedveltek, és kitüntettek barátságukkal. Ennek a két uszonynak volt a legnagyobb befolyása abban az országban, olyan hatalom volt a kezükben, amilyenről más nők nem is álmodhattak. Volt még egy asszony, aki barátságával tüntetett ki, és a végén neki köszönhettem a megmenekülésemet. Esther Kirának hívták. Ő alapította H hatalmas Kira Bankházat. A Kirak zsidók. Esther ma már jóval túl van a századik életévén, de még most is ő a családfeő, ő irányít mindent. Onnét tudom, hogy a nagynénéd kereskedelmi társasága a mai napig üzleti kapcsolatban áll a Kirákkal. - Aidán kissé elmosolyodott, miközben Esther Kirát felidézte emlékezetében. - Most is magam előtt látom, amint evezés közben szemközt ül velem a lélekvesztőben. Azon a szörnyű reggelen korán keltem, s bementem a városba Estherhez. Meg akartam mutatni neki, milyen tökéletes lett a tulipánágysunk. Amíg nem voltam odahaza, Timur kán megtámadta a házunkat. Tatárjai az utolsó emberig mindenkit lemészároltak. Martát, a cselédemet magukkal hurcolták. Estherrel akkor értünk oda, amikor még javában folyt az öldöklés. Az evezőssel visszamenekültünk a városba, hogy segítséget kérjünk a szultántól. - Elhallgatott, majd folytatta: Dzsavid kánt megölték. Marta látta az istálló közelében heverő tetemét, aztán elhurcolták a tatárok. A szultán anyja és kedvenc felesége igen megértően bántak velem. Átérezték, mennyi szenvedésen mentem keresztül. De akkor - hiába erősködött mindenki, hogy elhatározásom teljességgel lehetetlen - én mégis megfogadtam, hogy valahogy hazajutok. Szeretett hercegem meghalt, és az egészen biztos, hogy senki nem fog olyan jól bánni velem, mint ő.

Azon kívül szabad nő voltam, nem rabszolga többé. Abban biztam, hogy előbb-utóbb feltűnik egy O'Malley-Small kereskedelmi hajó a kikötőben. Csak azt nem sejtettem, hogy a szultán szemet vetett rám. Amikor látott Dzsavid kán oldalán, már bánta, hogy nagylelkűen elajándékozott. Többé nem állt szándékában megválni tőlem. Ezért közölte, hogy megfoszt szabadságomtól. Mivel a herceg meghalt, minden tulajdona a szultánra szállt, s ezek közé tartoztam én is. A szultán rákényszerített, hogy vele háljak, és olyanokat követelt tőlem, amiket te, édes gyermekem, elképzelni sem tudsz. Végül nem bírtam tovább, és megpróbáltam megölni. Persze nem sikerült.

Halálra ítélték. Nehezekkel kitömött selyemszákba varrtak, és elvittek a Marmara-tavon lévő szigetre, hogy ott vízbe fojtsanak. Addigra apád hál' istennek Isztambulig jutott a nyomomban. De mondhatnám úgy is, hogy hála Esther Kirának, aki jó barátságban volt a királyi udvarhölgyekkel. Elkábítottak, és zsákba varrtak Tulipánnal.

- Tulipánnal? - kiáltott fel Valentina. - Az öreg macskával? - Anyja bólintott. - De hisz Tulipán csak három éve, hogy kimúlt - jegyezte meg Valentina. - Arról a Tulipánról beszélsz, amelyik legalább tíznezvedéknyi macskát ellett ezen a birtokon?

- Arról hát - felelte Aidán. - Tulipán volt az egyetlen élőlény, aki életben maradt a mészárlás során. Azért maradt meg, mert a tatárok korán jöttek, és Tulipán még nem tért haza éjszakai kóborlásából.

- De te hogy maradtál életben, mama? - kérdezte Val megrendülten.

- Három nemzedéken keresztül egyazon család megbízása volt, hogy a szultán halálhadjóját a szigetre kormányozza. Zsidó család volt. Muszlimok ilyen feladatot nem vállaltak volna, mert balszerencsének tartották. De a család lekötelezettje volt a Kira családnak. És Esther pénzt kínált nekik az életéért.

Az evezős elindult velem a szigetre, mint aki végére akar járni a feladatának. De elhaladt mellette egy nagy hajó, eltakarta szem elől. Apád annak a hajónak a fedélzetén tartózkodott, és barátai segítségével így mentette meg az életemet. Amikor a két hajó egymás mellé ért, kötéllel felhúzták a zsákot, amelybe bevartak. Egy másik zsákot pedig kövekkel megrakva leeresztettek a helyébe. A városból mindezt senki sem láthatta. Én persze eszméletlen voltam, s minderről csak később szereztem tudomást, amiért csak hálát adhatok Istennek.

Aidán egy percre elhallgatott, majd folytatta történetét.

- Később, amikor szárazföldre értünk, rájöttem, hogy gyereket várok. Halálra rémültem. Néhány hétig egy szót sem szoltam róla senkinek. - Itt egészen elvörösödött. - Rövid idő leforgása alatt három férfival háltam. Dzsavid kánnal, a szultánnal és a drága Conn-nal - megszabadítatásom napján. Melyik férfi a gyermekem apja? Honnét tudhatnám? Rám tört a rettegés, és bezárkóztam a hálószobámba, csakis Skye nénéddel váltottam szót. Amikor megvallottam neki kételyeimet, ő megnyugtatót, és beláttatta velem, hogy a gyermekem apja csakis az ő bátyja, a férjem lehet. Ezután apádnak is megvallottam félelmemet, és ő is elismerte apaságát.

Aidán kutató pillantást vetett a lányára, és megjegyezte:

- Mag valószínűleg akkor hallgatózott az ajtóban, amikor apád bejött hozzám, és megnyugtatót, hogy minden a legnagyobb rendben van. Tudod, arról fogalma sem volt, hogy fogságba estem Törökországban. Csakis apád tudott róla, és ő attól tartott, ha Mag tudására jutna a dolog, azt nem élné túl. Magnek azt mondták, hogy Franciaországban vagyok, hogy Conn ott csatlakozott hozzám, és hogy a királynő megharagudott rám, de azért hamarosan engedélyezi, hogy visszatérjek.

- Nekem meggyőződésem, hogy Conn az apád, Valentina - mondta Aidán. - Neki is. Őszintén sajnálom, hogy amit Mag lázálmban összehordott, az ennyire megviselt, gyermekem — fejezte be Aidán.

- Hogyhogy ezt nem mondtad el nekem soha? - kérdezte Valentina.

- Semmi szükség nem volt rá, amellet igyekeztem elfelejteni az egészet. Ami velem majd' harminchárom éve történt, fájdalmas emlék, és én igyekeztem kiverni a fejemből. Fogalmad sincs, mit szenvedtem, Valentina! Egy rabszolgahajó fedélzetén vesztettem el első gyermekemet. Meztelenre vetkőztettek idegenek szeme láttára. Közölték, hogy az életben nem látom többé imádott férjemet. Aztán hozzáadtak egy másik férfihoz. Ha Dzsavid kán nem olyan kedves és gyöngéd ember, mint amilyenek bizonyult, hanem, mondjuk, olyan, mint a szultán, akkor egészen biztosan ott pusztultam volna el a fogságban.

- De ha neked magadnak kétségeid voltak afelől, hogy ki az apám, hogyan lehet, hogy hirtelen megváltoztattad a véleményedet, és már nem kétséges, hogy a papa az? - makacsodott Valentina.

- Mert hármójuk közül ő tett a magáévá utoljára - mondta Aidán.
- De lehetséges, hogy állapotos voltál, amikor a papa kiszabadított. Nem tudhatod biztosan, nem igaz? Következésképp én sem!

- Dzsavid kánnal szeretkeztünk az utolsó éjszakán, mielőtt megölték - mondta Aidán. - Utána még megjött a havi vérzésem, amely meg lehetősen rendszertelen volt attól fogva, hogy a gyermeket elvetéltem. Utána néhány hétig voltam a szultán birtokában, alig egy hónapig, és ezután háltam apáddal. Attól fogva elmaradt a vérzésem, de tudom, hogy Conn az apád. *Tudom*. Nem lehet más! - makacszkodott Aidán.

- Lehet a herceg, lehet a szultán, mama, s nagy bolond vagy, ha másképpen gondolkodói! - csattant fel Valentina. - Te jóságos ég, te egyszerűen nem nézel szembe az igazsággal!

- *Valentina!* - csattant fel Conn hangja élesen. - Ne merészeli így beszélni anyáddal! - Majd lecsillapodva folytatta: - Meggyőződése, hogy én vagyok az apád. Anyád véleménye ugyanez. A nevünket viseled. Szerettelek az első perctől fogva, hogy megtudtam az érkezésedet. Percekkel a világrajöveteled után a karomban fogtalak. Amikor rád néztem, s te visszanéztél azzal a gyönyörű szemekkel, tudtam, hogy a gyermekem vagy. Odatartottam az ujjamat, és te megmarkoltad az apró kezecskéddel, de abban a pillanatban nemcsak az ujjamat ragadtad meg, Valentina, hanem a szívemet is. *Az én gyermekem vagy*. Szerettelek. Fölneveltelek. A te dicsőség az én dicsőségem, a te bánatod az én bánatom. Ha a sors valamely gonosz fintora következtében a vér, amely születéskor az ereidben folyt, nem az én vérem, akkor ez a mostani biztosan az enyém. Ebben egyetlen percig sem kételkedhetsz!

Valentina gyönyörű szemét könnyek lepték el, majd végigfolytak orcáján.

- Szeretlek - mondta -, de tudnom kell, kicsoda vagyok valójában.

- Hogyan akarod megtudni? - kérdezte Conn szelíden.

- El kell mennem Törökországba - mondta Valentina saját szavain maga is meglepődve, mert egy perce még nem sejtette, hogy ezt fogja mondani.

- Ne! - hördült fel Aidán. - Ó, Istenem, csak ezt ne, drágám. Eszedbe se jusson.

- Murád szultán meghalt, Valentina - mondta Conn. - S mivel Dzsavid kán úgyszintén...

- Biztosan találok valakit, aki segítségemre lesz - makacszkodott Valentina.

- Nem élem túl, ha odamész - zokogta Aidán.

- Nem élem túl, ha nem deríthetem ki, ki vagyok valójában - felelte a lánya határozottan. - Mesélj még, mama. Mesélj Dzsavid kán hercegről és a családjáról. Meg a szultánról. Segíts kibogoznom ezt a történetet, könyörgök! - Valentina egy pillanatra elhallgatott, majd mély lélegzetet véve folytatta: - Hasonlítok a szultánra vagy a hercegre, mama? Mondd meg. Kell rájuk emlékezned annyira, hogy eldönthesd a hasonlóságot.

- Nem! Egyetlen szót se mondd többet! Conn O'Malley az apád. Nem más. Nem mondd többet - kiáltott Aidán.

- Mit akarsz eltitkolni előlem, mama? Miért nem beszélhetsz arról a két férfiról? - kiabált most már Valentina is. - Azt mondd, nem mehetek oda, de többet mégsem mondasz. Ez így nem megy, mama. Elég volt! Tudnom kell! Mindent!

Az elkövetkező órában anya és lánya ilyen hangnemben kiabált egymással, míg végül a cselédség és a családtagok mind odagyűltek Lord Bliss könyvtárszobájának ajtaja elé. Végül Padraic Bürke szedte össze a bátorságát, és hangosan bekopogott.

Lord Bliss az ajtóhoz ment, s közben rádörrent feleségére és lányára:

- Elhallgassatok! - Erre a két asszony elnémult.

- Bácsikám - kezdte Padraic -, lehetetlenség nem hallanunk, mi folyik itt. A cselédség meg van rémülve, és én őszintén megvallom, hogy furdal a kíváncsiság.

- Félelemre semmi ok - mondta Lord Bürke a cselédeknek. - Mehet mindenki a dolgára. - A gyerekeire bámult, akik a hallban álltak. - Nincs jobb dolgok, semmint az ajtó előtt hallgatózni?

- Ne! - kiáltott Valentina. - Csak hadd jöjjenek be. Padraic meg Tom is. Ebben az ügyben ők is

érintettek, mivel mindketten udvarolnak nekem. Gyertek! Gyertek csak! - terelte őket a könyvtárszoba felé. A cselédek dolgukra indultak.

- Valentina, erre semmi szükség - figyelmeztette az apja. - Anyáddal nem lehet...

- Nem, Conn. Túl sokat eltitkoltunk eddig. Az igazságnak ki kell derülnie - mondta Aidán szelíden. - Ideje, hogy megtudja a család.

Lord Bliss könyvtárát megtöltötték a családtagok, Róbert Grayson, a veje, az unokaöccse, Lord Bürke, valamint Kempei grófja. Aidánról, aki kimerülten, arcát kezébe temetve fiit, a megkövült tekintetű Valentinára bámultak.

- Padraic, Tom, ebben a dologban mindenki érintett. Mielőtt azonban meghalljátok a történetet, közölni szeretném, hogy mindkettőtöket felmentelek minden elkötelezettség alól, mellyel irányomban viseltetek. Jobb, ha másfelé kerestek magatoknak feleséget, mert Lord Bliss lányáról könnyen kiderülhet, hogy nem is az ő lánya.

Egy hosszú percig mindannyian értetlenül bámultak rá. Végül Valentina húga, Anne St. Michael Grayson felkiáltott:

- Valentina! Mit akar ez jelenteni?

Valentina kihívó tekintettel nézett anyjára. A történetet ugyanis nem neki kell elmondania, hanem Aidannak. Vajon elmondja-e? Aidán bólintott. Tekintetét a földre szegezve számolt be minderről. Amikor a végére ért, a könyvtárban akkora lett a csend, hogy a lefelé szállongó tollpihe zizzenését is meg lehetett volna hallani.

Ekkor Kempe grófja Aidán elé térdelt, s ajkához emelte a kezét.

- Asszonyom, minden elismerésem az öné - kezdte gyöngéden. - Egyetlen angol, aki részt vett a cádizi csatában, nem viselkedett ilyen bátran, s nem állt ki annyi megpróbáltatást, mint ön a barbárok keze között. Biztosíthatom, hogy továbbra is igényt tartok a lánya kezére. Pontosan egy ilyen bátor asszony lányát szeretném elvenni. És ilyen anyát álmodom a leendő gyermekeimnek. Ha önnek meggyőződése, hogy férje a gyermeke apja, akkor én ezt tiszteltben tartom. Aki nem így jár el, nem is úriember.

Aidán hálásan nézett Tom Ashburne szemébe:

- Köszönöm, uram. Ön valóban úriember, méghozzá véleményem szerint nem is akármilyen.

- Én téged szeretlek, Val - fordult most Padraic Lady Barrowshoz. - És bármi légyen is ebben az ügyben az Igazság, nekem te kellesz. Tómhöz hasonlóan készen állok, hogy tudomásul vegyem a tényeket. Arról nem is beszélve, hogy a csökönységéből ítélve nem is lehetsz más, mint igazi O'Malley, ahhoz nem fér kétség.

E kijelentést nagy nevetés fogadta, Valentinát körülvették a testvérei, igyekeztek megnyugtatni, de Val nem hagyta annyiban a dolgot.

- El kell mennem Törökországba - mondta. - Csakis ott győződhetek meg az igazságról.

- De arra semmi garancia, hogy ha odamész, bármit is megtudhatsz. Mivel mindkét férfi halott. És...

- Vállalnom kell a kockázatot - szakította félbe Aidani a lánya.

Valentinát semmiképpen nem lehetett eltéríteni a szándékától. Conn elhívatta nővérét, Skye O'Malley de Mariscót, a család jelenlegi mátriárkáját.

Skye mindig gyönyörű asszony volt, s habár hamarosan hatvanegyedik születésnapját készült megünnepelni, az idő mit sem ártott szépségének. Negyvenéves korától fogva sem az arca, sem a teste nem öregedett. Csodálatos kékeszöld szeme most is élénken csillogott, és semmi el nem került a figyelmét. Haja most is selymes, fekete, csupán a homlokára göndörödött egy-egy ezüstös tincs.

Miután még aznap megérkezett és kényelembé helyezte magát öccse könyvtárszobájának barátságos karosszékében, figyelmesen végighallgatta Conn előadását a Conn és Valentina között lezajlott csatározásról. Ezután unokahúgán pihent meg a tekintete, és feltette a kérdést:

- Elszántad magad, hogy útra kelsz?

- Igen.
- Akkor természetesen el is kell mennie - mondta Skye.
- Teremtőm! - kiáltott Aidán. - Te megőrültél. Jártál Keleten, Skye! Tudod, milyen!
- Valentina nagykorú, Aidán. Gazdag özvegyasszony, akinek módjában áll úgy cselekednie, ahogy neki tetszik. Ne hidd, hogy útját állhatod. Persze bezárhatod a szobájába, és ott tarthatod, amíg csak él. Vagy erőszakkal oltár elé kényszerítheted, hogy attól fogva a férje bánjon el vele, ahogy jónak látja. De egy életre meggyűlölné érte, ezzel teljességgel tisztában vagy. Ha a kétségeit nem lehet eloszlatni, akkor mennie kell.

- Köszönöm, Skye néni - mondta Valentina hálásan.
- Csak ne siesd el a hálálkodást, gyermekem. A beleegyezésemnek megvannak a feltételei. Mint anyád említette, megfordultam én is Keleten. Kétszer is. Nagyon is jól ismerem azt a helyet, ahová készülsz. Ezért meg kell fogadnod a tanácsaimat.

- Boldogan megfogadom, Skye néni. Végtére is nem vagyok a magam ellensége. A biztonságom érdekében készen állok mindent megtenni. Nem áll szándékomban valamelyik török háremben kikötni.

Skye bólintott.

- Aidán lánya vagy te, hiába az O'Malley - temperamentumod. Nos, hallgass énrám. Az O'Malley-Small egyik kereskedelmi hajóján utazol, amelynek kizárólag ez lesz az úti célja. A hajó felszerelésének és a védelmet biztosító két kísérohajónak a költségei téged terhelnek. - Valentina összerezett, de nem szólt. - Odakinn a tengeren köteles vagy engedelmelkedni a kapitány utasításainak. Világos?

- Igen.

- Beszélnem kell a Kira Bank londoni képviselőivel. ők lesznek az isztambuli segítőd. De a Krími Kánságról nincsenek ismereteim. Annak még utána kell érdeklődnöm - mondta Skye elgondolkodva.

Ekkor mostohafia szólalt meg váratlanul.

- Valentina nem utazhat ilyen veszélyes vidékre egyedül, védelmezők nélkül. Én vele megyek.

- Kítűnő ötlet, Padraic - helyeselt az anyja. - A védelem kérdését nekem is szándékomban állt szóba hozni.

- Hohó, uram. Csak nem képzeli, hogy elébem vághat? - kérdezte a gróf. - Ha te mész, akkor én is megyek. Aki kalandozni indul, annak jól jöhet még egy ügyes kardforgató.

Skye érdeklődéssel vette szemügyre a fiát, aztán Tom Auhburne-t, majd Valentínát és végül ismét a fiát. - Szóval így állunk - mosolygott. - Nos, igaza van, uram. Ilyen veszélyes utazás során valóban jól jön még egy jó kardforgató. Csak ne feledkezzen el arról, hogy ön és a fiam egymás vetélytársaiként kelnek útra. Továbbá azt se feledjék, azért tartanak Valentínával, hogy a veszélyektől megóvják.

- Madám - jegyezte meg a gróf huncut mosollyal -, hónapok óta egyfolytában ajánlgatom neki, hogy megóvom a veszélytől, de hallani se akar róla.

- Hah - nevetett Skye -, volnék csak húsz évvel fiatalabb, jó uram!

- Madám, nekem nem az a húsz év szegi bátorságomat

- viccelődött Tom Ashburne. - Hanem a férje, aki e percben is villámokat szóró tekintettel méreget.

- Viselkedj tisztességesen, kislány - mennydörgött Adam -, és ne feledd, hogy nagymama vagy.

- Nagymama lehetek, uram, de hulla még nem vagyok

- vágott vissza Skye.

Mindannyian jóízűen nevettek, s a feszültség ezzel oldódni kezdett.

Az ezt követő hetekben megkezdődtek Valentina utazásának előkészületei, az indulást az újév elejére tűzték ki. Colin, Payton, és Maggie visszatértek az udvarba Valentina levelével, amelyben

közölte, hogy váratlan nehézségek következtében azonnali visszatérte egyelőre akadályokba ütközik. De megígérte, hogy még vízkereszt előtt az udvarban lesz.

Aidán továbbra sem volt elragadtatva lánya törökországi útítvétől.

- Miért nem hiszel nekem? - kérdezte a lányát. - Miért kell mindenáron kockára tenned az életedet? Semmi biztosítékom arra nézvést, hogy megtudsz valamit.

Valentina igyekezett őt megnyugtatni.

- Az egész családban egyedül én nem hasonlítok senkire. Se a testvéreim között, se az őseim portréit tanulmányozva a galérián nem fedeztem föl hasonlatosságot. Mindent el kell követnem annak érdekében, hogy kiderítsek valamit.

Anyja a fejét rázta.

- Mesélj nekem Dzsauid kánról, mama. Hogy nézett ki? És Murád szultán? Tudom, hogy nehezre esik, hogy fájdalmas az emlék, de kérlek, segíts, mama.

- Ha elmondom, felhagysz ezzel az ostobasággal? - kérdezte Aidán a lányát kétségbeesetten.

- Mindenképpen oda kell mennem! - közölte Valentina határozottan. - Akkor is, ha anélkül térek vissza, hogy megtudnám az igazat. Meg kell próbálnom. Ki kell derítenem, hogy ki az apám, amennyiben lehetséges.

- Dzsauid kán nagyon jóképű férfi volt - sóhajtott Aidán. - A haja sötétszőke, talán egy kicsit világosabb Bcvinénél. A szeme világoskék és nagyon együttérző.

- Azt hittem, a tatárok sötét hajúak, mama.

- Eredetileg azok voltak - felelte Aidán -, de évszázadokon át keveredtek más népekkel. Dzsauid kán anyja maga is francia volt. Úton volt, hogy feleségül menjen egy herceghez vagy más főúrhoz - oly rég történt, hogy már nem emlékszem pontosan -, aztán portyázó tatár hadak fogságába esett, amelyek élén Dzsauid apja állt. Feleségül vette, és végül is boldogan éltek.

- Végül is? - kérdezett vissza Valentina.

- A francia nő szerencsés volt, mert megtalálta a boldogságot tatár ura oldalán, gyermekem. Sok nőt háremekbe kényszerítettek. Gyűlölik a mindennapjaikat meg a férfit, aki birtokolja őket. Hallgass ide, Valentina. Tisztán kell látnod, miféle helyre igyekszel. Keleten a nők csak örmiforrásként és gyerekszülésre használatosak. Senkit sem érdekel, hogy tudnak-e írni-olvasni, beszélnek-e nyelveket, vagy akár folytatnak-e bármiféle tevékenységet a családi üzletágban. A nők... tárgyak. A férfi igényeinek kielégítése a dolguk. Meg hogy egészséges fiaknak adjanak életet. A lányok nem számítanak.

- Hálát adok Istennek, hogy a hajad színe sötét, de így is veszedelem leselkedik rád, Valentina. Fehér bőrű angol keresztény úriasszony vagy. Az iszlámban-érvényben lévő törvények, idegen lévén, rád nem vonatkoznak. Szabad préda leszel. Skye nénéket sem akadályozta meg a sötét haja abban, hogy kétszer is rabul ne ejtse az iszlám gyönyörű és érzéki világa. Ne menj el, Valentina! Könyörgök!

- Mesélj a szultánról - nógatta tovább Valentina, kertülve anyja tekintetét.

Aidán ismét sóhajtott.

- Vörös-arany színű haja volt. A szeme sötét. Egész lényét az érzékiség hatotta át. Az órák érdekelték, az aranyat és a nőket szerette. Az ő idejében a rabszolganők ára komolyan felment az isztambuli rabszolgapiacon, mert Murád mindet magának akarta. Szexuális étvágya kielégíthetetlen volt, és kegyetlensége minden férfit felülmúlta. Ne faggass tovább, Valentina, mert nem is akarok visszaemlékezni rá.

Valentina rá gondolni sem bírt, miféle szenvedéseken mehetett keresztül az anyja.

- Mesélj nekem Murád kedvenc feleségéről és az anyjáról - kérte abban a reményben, hogy ezáltal a beszélgetés csenedesebb mederbe terelődik.

- Nur-U-Banu már nem él. Évekkel ezelőtt Isztambulból kaptam a hírt. Ő volt a szultán anyja, csak a hatalom érdekelte. A fián keresztül gyakorolta hatalmát, aki ki volt szolgálta kénye-kedvének. Murád boldog volt kedvenc feleségével, Szaftjával. Volt egy fiuk, ő van most uralmon.

Mehmednek hívják. Nur-U-Banu úgy vélte, hogy a fia túltuntól kötődik Szaftijéhez, aki viszont nem tudott több gyereket szülni. Ezért anyja szebbnél szebb nőkkel vette körül Murádot, aki aztán képtelennek bizonyult ellenállni a kísértésnek. Elhídegyült Szaftjától, akinek az volt egyetlen vigasza, hogy várta a napot, amikor fia lesz a szultán, hogy majd rajta keresztül gyakorolja a hatalmat. Most ezt teszi.

- Akkor hát a végén minden jól végződött Nur-U-Banu ármánykodásai ellenére.

Aidán élesen fölnevetett.

- Amikor Mehmed szultán lett, felelevenített egy régi oszmánszokást. Mind a tizenegy kistestvérét - a tizenegy évestől a csecsemőkorban lévő kislányig - megfojtatta. Azokra az asszonyokra, akik viselősek voltak az apjától, ugyanaz a sors várt, amit nekem szántak. Ilyen helyre készülsz, Valentina. Gyönyörű, ugyanakkor félelmetes világ. És te veszélyben leszel. Apád lánya vagy, hidd el. Miért nem lehet ezt egyszerűen tudomásul venni?

- Tudomásul veszem, mama. Ugyanakkor... mégis kétkedem. Mag utolsó szavai éjjel-nappal kísértének. Mennem kell.

Tom Ashburne hazament, hogy megtegye előkészületeit az utazásra. Lord Bürke azonban maradt, igyekezett Vigasztalást nyújtani Valentinának, akit a tudomására jutott tények felizgattak és kétségbe ejtettek. Valentina megírta a történeteket a királynőnek, és kérte időleges elbocsátását a szolgálatából, hogy követhesse végzetét Törökországban. A királynő vonakodva bár, de beleegyezett, azzal a kikötéssel, hogy mielőtt útra kél, Valentina keresse föl londoni palotájában. Az indulást január elejére tűzték ki. Skye megszervezte a Kira Bankházon és egyéb isztambuli forrásain keresztül, hogy Valentinát fogadják a Krími Kánságban azzal a látszattal, hogy kereskedelmi küldetésben jár. Ha Valentina odaér, már csak a nagykánon múlik, hogy fogadj-e vagy sem. Aidán azt sem tudta, hogy a nagykán Dzszavid kán apja-e, él-e még egyáltalán, vagy valamely rokon uralkodik. Hogy ki az uralkodó, majd csak akkor fog kiderülni, ha odaérnek. Előbb azonban Isztambulban állnak meg, hogy megtegyék az előkészületeket, s megszervezzék, hogy a szultán édesanyja, a válide Szaftije kádin visszatérében a krími útról fogadja Valentinát. A protokoll betartásához ennyi előkészületre van szükség.

Valentina alig várta már az indulást. Valahányszor szót váltott anyjával, rettenetesen felizgatta, Conn viszont Aidán miatt aggódott, akinek meggyőződése volt, hogy Valentina rettenetes veszedelmebe rohan. Jemmie kivételével Val testvérei mind visszatértek az udvarba, a kislány pedig természetesen nem érezhette át Val nyomorúságos helyzetét. Maradt tehát Padraic. Val hálás volt, hogy unokabátyja vele maradt Pearroc Royalban.

- Mi lesz Clearfieldsszel? - kérdezte Val aggódva. Az emeleti társalgóban beszélgettek.

- Van egy megbízható intézőm, és Adam megígérte, hogy rajta tartja a szemét. Lovaimat a lovászok átviszik anyához Queen's Malvernebe, tehát csak a földeket kell felügyelni.

- És a ház?

- Évek óta egyedül élek benne, s mindössze két inasra volt szükségem, akik minden tennivalót elláttak. Ők mindennek gondját viselik, amíg én távol vagyok. A munkásokkal pedig már megállapodtam, hogy felújítják a házat. A belső berendezésről majd te döntesz a későbbiekben, mert azt akarom, hogy jól érezd magad új otthonodban - fejezte be a férfi higgadtan.

- Én egy szóval sem mondtam, hogy hozzád megyek, Padraic. Hát Tom Ashburne?

- Tomnak is meg kell találnia az igazit, ahogyan én már megtaláltam a magamét. - Egészen úgy viselkedett, mintha már mindenben megállapodtak volna.

- Csakhogy én még nem mondtam ki az igent! - kiáltotta Valentina.

- Majd kimondod - mosolygott a férfi magabiztosan.

- Nem mondom! - csattant fel Val.

- Dehogynem, szívecském - mondta Padraic dühítő önbizalommal. - De nem sürgetlek, szépen megvárom, amíg magad jutsz döntő elhatározásra.

- Lehetetlen alak vagy! - füstölgött Val. - Világéletedben gyengéd és kedves voltál. Mi történt

veled, Padraic Bürke?

- A gyöngédséggel nem sokat értem el nálad, Valentina. Ugy látszik, ideje, hogy kövessem rég meghalt apám példáját, aki egyszerűen megkaparintotta magának, amit akart, és nem törődött a következményekkel. - Azzal karjába kapta a lányt, és néhány határozott lépés után berúgta hálószobája ajtaját, majd belülről bezárta az ajtót.

- Padraic - sikoltott Val döbbenten.

- Tessék. - Azzal az ágyra fektette, és rávetette magát. Teste a lány testére feszült, akin villámként cikázott végig az izgalom.

- Padraic - suttogta Val immáron remegő hangon. - Mit csinálsz?

- Azt, amit már hónapokkal ezelőtt meg kellett volna tennem. Magamévá teszek - közölte szelíden.

- Nem! - A lány ametiszt kék szeme kitágult a rémülettől.

- De igen! - sziszegte a férfi a fogai közt, majd ajkát az ajkára tapasztotta, és vadul csókolni kezdte. Aztán kicsit felemelkedett, épp csak annyira, hogy feltéphesse a lány Ingvállát, s kiszabadítsa szépséges kebleit. Simogató pillantása szinte perzselte Val bőrét.

Val igyekezett eltakarni magát, de a férfi szorosan lefogta a csuklóját. A lány szíve veszettül kalapált. Nem félt Padraictól, mert tudta, hogy a férfi soha nem okozna neki fájdalmat, mégis volt valami eddig nem tapasztalt vadság a viselkedésében. Ez a szenvedélyes férfi nem az a Padraic Bürke, akit ez idáig ismert, s Val el is tűnődött, nem fél-e tőle mégis egy kicsit. Hang azonban nem jött ki a száján.

Padraic az oldalára hemperedett, de közben sem engedte el Val kezét. Másik kezével azonban lázasan simogatta a lány mellét, hosszú ujjai nyomán lángra kapott a lány bőre, gömbölyű keble a férfi nagy tenyerében ágaskodott.

Hüvelykujja lassú körtáncba kezdett Val mellbimbója körül. A lány megbabonázva figyelte. Ha az élete múlik rajta, akkor sem bírt volna mozdulni. A férfi érintése olyannyira hatalmába kerítette, hogy tudta, valami egészen Új, eddig ismeretlen és csodálatos érzés járja át.

Padraic fejét lehajtva szájába vette a mellbimbóját, s most a nyelvével izgatta. Csodálatos érzés volt. Val dermedt agyán átvillant a felismerés, hogy a férje soha nem tett vele ilyet. Ha megteszi, Val bizonyosan sokkal több élvezetét lelte volna az együttlétükben. Következő gondolata azonban az volt, hogy Padraic nem a férje, ezért együttlétük elítélendő.

- Padraic - szólalt meg gyöngéden -, ezt nem volna szabad.

A férfi ráemelte tekintetét. Akvamarin kék szeme lázasan, szinte megittasultan csillogott.

- Miért? - kérdezte.

- Mert... mert... - elfogadható indok nem jutott eszébe, ellenben a lélegzete is elakadt, ahogy a férfi szája a mellbimbóját kereste. - Mert nem ildomos! - nyögte ki végre Val.

A férfi halkán fölnevetett.

- Mondd, hogy hagyjam abba, Val, és én nyomban abbahagyom - mondta, s azzal kezét a szoknyája alá csúsztatta, és a combja belsejét kezdte simogatni.

Val tehetetlenül felnyögött, de szó nem hagyta el ajkát.

- Mert nem bírod, szívecsém! - dorombolta a férfi diadalmasan. - Tudom az ártatlanul elejtett megjegyzéseidből, hogy a férjed hideg ember volt. Magáévá tett, de fogalma sem volt, hogy micsoda kincs birtokába jutott! Fogalma sem volt, hogy ebben a finom teremtésben, aki vagy, micsoda fékezhetetlen tüzek lobognak. - Azzal Lord Bürke felpattant az ágyról. Olyan gyorsan, hogy Val egészen megijedt, lerántotta Valról a szoknyát és az alsóneműt, csupán a fekete selyemharisnyája maradt fenn az arany harisnyakötővel.

Valentina dermedten várta a fejleményeket, holott az agya egy titkos rejteke menekülésre ösztökölte. Mi van ebben a férfiában, amitől, ha simogatja, csókolja, agya felmondja a szolgálatot? Nagyon ostobának érezte magát. A helyzet percről percre romlott, Val már azt figyelte ijedten, hogy a férfi határozott mozdulattal letépi magáról öltözékét, a lány kíváncsi tekintete elé tárva

feszes, kemény testét. Valentina életében először látott felnőtt férfit mezítelenül, s a látvány egészen lenyűgözte.

- Gyönyörű vagy - suttocta önkéntelenül, holott esze ágában sem volt megszólalni.

- Te is, édesem - duruzsolta a fülébe Padraic, miközben visszafeküdt mellé, és a karjába vonta.

- Szeretlek, Val, és semmi olyat nem teszek, amivel fájdalmat okoznék - nyugtatta meg Lord Bürke. Kezét a lány lába közé csúsztatta, ujjai kutakodtak, s a megfelelő helyre rátalálva simogatni kezdték. - Ugye, soha így nem ért hozzád, Val? Soha nem szerzett így örömet, ki nem csikart belőled ennyi édességet! - Ajkát az ajkára tapasztotta, s Valentina szinte eszméletét veszítette. - A nőt gyengéden, de tüzzel kell szeretni, Val, úgy, ahogy most én szeretlek téged - suttocta a fülébe a csókok között.

Edwarddal miért nem volt ilyen, tette fel a kérdést Val agyának még józan fele, de máris tudta rá a választ. Ned soha úgy meg nem érintette, ahogyan most Padraic. Soha nem feküdtek egymás mellett anyaszült meztelenül, ahogyan Isten teremtette őket. Miért? Amit Padraic csinál vele, az nem lehet rossz. Ami ilyen csodálatos, az nem lehet rossz! Bizonyára így csinálta az anyja is, a nagynénje is, nem beszélve az unokatestvéiről, akik mind boldog házasságban élnek, hisz ki az az asszony, aki ne volna boldog, ha ilyen szenvedélyesen szeretik?

Az a része, amelyet a férfi megérintett, szinte szétrobbant a gyönyörűségtől. Val hitetlenkedve visszafogta a lélegzetét, a teste forrt és forrongott, s olyan áldott érzéssel töltötte el, amellyel korábban soha nem találkozott.

- O, Padraic! - szakadt ki belőle.

- Ó, édesem, annyira készen állsz a szerelem befogadására - viszonzotta a férfi. Csókjaival borította az arcát, feszes mellét, végig a testét. Valentina remegett a vágytól. Ahogy a férfi visszatornázza magát fölé, Val még egy utolsó kísérletet tett.

- Biztosan nem helyes, amit teszünk - nézett rá könyörgő tekintettel, és várta, hogy a férfi véget vessen e gyönyörűséges kínzatásnak.

Padraic az arcát simogatta, miközben így szólt:

- Nem vagy már szűz, Val, és nekem feltett szándékom, hogy feleségül veszek. Ezért amit teszünk, az nem lehet helytelen. - Gyöngéden szétfeszítette térdével a nő lábát, és közébe furakodott.

- Ez semmin se változtat közöttünk, Padraic, mert nem tűröm, hogy az oltár elé kényszeríts! - mondta félig zokogva, mert közben érezte, milyen kétségbeejtően nagy szüksége van a férfirra.

- Ez mindent megváltoztat közöttünk, szívecském - nevetett a férfi magabiztosan.

Val lehunyta a szemét. A férfi olyan érzéseket keltett benne, amelyek eddig ismeretlenek voltak számára.

Az ő tapasztalatai mások voltak. A férfi megragadta a csípőjét, magához vonta, és ritmikusan mozogni kezdett benne, míg végül Valentina már nyöszörgött gyönyörűségében, testét eddig ismeretlen érzés járta át. Karját életében először a férfi köré fonta, fájó mellét a férfi szőrös mellkasára szorította, körmei kegyetlenül a hátába vájtak. Fogai a vállába mélyedtek, s a férfi felhőrdült. Val szíve vadul kalapált, s úgy érezte, mintha a teste különválna az agyától.

- Padraic - sikoltotta. - Meghalok! - De legnagyobb meglepetésére rájött, hogy azt se bánja. Ha egy percig nem él tovább, azt se bánja.

- Ne félj, szívecském - mondta Padraic -, csak szeretgetlek, nem fogsz leesni!

Szavai megnyugtatóak voltak, de ez sem számított. Valentinával forgott a világ, magával ragadta a tiszta szenvedély sötétlő örvénye, s számára egyes-egyedül csak a férfi teljessége, keménysége létezett. Úgy érezte, a csontjai elolvadnak, a húsa leválik, nem maradt más, csak ez az édesség. Amikor végre ismét levegőt kapott, kiderült, hogy mégis életben maradt. Padraic rajta feküdt, lihegve, sötét haját simogatta, amely kibomlott a nagy szenvedélyben. Padraic gyöngéden legördült róla, de a kezét nem engedte el.

Sokáig feküdtek csendben. Aztán Padraic szelíden megkérdezte:

- Komolyan gondoltad, amit mondtál? Valentina sóhajtott, pontosan tudta, mire céloz a férfi, és szinte lelkifurdalás győzött.

- Igen, komolyan - felelte végül.

- Megőriztesz, némben - mondta a férfi. - Remélem, megfogansz, és akkor nem lesz választásod!

- Ne mondj ilyet, uram, mert akkor a gyermeknek nem lesz neve. Figyelmeztettek időben, hogy engem erőszakkal oltár elé nem viszel. Nem én akartam, ami itt történt, bár egy cseppet sem bántam meg, Padraic. Visszaéltél a tapasztalatoddal, ami nem tisztességes dolog.

A férfi elszántan nevetett.

- Mindent megteszek, madám, annak érdekében, hogy az enyém legyen. Csak közölje, hogy mit óhajtsz.

- E percben egyetlen óhajom, uram, hogy észrevétlen térjek vissza a saját szobámba. Teljesen tönkretette a ruhámat!

A férfi ismét fölnevetett.

- Az ingvállat talán igen, akkora volt bennem a felindulás, de a szoknyájának és alszoknyájának csak megoldottam a korcát. Minden a legnagyobb rendben, asszonyom. Higgye el, szakértő vagyok a nők vetkőztetésében.

- Úgy véled, hogy ilyesmivel kérkedni illik, Padraic? - incselkedett Val, miközben szégyenlősen kikelt az ágyból, és öltözni kezdett. Alsóruháját óvatosan karcsú derekára erősítette.

Padraic élvezte a zavarát, de fölkelte az ágyból maga is, és Valentina vállára borította köntösét.

- Így ni. Most már minden különösebb feltűnés nélkül eljutsz a szobádba, de hogy Nan mit fog szólni, ha meglátja, milyen állapotban van az ingvállad, azt elgondolni sem tudom.

- Nan, hála Istennek, ágyban van, mert fáj a foga - felelte Val mulatva -, ellenkező esetben egyből rád szabadítanám, jó uram. - Hirtelen rájött, hogy még életében ilyen jól, ilyen felszabadultan nem érezte magát. Tekintete bátran végigsiklott a férfi testén. Padraic karcsú volt, magas, formás. Val megérintette a vállát ott, ahol a fogai nyoma még mindig meglátszott a bőrén. - Nem akartam neked fájdalmat okozni - mentegetőzött. - Nem is értem, hogyan haraphattalak meg.

- A szenvedély lett úrrá rajtad, Val. Örömmel viselem a nyomát, szívecsském. S remélem, nem az utolsó alkalom, hogy kiszolgáltattott testem e megtiszteltetésben részesül. - Elkapta a lány kezét, és csókot lehelt rá.

Valentina arcát elborította a pír, s a férfi szobájából a magáéba menekült. Örült, hogy ilyen későre jár, meg annak is, hogy Jemmie kivételével a testvérei mind távol vannak. E percben sem csevegésre, sem zilált öltözéke miatti mentegetőzésre nem érzett hajlandóságot. Rosszul aludt, a szenvedélyes légyott emlékeitől nemigen tudott szabadulni. És elrémítette Padraic megjegyzése, hogy reméli, Val máris megfogant. Felrémlt neki, hogy a nagy-nénjéről azt pletykálják, van valami csodaszere, ezért hajnalok hajnalán útnak indult Queen's Malvernebe.

- Teremtőm! - kiáltott Lady de Marisco, amikor meglátta. - Te aztán korán kelő vagy, gyermekem. Mi szél hozott ide ezen a hideg reggelen?

- Ha jól tudom, van valami csodaszerez... - kezdte Valentina, majd könnyekre fakadt.

- Teremtőm! - kiáltott Skye ismét, majd leültette Valentinát a kandalló elé. - Mi történt? Az igazat akarom tudni, gyermekem.

Valentina könnyei között részletesen beszámolt mindenről. Szánalmas, boldogtalan házasságról. A Tom Ashburne és Lord Bürke között folyó vetélkedésről. Arról, hogy Lord Bürke elcsábította. És hogy mindenáron gyermeket akar.

- Márpedig engem ezúttal nem kényszeríthet az oltár elé senki, Skye néni. Engem ugyan nem!

- De azt elismered, hogy Padriackal szeretkezni egészen más, mint amilyen Lord Barrowszal volt - érvelt Skye.

- Való igaz! - sóhajtott Val. - Oly nagy a különbség, mint a nappal s az éjszaka között, csak épp nem erről van szó. Ezúttal magam akarok dönteni, mindenféle nyomástól függetlenül. Nem

lehetek boldog anélkül, hogy ne magam döntenék a sorsom felől.

Skye bólintott.

- Megértelek, Valentina. Őszintén megértelek, és ha Padraic eddig nem ejtett teherbe, gondom lesz rá, hogy az elixírem segítségével ez a jövőben se következzen be.

- Minden férfival más, Skye néni? - kérdezte Valentina Lady de Mariscótól félénken.

Skye elnevette magát.

- Mivelhogy minden férfi más. Megboldogult férjed például, úgy tűnik, jó és rendes ember volt, de nem ismerte a szenvedélyt. Az én első férjem közönséges disznó volt - mondta ki Skye nyersen. - Gyűlöltem. Olyan sötét szenvedélyek irányították, amelyeket nem volt képes féken tartani. Nem csupán a szeretkezésben lelte örömét, hanem abban is, hogy élet-halál uralmat gyakorolt a szeretője fölött. Ötödik férjem érzékeny, sokat szenvedett férfi volt, aki, míg meg nem tanítottam az ellenkezőjére, csak fájdalom által tudott kielégüléshez jutni. A többi férjem és szeretőm gyöngéd volt, és szenvedélyes, egy kivételével. A férfiak valóban mind különböznek egymástól, Valentina, akárcsak a nők. Miért mentél hozzá Lord Barrowshoz, ha zokon nem veszed a kérdést?

- Úgy éreztem, az a fajta szerelem, amely mások számára természetes, számomra nem létezik. Huszadik évemben jártam. Anne és Bevin kétségbeesve várták, hogy hozzámelessenek szerelmükhöz, de anya egyre azt hajtogatta, hogy előbb nekem kell férjhez mennem. - Valentina vállat vont. - Jó embernek látszott, akivel békében élhetek.

- És a fiamat szereted? - kérdezte Skye nyíltan, miközben le nem vette róla a tekintetét.

Valentina egy pillanatig gondolkodott.

- Nem vagyok biztos benne, nénékém. Padraic a barátom. Most persze kénytelen vagyok másképpen gondolkodni felőle.

Skye bólintott.

- Becsületes vagy, gyermekem, és ennek végtelenül örülök. Nem szeretnék Padraicnak fájdalmat okozni. És látom, hogy te nem vagy az a fajta, aki akarattal fájdalmat okoz egy férfinak. Tom Ashburne-t szereted?

- Nem, azt hiszem, nem, de hát nem ismerem eléggé régóta. Nagyon jóképű, ugye?

- És most is azon töröd a fejed, hogy vele vajon ugyanolyan jó-e, mint Padraicnak, netán még jobb is - jegyezte meg Skye.

- De nénékém! - kiáltott fel Valentina döbbenet. Skye hangosan felnevetett.

- Nem bűn az, ha ilyesmi jár az ember fejében, gyermekem. Csupán őszinte kíváncsiság. Nem gondolod, hogy a férfiak is hasonlóképpen gondolkodnak a nők felől? Megnyugtathatlak, hogy igen.

- Sejtettem - ismerte el Valentina. - Nénékém, ugye nem mondd meg a papának és a mamának, hogy miért jártam nálad? Sem aggodalmat okozni nem szeretnék, sem hiú ábrándokat kelteni egy esetleges újabb házasságban. Anyám rettenetesen aggódik a közelgő utazásom miatt, képtelen vagyok megnyugtani.

- Az az idő, amit Törökországban töltött, szörnyűséges volt, eltekintve a herceggel töltött rövid időszakról. A szultán embertelenül bánt vele, és ez minden más emléket elhomályosított.

- És a te keleti élményeid is ilyen rettenetesek, nénékém?

Skye kékeszöld szemét elhomályosították az emlékek.

- Amikor először jártam Algériában, elvesztettem az emlékezetemet. Semmit nem tudtam magamról a keresztnem kivételével. Unokatestvéred, Willow apja nagyszerű ember volt, és nagyon boldog voltam vele. Másodszor akkor mentem Keletre, amikor Padraic és Deirdre apját, Niallalt próbáltam kiszabadítani a fogságból. Ahhoz viszont kénytelen voltam cselédnek álcázni magam. Régi barátom, Oszmán, a csillagjós sietett segítségemre. A gazdám az érzékiség rabja volt. Megölték. Én megmenekültem, és segítettem Niallnak is a menekülésben. De ő a hajón behalt a fogságban elszenvedett kínzásokba. Anyád elmondta neked, hogy a Kelet veszedelmes hely, ahol

a nőt közönséges tárgynak tartják. Ha ezt tudod, máris jobban felkészülhetsz mindarra, ami rád vár, mint ahogyan mi felkészülhetünk. Saját akaratodból mész, a saját hajóidon és két férfi kíséretében, akik szeretnek. De jól vigyázz. Könnyen lehet, hogy mindez nem elég. Az élet csupa meglepetés, amelyet előre nem sejthetünk. Ám ha elővigyázatos vagy, baj nélkül visszatérhetsz. Már nem vagy olyan ártatlan, mint annak idején, Aidán. Nem féltelek, gyermekem. - Skye felállt, kinyújtózkodott. - Most eredj haza, Valentina. És mondd meg a fiainak, hogy szeretném, ha ellátogatna hozzám, és nálam maradna, amíg el nem érkezik az utazás ideje. Hacsak te magad nem szeretnéd, hogy Pearroc Royalban maradjon.

Valentina a fejét rázta.

- Még egy ilyen éjszaka, és teljesen tehetetlenül kiszolgáltatot magam Padraic akarátának. A fiad rendkívüli hatással van rám.

Skye nevetve bólintott.

- Bizony akad férfi, aki ilyen hatással van egy nőre. De egy valamit hadd árulok el neked, Valentina. Te is lehetsz hasonló hatással órá.

- Hogy én? - kérdezte Valentina megrökönnyödvé. Vajon mire céloz a nénikéje?

- De még mennyire. Hagytad, hogy megcsókoljon, de feltételezem, hogy nem csókolta vissza. Csak elfogadtad, amit nyújtott, de nem viszonzottad. Ha megteszed, meglepve fogod tapasztalni, micsoda hatalmad lesz fölötte, gyermekem! Most pedig eredj haza, és ha nem támadnak problémáid a tegnapi esti kalandból, akkor gondom lesz rá, hogy megfelelő mennyiséggel lássalak el a szerepből, de még a receptjét is odaadom.

Amikor Lord Bürke hazaért, anyja rögtön a tárgyra tért.

- Képtelen lettél volna még egy ideig a nadrágodban tartani a farkadat, Padraic? - támadt rá. - Néha éppen olyan vagy, mint az apád! Nem gondolsz a másikkal! Sem a következményekkel! Ha egy kicsit is értenéd Valentinát, tudomásul vennéd, hogy végére kell járnia a küldetésének, s csak azután kezdhet új életet. De neked persze csak az jár a fejedben, hogy most végre ráébredtél, hogy szereted, s azonnal meg is kell kapnod! Nagy bolond vagy, fiam! Azt hittem, ennél különbnek neveltelek.

- Olyan nagy a füled, mama, hogy Pearroc Royalig elér? - kérdezte Padraic pirulva. - Hogy a csudába tudtad meg, mi történt tegnap este? Hisz én még azt sem tudom biztosan, hogy ami közöttünk történt, nem álom volt-e csupán.

- Vakmerően szeretkeztél az unokatestvéreddel, fiam, s ő ma reggel itt járt, és a segítségemet kérte. Egy férfi az ilyesmiről ritkán feledkezik meg, hacsak Valentina nem bizonyult érdektelennek.

159

- Fantasztikus volt! - kelt a védelmére Padraic. Majd anyja pillantásának láttán ismét elpirult. Mostohaapja is elmosolyodott, bár igyekezett megőrizni komolyságát.

- Most pedig velünk maradsz Queen's Malvernben, amíg útnak nem indul a hajód, Padraic. A tegnapi eset nem ismétlődhet meg - mondta az anyja határozottan.

-A fenébe, anya, nem vagyok már gyerek! - tört ki Lord Bürke. - Nem kényszerítheted rám az akaratomat. Szeretem Vált, és mellette akarok lenni.

- Hamarosan vele leszel eleget, hónapokon keresztül, ennyi idő alatt biztosan dülöre viheted a dolgodat - jegyezte meg Skye higgadtan.

- Persze, és Tom Ashburne nemkülönben - vágott vissza Padraic idegesen.

- Csak nem ijedsz meg egy vetélytárostól? Ha erőszakoskods, azzal egyenesen a másik férfi karjába kergeted Vált. Ne légy ostoba, Padraic. Úgy viselkedsz, mint egy gyerek, hiába, hogy az ellenkezőjét állítod. Meglátsz valamit, és már meg is akarod ragadni. Nem ér rá holnap, most kell, azonnal. Most azonnal nem kaphatod meg Vált, Padraic. Meg kell oldania a születése körüli rejtélyt, mielőtt eldöntheti, hogy hozzád megy vagy Kempe grófjához, vagy egyiketekhez sem. Emlékszel, amikor utoljára elhamarkodtad a dolgodat? Mert én igen. Neked köszönhető, hogy a

húgod, Velvet Indiába szökött, egyenesen a Nagy Mughal karja közé.

- Abból nem lett baj - védekezett a fiú. - Velvetnek nem esett bántódása.

- Hogy nem esett bántódása? Padraic, édes fiam, jobb, ha tőlem tudod meg, hogy igenis esett bántódása - mondta Skye halkán.

- Skye! - figyelmeztette Adam. - Nem mondhatod el neki.

- El kell mondanom ahhoz, hogy felfogja, Adam. Senkinek nem fogja továbbadni, mert Padraic nem akar ártani a testvérének. Velvetnek gyermeke született a Nagy Mughaltól, Padraic. Egy kislány, akit otthagyni kényszerült. Az a kislány most tizenegy éves. Velvet ugyan soha nem emlegeti, de tudom, hogy nem feledkezett meg róla. Nincs anya, aki elfelejtené a gyerekét, akár maga neveli fél, akár nem. Csak ez történt ott a húgoddal, más nem. És most már megérted, miért intelek óvatosságra? Lord Bürke elsápadt.

- Te jó ég, anya. Hogyan hagyhatta ott a gyerekét? Mit tettem?

- Most már fölösleges a lelkipurdalás, Padraic. Ami megtörtént, megtörtént. Rég volt. Ami pedig Velvet gyermekét illeti, sem a Mughal, sem Michael bácsi nem tartották jó gondolatnak, hogy a gyermek Angliába jöjjön, ahol csak kirekesztettség várt volna rá. Indiában királyi hercegnő, és akként is tisztelik. Az ottani törvények szerint törvényes házasságból született.

Padraic Bürke bólintott, most kezdte csak fölfogni, mi történt Velvettel.

- Nem lesz könnyű türelmesnek lennem Vállal, kivált a történet után, de megígérem, anya, hogy mindent elkövetek. És egy szót sem szólok Velvetnek.

Lady de Marisco szeretettel nézett a fiára.

- Helyes - mondta. - Ne véts hibát, azt akarom, hogy Valentina a menyem legyen. Keveset kértem tőled életed során, de erre most nyomatékosan felszólítalak. Ne hozz rám szegényt, fiam!

- Hogy szegényt, anya? A királynőre előbb hoznék szegényt, mint terád.

Skye rámosolygott.

- Bölcs fiú, aki ismeri a saját anyját, fiacskám - mire a két férfi szívből fölnevetett. Skye O'Malley de Marisco hetvenegy éve ellenére most is lenyűgöző volt, és ellentmondást nem tűrő.

Harmadik rész

A KÜLDETÉS

1602. tél-tavaszi

A királynő magánlakosztályának ajtaja feltárult, és Lady Scrope bejelentette:

- Lady Barrows kívánja látni Önt, madám.

Tudor Erzsébet örömmel kapta fel a fejét. Essex grófjának lázadása és az ezt követő kivégzés óta, vagyis tizenegy hónapja nyomott hangulatban volt. Képtelen volt elfelejteni Essexet, bár a nyilvánosság előtt ennek nem mutatta jelét.

- Nos, gyermekem, hát mégis visszatértél - kiáltott, miközben Valentina sietős léptekkel közeledett felé, és tisztelettudóan meghajolt.

- Nem indulhattam útnak anélkül, hogy búcsút ne vegyek.

- És mindenképpen menned kell? - kérdezte a királynő bánatosan.

Valentina bólintott.

- Nincs más választásom, felséges asszonyom. Az öreg Mag sorsdöntő szavaival kijelölte Törökországba vezető utamat.

- És mi lesz a két udvarlóddal? Kivárják, amíg visszatérsz?

- Velem tartanak, drága asszonyom.

- Mindketten? - kerekedett el a királynő szeme előbb a csodálkozástól, azután már jókedvében.

- Nahát, te aztán megéred a pénzedet!

- Felőlem akár maradhatna itthon mindkettő, de a családom annyira kikelt magából az elhatározásom hallatán, hogy Padraic vállalkozott rá, hogy elkísér. A szeretteim ettől kissé megnyugodtak. Aztán Kempe grófia közölte, hogy ő is velünk tart, mert nem juttathatja ekkora előnyhöz Padraicot.

A királynő szívből felkacagott.

- Gyermekem, én megértem, mit érzel. Valaha értem is így vetélkedtek a fiatal emberek. Hízeleg az ember hiúságának, ugyanakkor bosszantó is egyszerre mind. S a hajóúton végig össze voltak zárva, nem lesz előlük menekvés.

- Ha netán magam nem bírnék el velük, majd vasra veretem őket a kapitánnyal - nevetett Valentina.

Később, amikor az udvarhölgyek már csatlakoztak hozzájuk, Erzsébet visszafogott hangon odasúgta Valentinának:

- Végemet járom, gyermekem. Na persze, nem most rögtön. Még van egy évem. Esetleg kettő. Ha volna leányom, éppen olyanak szeretném, mint amilyen te vagy. És nem akarok végső utamra elindulni, amíg meg nem tudom, milyen véget ér a történeted. - Erzsébet a fejét ingatta. - Éppolyan vén bolond lett belőlem, mint ahogy azzal már régóta megvádoltak.

- Szívesen lennék magam is ilyen vén bolondos egy szép napon, madám. Ha gyöngének érzi is magát, még mindig sokkal erősebb itt bárkinél.

- Hiányozni fogsz, gyermekem. Jó voltál hozzám. De bevallom, a szellemes kishűgödben is sok örömem telik.

-A kisasszonyokat fájjalom itt hagyni. Kit választott felügyelőjükkül a helyemre?

- Senkit. Közöltem az udvarhölgyekkel, hogy a kisasszonyokért mostantól valamennyien felelősek vagyunk. Kijelöltem két éles szemű nemesasszonyt, akik majd a kisasszonyok hálószobájában alszanak. Gondolom, így nem lesz mitől féltennem őket. Véleményem szerint a fiatal emberek, akik manapság az udvarba jönnek, nem sokat érnek. Piperkőcök hada, akiknek hamar inába száll a bátorsága. Való igaz, hogy az ember túlélheti önmagát. Én még emlékszem ezeknek a nagyapáira, s biztos állíthatom, hogy nem volnának elragadtatva ivadékaik láttán.

- Új világ ez, nagyságos asszonyom. És a változások közt vannak jók, és vannak rosszabbak, de ezeken mit sem változtathatunk - jegyezte meg Valentina.

- Ifjúkoromban voltak olyan boldog pillanataim, hogy a legszívesebben megállítottam volna az

időt. Az öregség azonban lehetővé tette számomra a visszatekintést. Ma már tudom, hogy mindennek megvan a maga ideje. - Kezét nyújtotta Valentinának, aki megölelte a királynőt. - Most pedig ideje, hogy útra kelj, gyermekem - mondta Tudor Erzsébet. - Mintha a családotnak véreben volna a kalandozás, kezdve a lehetetlen nénikéddel. Eddig még valamennyien visszatérték épességben. Visszatérsz te is, tudom. Ég áldjon, drága gyermekem! Hiányozni fogsz nagyon.

Lady Barrows mélyen meghajolt, s kihátrált a teremből.

- Jöjjön, Istennő! - ragadta meg a gróf a karját nyomban.

- Nahát - szólt Padraic. - Te aztán jól elidőztél a királynőnél. Kapitányunk vízre kíván szállni a dagály kezdetén, sietnünk kell. - Azzal megragadta Valentina másik karját.

Lady Barrows megtorpant. Mindkettőjüket lerázva közölte:

- Uraim, én megállok a magam lábán. Hagyják abba a versengést, kérem. Másképpen egy perc nyugalmunk nem lesz. Mindketten világosan tudomra adták, hogy feleségül kívánnak venni. A mai napon, 1602. január tizenötödikén útra kelünk. Amíg haza nem érünk, én semelyikük mellett nem kötelezem el magam. Ha ennek ellenére velem tartanak, ám legyen, de egy feltétellel: felhagynak az állandó rivalizálással. Ha mégis útra kelnek, ám nem bírnak magukkal, kihajítatom magukat a kapitánnyal. - Azzal Valentina büszke fejtartással elsietett. A két udvarló meghunyászkodva követte.

Valentina jó előjelnek tartotta, hogy az egyik *hajó Arkangyal*, a másik kettő pedig *Böske királynő* és *Hazafelé* névre hallgat. Az *Arkangyal* kapitánya Padraic bátyja, Murrough O'Flaherty volt. Lady de Marisco gyermekei közül egyedül őt vonzotta a tenger. Skye alaposan meggondolta, kire bízza unokahúgát.

Miközben fölfelé mászott az erős kötélhágcsón a bárkáról a hajó fedélzetére, Valentina először ébredt rá, hogy nagy kalandok elébe néz. Egy pillanatra el is bizonytalanodott, vajon helyesen jár-e el.

- Épp a legjobbkor, kisasszony - szólott Murrough O'Flaherty, miközben a fedélzetre emelte Valentinát. Jóképű férfi volt, testvérei közül ő hasonlított leginkább az anyjára. - Öt perc, és indulunk. A kis Geoff majd mindenkinek megmutatja a kabinját. - Azzal sarkon fordult, és utasításokat adott a személyzetnek.

Geoff O'Flaherty, Murrough tizenöt éves, harmad szülött fiúgyermeke udvarias főbólintással üdvözölte és élvezte az utasokat. Valentinára már várt komornája, egy ragyogó fekete szemű ifjú lányka, aki udvariasan bókolt neki.

- Isten hozta a fedélzeten, asszonyom. Minden holmiját kicsomagoltam, anyám utasítása szerint. Remélem, meg lesz elégedve.

- Köszönöm, Nelda - mondta Valentina.

- Hol van Nan? Es ki ez a csinos lány?

- Nan fél a tengertől, nem bírja a gyomra. Ez itt a legfiatalabb lánya, Nelda, aki helyettesíti édesanyját.

Az ifjú Geoff bámuló tekintettel meredt Neldára. Aztán hirtelen ráébredt, hogy neki itt kötelessége van, s így szólt:

- Ez a hajó szalonja. Általában a kapitány tartózkodik itt, s a tiszték itt étkeznek. De a kapitány üzeni, hogy tekintsék magukénak, bár ő és tisztjei kénytelenek továbbra is itt étkezni. - Geoff kissé elpirult, egészében véve rettenetesen fontosnak érezte magát. - Az *Arkangyal* különleges hajó - folytatta. - Utas- és teherszállításra egyaránt alkalmas. Következésképp megvan rá a remény, hogy kényelmesen ellesznek. Valentina néném... asszonyom... arra van a hálófülkéje. A komornája az ágya mellett egy szalmazsákon fog aludni. Apám kabinja a maguké mellett. A grófúr kabinja a szalon másik feléből nyílik, te pedig, Padraic bácsi, a grófúr melletti fülkét kapod. Édesapám, a kapitány reméli, hogy mindenki kényelmesen el fog helyezkedni. - Azzal udvariasan meghajolt, és egyéb teendői után nézett.

Januárhoz képest derült idő volt, az ég kék, a nap szinte melegen sütött. Kellemes szél fűjt, s

az urak nyomban a fedélzetre mentek, hogy az indulásban gyönyörködjenek, Valentina azonban odabenn maradt, s szőrmetakarójába burkolózva kényelembé helyezte magát a hajóorr ablakában. Londnon lassan a semmibe veszett, a folyó mind szélesebb lett, ahogy Greenwichhez értek. Val búcsút mondott az ismerős világnak. Hirtelen rádöbbsent, mire vállalkozott. Dzsavid kán és Murád szultán halott. Ki lehet életben, akitől megtudhatná, hogy melyikük lánya, hacsak persze nem hasonlít valamelyikükre? Ki tudhatná? Megtudja-e az igazat valaha? Hát persze, hogy megtudja, de meg ám! Minden bizonnyal akad *valaki*, aki feltárja előtte az igazságot.

Egy aggodalommal legalább kevesebb. A Padraickal töltött csodás együttlét óta kétszer is megjött a havibaja. Azóta naponta gondosan kiporciózta Skye néni csodaszerét. Jókorá adagot hozott magával, ráadásul Neldánál megvolt a recept és a hozzá szükséges gyógyfűvek is. Valentinának esze ágában sincs még egyszer bajba kerülni! Való igaz, azóta Padraic igen tisztességtudóan viselkedik, de mégis. Elmosolyodott magában. Az ég áldja meg! Bár soha be nem vallja neki! Ha aznap este nem szeretkeznek, Valentina nem is sejténé, milyen édes lehet ez az érzés.

Hirtelen megérezte, hogy az *Arkangyal* megmerül alatta, s a szíve nagyot dobbant. Ismét kitekintett az ablakon. A tenger! Elérték a tengert! Keresztülhajóztak a Temze torkolatán, s a hajó már derekasan szelte a habokat. Innét már nincs visszatérés.

A jó időjárás végig kitartott, míg a három hajó átjutott a La Manche csatornára, és kiért az Atlanti-óceánra. A többnyire viharos Vizcayai-öböl kellemes volt, balzsamos szél fúj, amíg keresztülhajóztak rajta. Néha fel-feltűnt egy hajó, de soha nem került olyan közel, hogy megállapíthatták volna, miféle. Az O'Malley-Small társaság hajói teljes gőzzel haladtak előre jól látható felségjelükkel. Enélkül bizony akár az oszmán hajók fogságába is eshetnek, rakományukat elkobozhatják, s ami még ennél is rosszabb, a hajó személyzetére és utasaira rabszolgasors várhat.

Keresztülhaladtak a Gibráltári-szoroson, elhúztak hatalmas hegyei alatt, és kiérték a Földközi-tengerre. Előre megszervezték, hogy megállnak San Lorenzo hercegségénél, ahol friss vizet és ételt vesznek fel.

- San Lorenzóban egyetlen város van, Arcobaleno - mondta Murrough O'Flaherty. - Bájos hely, ott néhány napra horgonyt vetünk, amíg újból felszerelkezünk.

- Arcobaleno - mondta Valentina. - Ugye, szivárvány a jelentése olaszul?

- Úgy bizony - felelte a kapitány. - Csak várj türelemmel, majd meglátod, miért.

Mihelyt Arcobalenót elérték, érthetővé vált minden. A város apró, meredek dombokra épült, s az épületek a szivárvány összes színében pompáztak. Piros, bíborlila, alatta zöld, mellette kék, rózsaszín, narancs, sárga, ibolyakék, türkiz és őszibarack. Az olajzöld dombokon téli álmukat aludták a szőlőskertek, bár érezni lehetett, hogy közel a tavasz. A legmagasabb domb tetején állt a herceg, III. Sebastian di San Lorenzo fehér márványpalotája.

- Meseszép! - nevetett Valentina, amint az *Arkangyal* testvérhajóival besiklott az öbölbe. - Partra szállhatunk, Murrough? Milyen nyelvet beszélnek itt az emberek?

Ma minden eddigénél csinosabb, gondolta a kapitány. Sötétrózsaszín selyemruhája igen előnyösen állt rajta. A szeme várakozásteljesen csillogott. Láthatóan jót tett neki az utazás.

- Természetesen partra szállhatunk. Az emberek itt olaszul beszélnek, de franciául is jól értenek. A városnak csodás piaca van az első domb tetején, nagyon fog neked tetszeni. Feltételezem, hogy ma estére a palotába leszünk hivatalosak. A herceg jó barátom.

Kellemesen, melegen süttött a nap, amint Valentina, a komornája és két kísérője a kikötőből a piactér felé indult. Hiába volt tél, az ablakokban elhelyezett ládák ontották virágjaikat, s a város lakói barátságosan mosolyogtak a *signorára*. és kíséretére.

A piactéren vagy száz kereskedő kínálta eladásra tarka csíkos ernyők alatt portékáit. Valentina úgy érezte, nem térhet vissza a hajóra egy nagy halom sárga mimóza nélkül.

Nelda szeme elkerekedett, hisz életében nem járt még három kilométernél messzebb Pearroc Royaltól. Tátott szíjjal bámulta a mutatónyost, aki hat idomított kuttyóját mutogatta.

Amikor visszatértek a hajóra, már várta őket az aznap vacsorára szóló meghívás. Valentina kizavarta az urakat a szalonból, vizet melegített, hogy megfürödjön. Nelda, akit anyja gondosan kioktatott, megmosta úrnője haját, és meghintette gyöngyvirágillattal.

- Hisz ez nagyszerű! Nem akarnál te is megfürödni, Nelda?

- Ma este, amíg asszonyom a palotában van, megteszem - felelte Nelda. - A nagyim szerint ugyan megárt a túl gyakori mosakodás. Bár asszonyomnak mintha nem ártana.

- Az urak szeretik, ha egy hölgy tiszta és illatos - nevetett Valentina.

Miután megfürdött és megtörülközött, Valentina ledőlt, és félálomban hallgatta, amit a kádat kiürítik és elteszik. Jót aludt, s végül Nelda keltegetésére ébredt. Lenyugvóban volt a vöröslő-arányló nap, amikor a herceg elébük küldött hintáján megindultak a palota felé. A látogatók meglepve tapasztalták, milyen hirtelen száll le a földközi-tengeri éjszaka. A fekete bársony égbolton csillagok kristálymilliárdjai szikráztak. Valentina ehhez fogható szépséget még soha nem tapasztalt. Mélyen beszívta az éjszaka nyíló virágok bódító illatát.

- Uram, önök is megragadták az alkalmat, hogy megfürödjének? - kérdezte.

- Murrough elvitt minket a török fürdőbe - felelte Lord Bürke. - Anyámtól hallottam már ezekről a helyekről, de magam még sosem fordultam meg bennük. Igen üdítő élmény volt. Te is úgy találsz, Tom?

- Bizony ám! Amióta az eszemet tudom, még nem éreztem magam ilyen tisztának. Azzal kezdik, hogy bevizezik az embert, aztán valami eszközzel tisztára sűrolják, és végül leöblítik. Aztán következik a gőzölgő fürdő, ahol - már elnézést, Val - jól megizzasztnak. Ezután újból leöblítenek, tetőtől talpig beszappanoznak, majd végül még egyszer leöblítenek. Ezt követi a masszázs a legfinomabb olajokkal - azt hiszem, ezt élveztem a legjobban - mosolygott.

- Én csöppet se bántam volna, ha a masszőrnök valamivel fiatalabbak és csinosabbak - kacagott Murrough.

Amikor begördültek a palota elé, a herceg maga fogadta őket a lépcsőfeljárón. Murrough kiugrott a hintóból, még mielőtt az megállt, és lelkesen összeölelkezett a herceggel.

- Sebastian! Hogy vagy? Találtál már új feleséget?

A herceg nevetett. Magas, jóképű férfi volt, a haja ében, a szeme borostyán.

- Még ráérek a nősüléssel, öreg barátom! A fiaim mindketten jó egészségnek örvendenek, áldott legyen az Úr neve! Manapság szívesebben hajlok a természet útjára, s szállongok egyik édes virágról a másikra, akár a méhecske.

Murrough felnevetett, kék szeme szikrákat vetett. Aztán visszafordult a hintóhoz, és lesegítette gyönyörű unokahúgát az ülésről.

- Ófelsége, engedje meg, hogy bemutassam unokahúgomat, Valentínát, Lady Barrowst.

- A hölgy sokkal csinosabb, mint te valaha is voltál - jegyezte meg a herceg epésen.

Valentina kezét nyújtotta a hercegnek. Legnagyobb meglepetésére, s csak remélni mert, hogy nem látszik meg rajta, az érintése kellemesen megbizsergette.

A herceg csókot lehelt a kezére, talán kissé lelkesebben is a kelleténél. S közben aranybarna szemét le nem vette Valentínáról.

- Madonna, örvendek, hogy megtisztelte birodalmamat. Hirtelenében ezerszer szebben ragyog itt minden! - búgta szenvedélyes, behizelgő hangon.

- Nem látom be, hogy ez hogyan is lehetséges, felséges uram - felelte Valentina, aki egészen belepirult a váratlan bökbe. - Amit San Lorenzóból ez idáig láttam, az maga a tökély.

- Akkor hát mi sem természetesebb, mint hogy a tökéletes szépség ma este itt tartózkodik a palotámban, ugye, Madonna? - sottogta a herceg, s közben cirógató szemét le nem vette partnernője ruhakivágásáról.

- Ha képes volnál akár egy pillanatra is elszakítani tekintetedet Valentina kebléről, bemutatnám neked öcsémet, Padraicot - élcelődött Murrough -, és régi barátomat, Thomas Ashburne-t, aki velünk utazik. - Murrough O'Flaherty figyelmeztetően intett szemöldökével a két

fiatalember felé, akik a jóképű herceg láttán máris felfújták magukat. Murrrough alig bírta megőrizni komolyságát, s arra gondolt, hogy anyja biztosan rettenetesen élvezné a jelenetet.

A herceg ezután őszinte örömmel és érdeklődéssel fordult vendégei felé. Azok egy csapásra s akaratok ellenére rokonszenvesnek találták, még akkor is, amikor Sebastian di Lorenzo ismét Valentinához fordult, és karjába karolva bevezette a palotába.

A szabadban vacsoráztak egy hatalmas, tágas márványterazon, amely mintha egyenesen a tenger fölött függött volna. A fekete-fehér csempével borított kövezetet hatalmas sárga porcelánedényekbe ültetett illatos fehér rózsafák díszítették. Egy kis emelvényen négy zenész játszott hárfán, spinéten és vonós hangszereken. Magas állólámpák vonták aranyfénybe a jelenetet.

Vacsora közben kinek-kinek külön inas töltögette újra a poharát aranyszínű borral, melyhez foghatóan finomat Valentina még életében nem kóstolt. A hercegtől megtudta, hogy a nedű a saját szőlőskertjéből származik, és hogy San Lorenzo híres a borairól.

- A nagybátyám féltestvére Archambault ura a Loire völgyében, s tőle szerezzük be a bort - mondta Valentina. - Ha ismét lesz saját otthonom, szeretném a borkészletemet öfelsége italával feltölteni.

- *Saját* otthona, Madonna? Nem értem - jegyezte meg a herceg.

- Özvegy vagyok, felséges úr. És a családom úgy vélekedett, hogy nem ildomos egyedül élnem a férjem házában. Csak rövid ideig voltunk házasok, nincsenek gyermekeim.

- Özvegy? Milyen különös, Madonna. Magam is özvegy vagyok. De nekem az a szerencsém, hogy a feleségem hagyott rám két gyermeket. Méghozzá ikreket! Giorgio apám után kapta a nevét, és Nicolo Madelaine apja után, aki Beaumont hercege.

- Nicholas St. Adrián? - kérdezte Padraic Bürke.

- Ó, igen. Ismeri?

- Anyám valaha Beaumont hercegnéje volt. Felesége Fabron hercegnek. Amikor meghalt, és Nicholas örökölte a trónt, feleségül kérte anyámat, de ő inkább egy régi barátját választotta - fejezte be Padraic. Főlősleges lett volna ecsetelni a Bizáncban történeteket és anyja szenvedélyes szerelmi kalandját Nicholas herceggel, apja hirtelen megjelenését, anyja kétségbeesett igyekezetét, hogy az életét megmentse, az igyekezet meghiúsulását s végül házasságát Adam de Mariscóval. Túlfent bonyolult volt az egész.

- Nicholas St. Adrián Madelaine de Monacót vette feleségül - magyarázta Sebastian di San Lorenzo. - A fia, Nicholas 1571-ben született, de ikerlányai, Louise és Madelaine csak tizenkét évvel később látták meg a napvilágot. Ő maga belehalt a szülésbe. Apósom soha nem nősült meg többé. Imádot Madelaine-em pedig fiaink szülésébe halt bele.

- Milyen szomorú, hogy ön nem találhat vigasztalást gyermekeiben, Madonna - fordította Sebastian ismét teljes figyelmét Valentina felé.

- Edwarddal alig egy hónapig voltunk házasok, amikor levetette a ló - felelte Valentina.

- Akkor épp hogy jegyességben voltak még, Madonna - kiáltott a herceg. - Hisz még arra se juthatott elegendő ideje, hogy kitanulja a szerelem mesterségét! Mennyire irigylem a férjét azért a pár leckéért, amelyben mégis részesíthette kegyedet!

Valentina menten elpirult.

- Öfelsége olyan merész, hogy pirulásra kényszerít!

- Imádnivaló, ha elpirul, Madonna!

- Maga elvetemült - mondta Valentina. - Az unokatestvéreim és a gróf meghallják.

- Maga soha nem vágyott egy kis elvetemültségre, Madonna? - kacérkodott vele a herceg.

- Kérem, uram!

A férfi halkán nevetett.

- Nagyon is leköti figyelmüket a jezsuitámmal folytatott beszélgetés, semhogy miránk figyelniének.

Valentina egy pillantást vetett a többiekre, s meggyőződött róla, hogy a herceg igazat beszél. A

herceg megfogta a kezét, felsegítette, és az asztaltól az árnyékba vonta.

- Maga gyönyörű, Madonna, de gondolom, nem én vagyok az első, akitől ezt hallja. Csak most ismertem meg, de ellenállhatatlan vonzónak találom. Legszívesebben most nyomban megszöktetném innen, hogy szeretkezhessünk.

Valentina lélegzete elakadt. Eletében még ilyen emberrel nem találkozott!

- Maga szégyellős - mondta a herceg. - Ugye, szűzen ment férjhez?

- Monseigneur! Mégis minek néz engem? - fakadt ki Valentina felháborodottan.

A férfi válaszképpen a karjába vonta, és ajkát az ajkára tapasztotta. Valentina küzdeni akart, de az első döbbenet elmúltával rájött, milyen kellemes a herceg szájának érintése. A férfi jól csókolt, bár Valentina hátán nem futkározott a hideg úgy, mint amikor Padraic csókolta.

Lehunyta a szemét, átengedte magát az édes ölelésnek, s ajkát megnyitva hagyta, hogy a férfi nyelve bújócskát játsszon az övével.

- Ah, Madonna - suttogetta a férfi a fülébe. - Most már egészen biztos, hogy szeretkeznünk kell.

-Azzal csókokkal borította Val nyakát és mellét.

Valentina későn ébredt rá, hogy a férfi komolyan beszél. A herceg ölelő karja megbénította, már nem bírt küzdeni. Rémülten levegő után kapkodott.

- Monseigneur! Kérem, ne! Nem szabad!

Sebastian di Lorenzo tapasztalt szerető volt. Nem esett nehezére eldönteni, hogy egy nő csak tettei magát vagy valóban félénk. Valentina őszintén félt. A herceg azonnal abbahagyta a támadást.

- Madonna, bocsásson meg. Maga gyönyörű, és engem elborít az őszinte szenvedély, de látom, hogy nem rohanhatom le, mert nincs nagy tapasztalata az illetén dolgokban. Nem adom fel a reményt, de most csatlakozzunk a többiekhez.

- Látom, volt részed egy kis kalandban - évődött Murrough.

- Minden hölgygel ilyen szenvedélyes? - suttogetta Valentina.

- Nagy amorózónak tartják azok, akik értenek az ilyesmihöz, kishúgom. Ami azt illeti, feleséget keres magának, Val. Nem is volna olyan rossz fogás számodra.

- Nem éppen házasság az, amit a fejében forgatott, Murrough - nevetett Val. - Egészen egyszerűen el akart csábítani. Ennyit még én is meg tudok itélni. Amellett nem gondolod, hogy két udvarló elegendő egy huszonegy éves özvegyasszonynak?

- Szerintem San Lorenzo kiváló hercegnőt kapna személyedben.

- Murrough! Mindinkább úgy beszélsz, mint anyád. Talán Gwyneth megfelelőbb feleség lenne a hercegnek.

- O nem elég előkelő származású egy ilyen házassághoz.

- És én az vagyok? Ostobaság. Ugyanannak a fának a hajtásai vagyunk, Dubhara O'Malley nagyapa fájának hajtásai.

- Csakhogy melletted szól a szépség, Val. A tiédhez fogható szépség igen ritka. A lányaim olyanok, mint az anyjuk, jó természetűek és nagy jóindulattal csinosnak mondhatók. Neked eszed is van. Jobban hasonlítasz anyámra, mint gondolnád.

- Sebastian di San Lorenzónak nem ilyen asszony kell. Ő uralkodni vágyik. Majd biztosan elvesz egy aranyos kis katolikus hercegisasszonyt, aki szül neki egy nagy halom gyereket, és elhízik a szeretetteljes bánásmódtól és a sok finom édességtől.

Murrough-ból kitört a nevetés.

- Huncutkodik, Madonna? - kérdezte a herceg. - Nem bánnám, ha inkább velem huncutkodna.

Lord Bürke keze ökölbe szorult az asztal alatt, s a gróf a fogait csikorgatta. A két fiatalember figyelmét nem kerülte el a herceg Valentina iránt tanúsított kendőzetlen érdeklődése.

- Meglepetésem van az önök számára - szólt ekkor a herceg. - Tudom, hogy napokig maradnak, amíg a hajó újra felszerelkezik az út folytatására. Gondolom, szívesebben laknának a parton, mint a szűkös hajóban. Látják azt a bájos rózsaszínű villát a terasz alatt? Odavitettem a

holmijukat. A komornáját is, Madonna. Erezék magukat otthon, amíg San Lorenzóban vannak.

- Igazán kedves töled, Sebastian - mondta Murrough hálásan. - Valentina kedvére fürdőzhet naponta, ami a hajón lehetetlen.

- Milyen bájos villa! Biztosan nagyon fogom élvezni. Köszönöm.

A herceg megfogta Valentina kezét. Bódító csókot nyomott a csuklójára. Murrough érezte, hogy az öccse mindjárt robban.

- Hosszú nap van mögöttünk, Sebastian - mondta. - Azt hiszem, legjobb, ha most visszavonulunk.

- Hogyne, kedves barátom. A kocsim elvisz benneteket a villáig, de van itt egy ösvény, amely egyenesen odavezet, és nagy megtiszteltetésnek venném, ha magam vezethetném oda Donna Valentinát. Madonna? - nyújtotta karját Val felé.

Mit volt mit tenni? A herceg még csak nem is igyekezett visszafogni magát. Valentina élete nagy részét Pearroc Royalban töltötte, került a nyilvánosságot, és nagy szépsége ellenére tartózkodásával inkább elriasztotta magától az udvarlókat. És most egyszerre három jóképű férfi eseng a kegyeiért. Nem értette. Benne változott volna meg valami?

A herceg megindult előtte a terasz alatt kezdődő kavicsos sétányon. A sétányt két oldalról hatalmas ezüsthákllyák világították meg.

- Öfelsége, ez az ösvény mindig ilyen fényűzően van kivilágítva? - kérdezte Valentina.

- Csak amikor szükségem van rá, és szólítson Sebastiannak, Madonna. - Hirtelen megtorpant. Karját Val derekára füzte, és szembefordult vele. - Ki kell mondania a nevemet, Madonna - sűrgette.

Val érezte, hogy a férfi keze a bordái körül játszadozik. Ijesztő volt a felfedezés, ahogy teste a férfi érintésére válaszolt. A herceg ajkával megérintette az ajkát.

- Szólítson a nevemen, Madonna. Halljam!

- Se... Se... Sebastian! - suttogta.

- *Dio*, maga egészen lázba hoz! - kiáltott a férfi halkán, majd csókáradatot zúdított Valentinára.

Elájulok, gondolta Val, de nem ájult el. A férfi ajka kitarítóan kereste az övét, mígnem Val ajka is szétnyílt, s a férfi nyelvével belehatolt. Elájulok, gondolta ismét Val, de ezúttal sem ájult el. Karját a férfi köré fonta, nem a szenvedélytől, hanem mert a lába annyira reszketett.

- Sebastian! Hagyja abba!

- Szeretkezni akarok magával - mondta ki a férfi nyíltan. - Tudom, hogy maga erényes, Valentina. Feltételezem, hogy a férjén kívül nem is volt soha senkije, de nekem mégis meg kell kapnom! Amióta ma reggel megpillantottam, tudom, hogy meg kell kapnom. A szépségével és ártatlanságával egészen megbabonáz. Nem emlékszem, mikor éreztem így utoljára.

- A többiek... - igyekezett Val elterelni a figyelmét. - A többiek bizonyára nem értik, mi történhetett velünk, Sebastian.

- Nem terelheti el a figyelmemet, de legyen hát, ezúttal hagyom magam észre téríteni.

Továbbhaladtak a villa felé.

- Maga mindig ilyen elszánt és merész? - kérdezte Valentina.

- Ön nem követi elszántan az utat, amerre vágyai vezérik, Madonna?

- Én a világtól elzártan éltem, és magához hasonló férfival még nem találkoztam - vallotta be Val őszintén.

- Én se magához foghatóval, Madonna. Maga szemébe néz a férfinak. Nem nyávog. Intelligens. Elbűvölőnek találom, és ezt nem is tagadom.

Már közeledtek a villához, és Val legnagyobb mulatságára Padraic és Tom jöttek szemközt sietve.

- Nagyon féltik a gavallérjai - jegyezte meg a herceg.

- A kelleténél nagyobb figyelmet szentelt nekem ma este, ők pedig féltékenyek - mondta neki Valentina.

- Minden okuk megvan a féltékenységre, Madonna. És most ég áldja. A holnapi viszontlátásig.
- Azzal meghajolt, és eltűnt a sötétben.

- Milyen kedves, hogy elébem jöttetek - szólt Valentina mézesmázosan a lovagjaihoz.

- Mintha kipirult volna, Istennő - jegyezte meg a gróf feszülten.

- Megcsókolt? - kérdezte Padraic. - Nincs hozzá joga!

- Nektek nincs jogotok, egyikőtöknek sem, hogy a kinézetemre vagy a viselkedésemre megjegyzéseket tegyetek. - Azzal faképnél hagyta őket, és besietett a villába.

Nelda már várt rá, és rögtön rákezdt a fecsegésre.

- Hát nem nagyszerű, asszonyom? Hogy végre nem inog alattunk a szoba! Hát nem aranyos ez a kis ház? És a kert és a személyzet, habár egyetlen szót se érték abból, amit beszélnek. De folyton csak mosolyognak.

Valentina lakosztálya gyönyörű volt, tágas, a kertre s a tengerre nézett. A hálószobában korallszínű baldachinos ágy.

- És ide nézzen, asszonyom! A kapitány szerint ez egy fürdőszoba! Most szóljon hozzá! Külön szoba csak azért, hogy az ember megfürödjön! A mamám el sem fogja hinni, ha ezt elmesélem neki.

Valentina végignézett a fürdőszobában. A falait zöld márvány borította, s a közepében sülyesztett kerek márvány fürdőkád. A medence fölött üvegablak, amelyen bekacsintott a csillagos ég.

- A víz kellemes, meleg - szakította félbe Nelda úrnője gondolatait. - Beledugtam a kezemet. Vajon hogyan csinálják?

- Ha a tanulmányaimból jól emlékszem, egy víztartály van a medence alatt, amelyet széntüzelésű kályhával melegítenek. A régi időkben is voltak ilyen medencék. Márpedig ez a hely már az antik világban is létezett.

San Lorenzo békés, bájos kikapcsolódást nyújtott a hosszú út során. A herceg valamelyest megbékéltette Lord Burke-öt és Lord Ashburne-t, amint elvitte őket vadászni az Arcobaleno mögötti hegyekbe. Három napig maradtak el, ezalatt Valentina kedvére felfedezte magának a várost, boldogan fürdőzött a medence illatos vizében, és pihent. Murrough-val is csak esténként találkozott, mert a férfinak felügyelnie kellett a hajók ellátmányozását.

A *Böske királynőn* apró lyukat fedeztek fel, épp a *vízszint* alatt, ahol kissé elkorhadt a fa. Murrough ragaszkodott ahhoz, hogy az egész hajót tüzetesen átvizsgálják, hátha másutt is van baj. Addig hallani sem akart a vízre szállásról, amíg az átvizsgálást meg nem ejtik, mert a legkisebb lyuk is komoly gondot okozhat, ha viharba kerülnek.

Tervezett útra kelésük előtt két nappal, miután a vadásztársaság megérkezett, hatalmas vihar tört ki San Lorenzo hercegsége fölött. Olyan erősen szakadt az eső, hogy aznap este nem vacsorázhattak a hercegnél. Villámlott, mennydörgött, amit Valentina, tél lévén, az ördög művének tulajdonított.

- Ért engem ennél már nagyobb vihar is odakinn a nyílt tengeren - vetette oda Murrough. A szél is egyre erősebb lett az est előrehaladtával, s Nelda minden egyes villámlást, mennydörgést követően keresztet vetett.

- Semmi ok az aggodalomra - nyugtatgatta Lord Bürke a cselédlányt. - Ebben a márványpalotában-biztonságban vagyunk.

Hirtelen hatalmas villám hasította ketté az eget, és olyan világos lett, mint fényes nappal. A villám hatalmas recsenéssel becsapódott, és még a palotában is hallották a szilánkjaira hasadó fa recsenését.

- Jézus Máriám! - fakadt ki Murrough. - Az egyik hajóm! Tudom! Nelda, a kabátomat!

- Ilyen időben nem mehatsz ki, bátyám - tiltakozott Valentina.

- Nem érted, Val? Megsérült az egyik hajónk!

- Megsérült, Murrough, ahogy mondd. A kár megtörtént, most már elejét nem veheted. Az

első tisztet a fedélzetet tartózkodik. Ha szüksége van rád, biztosan hívat. Legalább azt várd meg, amíg hírt kapsz, vagy alábbhagy a vihar.

- Igaza van, Murrough. Anyánk is így cselekedne - fűzte hozzá Padraic.

- Ugyan! Anyánk kirohanna a viharba, ahogy én is kirohannék. De mert az észérvre ő is hallgatna, hallgatok én is.

A vihar hajnalra kidühöngte magát, s tisztá, meleg reggelre ébredtek. Murrough még napkelte előtt lesietett a partra, ahol kiderült, hogy az *Arkangyalba*, csapott bele a villám. Az egyik árboca kettétört. Szerencsére nem a főárbo, csak egy kisebb, amelyhez San Lorenzóban is rendelkezésre állt a szükséges faanyag, bár a munkálatok legalább két-három hetet igényeltek.

Az utasok nem voltak elragadtatva. Murrough, akárcsak Valentina, alig várta, hogy folytathassák útjukat. Padraic Bürke és Tom Ashburne aggódott a herceg Valentina iránt tanúsított megkülönböztetett figyelme miatt. Mintha kifejezetten élvezné ez a nősemély a helyzetet, bár váltig hangoztatja, alig várja, hogy úton legyenek. A herceg viselkedése miatt lehetetlen volt tiltakozni, hisz mindannyian a vendégei voltak.

Szenvedélyes ölelkezések zajlottak a kertben, a rózsalugasban. Kétszer Val telt kebleit is sikerült kezébe kaparintania a hercegnek, amivel halk örömsikolyokat csalt elő Valentinából. A férfi éhsége minden alkalommal csak növekedett, s forrón duzzasztotta karcsú testére simuló szűk ruházatát.

Teltek-múltak a napok. Egy hét, két hét, végre kitűzték az indulás időpontját. Két nap volt még hátra. Az *Arkangyal* elkészült, s készleteit ismét feltöltötték. Valentina megkönnyebbült, mert a herceg ostromát egyre nehezebben tudta kivédeni. Többször is közel járt ahhoz, hogy engedjen neki, egyszerűen azért, mert hajtotta a kíváncsiság: vajon milyen szerető lehet. Valentina nem volt ledér, de kalandja Padraickal mintha Pandora szelencéjét nyitotta volna ki.

- Szerencse, hogy két nap múlva útra kelünk - mondta Padraicnak. — Veszélyesen közel kerültél ahhoz, hogy megsértsd a herceget, márpedig ez így nem lehet tovább.

- Tán nem igényled, hogy az erényeidet védelmezzék? - kérdezte Lord Bürke.

- Én magam is képes vagyok megvédeni az erényeimet, Padraic - felelte Val idegesen.

- Ebben nem vagyok egészen biztos, Istennő - mondta erre Lord Ashburne. - Ez egyszerűen kénytelen vagyok egyetérteni Padraickal. Vendéglátónk sokat megenged magának. Nem kétséges, hogy nagy gazember.

- No nem egészen - mondta Murrough, aki épp visszatért a hajóról. — A herceg hozzá van szokva, hogy megkapja, amit akar, végtére is ő az uralkodó. És nagy bonviván hírében áll. Képzelem, mekkora csalódás neki, hogy az unokahúgom visszautasítja közeledését.

- Ne nevetessétek ki magatokat - mondta Valentina. -A herceg tökéletes úriemberként viselkedett. Nem kért tőlem semmit, és én nem is adtam neki semmit. Tudok én vigyázni magamra, és igen rossz néven veszem, hogy mint két iskolás gyerek, kémkedtek utánam.

- Te kis liba! - dühöngött Lord Bürke. - Azt hiszed, az a rövid idő, amit az udvarban töltöttél, ráadásul az udvarhölgyek zárt világában, felfegyverzett a világ minden bölcsességével? A herceg gondolkodás nélkül elcsábítana, ha nem tartana attól, hogy nem ússza meg szárazon. Éppenséggel a kettőnk állandó jelenlétének köszönheted, hogy megúsztad, Val. Elég szomorú, hogy ez eddig elkerülte a figyelmedet.

- Úgy ám, Istennő. Ha Padraickal vetélytársak vagyunk is, legalább a felől nem lehet kétsége, hogy mindkettőnk szándékai tisztességesek. Mindketten szeretjük, mindketten feleségül akarjuk venni, bár nyilvánvaló, hogy egyikünk szükségszerűen alulmarad a versenyben. Nekem, aki mestere vagyok a széptevésnek, elhiheti.

Murrough látta, hogy Val vitatkozni készül, ezért, hogy elejét vegye, így szólt:

- Ne vesztegessük a szót. Két nap múlva továbbhajózunk, és igazán kár volna egymásra neheztelnünk olyan semmiség miatt, mint a herceg esete. A felől semmi kétségem, hogy a herceggel elbánsz, Val. Erre a kettőre meg fölösleges haragudnod. Egyszerűen csak a féltékenységgel

gyötri őket, amiért egy harmadik udvarló is feltűnt a láthatáron.

- Ennek, gondolom, még örülnöm is kellene. Nos, nem bánom, Murrough, nem haragszom.

Inkább fürdőzőm még egyet, mert ez valóban nagyon fog hiányozni az úton.

- Micsoda kis boszorkány - morgott Lord Bürke dühösen, amikor Val eltávozott.

- Ha ennyire felbosszant, talán rám testálhatod - vigyorgott Tom gonoszul.

- Pokolba veled, jó uram! - csattant fel Padraic. Murrough elnevette magát.

- Gondolod - kérdezte Padraic -, hogy annak idején anyánk is ilyen érzéseket váltott ki a férfiakból?

- Apámra nem emlékszem, de a tiédre igen - mondta Murrough. - Niall nagyjából ugyanúgy reagált, amikor anyánk idegesítette, ahogyan te reagálsz Valra.

A látogatók aznap vacsorára a palotába voltak hivatalosak. A teraszon fejük fölé boruló bársonyfekeete eget ragyogó csillagok tarkították, mert a fogyó hold még nem kelt fel. A nagyszerű vacsora után cigánytársaság szórakoztatta őket. Valentina még soha nem látott ilyen cigányokat, mert azok, akik a birtokukon időnként megjelentek, egészen elangolosodott cigányok voltak. A piros nadrágot, fehér inget viselő férfiak hangszereiken játszottak, miközben három egzotikus külsejű cigánylány táncolt lobogó hajjal, repdeső szoknyával, csupasz lábbal. A gömbölyded mellű, karcsú, meztelen vállú leányzók sebesen forogtak. A három angol úr kiguvadt szemmel figyelt. Valentina hirtelen arra eszmélt, hogy a herceg ujjai felfelé szánkáznak a karján. A férfi előrehajolt, és megcsókolta Val csupasz vállát.

- Izgalmasnak *találja*, a táncosokat, Madonna? - kérdezte.

- *Talán* a kelleténél kissé kihívóbbak - jegyezte meg Val tartózkodón.

A herceg mosolyogva nyugtázta, hogy Val féltékeny, mert udvarlói figyelme pillanatnyilag nem őrá irányul. Csak várjon, Madonna, fohászzkodott magában. Hamarosan annyi figyelemben részesül, amennyit csak kíván.

Intett Giacomónak, aki két velencei kristálykehellyel a kezében lépett elő'.

- Megkóstolná ezt a nálunk készült különleges italt? Egy egészen ritka, ősi szőlőfajtából készült olyan gyógyfűvekkel, amelyeknek a titkát nem árulhatom el.

Valentina elmosolyodott és beleegyezően bólintott.

- És a többieket nem kínálja meg, monsieur?

- Gondolja, hogy szükségük van rá, Madonna? Eléggé lázba hozták őket már a táncosok, mi szükségük e ritka italra? Azt hiszem, nem örülnének, ha most megzavarnám őket. Csak mi ketten iszunk az istenek nedűjéből.

Val belátta, hogy a hercegnek igaza van.

- Egészségére, Madonna, s mindazokra a szép dolgokra, amelyek közöttünk történhetnének, ha igent mondana.

A férfi aranybarna szeme lángra gyúlt, miközben ezeket mondta, Val szíve pedig mind szaporábban vert. Mosolyogva belekortyolt az italba.

- Egészségére monsieur, és köszönet a szíves vendéglátásért s San Lorenzo szépségéért, amely ezt a birodalmat a világ egyik legszebb pontjává teszi.

A herceg viszonozta mosolyát, és maga is kortyolt az italból. Miért van az, gondolta, hogy azok a nők, akiket az ember feleségül vesz, mind unalmasak, azok viszont, akiket megkíván, ellenállhatatlanul érdekesek? Valentina látta, hogy társai rendkívül jól érzik magukat, s úgy határozott, nem vonja el a figyelmüket. Rendkívüli fáradtság vett rajta erőt, és csak arra vágyott, hogy csendben visszavonulhasson. Suttogva közölte ebbéli vágyát a herceggel, aki biztosította:

- Giacomo, az inasom elkíséri a villához. Magam is megtenném, de nem hagyhatom itt a vendégeimet. Ugye, megérti? Örömmre szolgált, hogy ízlett a különleges ital, és gondom volt rá, hogy jó néhány ládával a hajójukra vitessek belőle. Remélem, ha iszik belőle, majd rám gondol, Valentina. Legalább álmában.

- Monseigneur! Ne legyen gonosz! - korholta Val. - Talán ha engem más fából faragtak

volna... maga ellenállhatatlanul vonzó személyiség. Most, hogy távozom, ennyit nyugodt szívvel elismerhetek.

- Ez esetben még azt is megbocsátom Önnek, Madonna, hogy összetörte a szívemet.

- A lelkiismeretem tiszta, uram - mosolygott Val. - És a szívét egy fikarcnyit sem törtem össze. Őrizze tisztán annak a hölgynek, akinek majdan megkéri a kezét. - Felállt. - És most jó éjt. - Azzal feltűnés nélkül távozott, hogy a többiek multságát meg ne zavarja.

Murrough O'Flaherty csak bámult, amikor másnap reggel a herceg fölkereste hajóján. Való igaz, célzott rá, hogy a hercegnek nősülési szándékai vannak, de egyetlen pillanatig nem vette komolyan az unokahúga iránt mutatott érdeklődését. Most pedig előtte állt régi barátja, Sebastian, San Lorenzo királyi hercege, hogy megkérje Valentina kezét!

- Te tréfálsz! - bukott ki Murrough száján, mielőtt megálljt parancsolhatott volna neki.

A herceg mosolygott.

- Nem. Nem tréfálok. Beleszerettem az unokahúgodba, feleségül venném, és hercegnőt csinálnék belőle. Persze, tudom, mire gondolsz, Murrough. Hogy rangomon alul való. Így igaz, de ideje némi friss vért pumpálni San Lorenzóra. Évszázadok óta mindig Monacóban, Beaumont de Jaspre-ban, Toulouse-ban, Genovában és Firenzében kerestünk magunknak feleséget. Legfőlegbb egy-két római hercegnő szolgáltatott változatosságot. Nekem új vér kell, északi vér! Valentinát akarom.

- Meg kell tőle kérdeznem - felelte Murrough döbbenet.

- Tőle? Nem az apjától? - Most a hercegen volt a csodálkozás sora.

- Conn bácsikám imádja Valentinát. Ő a legidősebb lánya. És mindegyik a maga választása szerint mehetett férjhez. Ha Valentina nem egyezik bele, semmi értelme beszélni a nagybátyámmal, mert ő akarata ellenére egyik lányát sem hajlandó férjhez adni. Még akkor sem, ha az az ajánlat oly megtisztelő, mint a tiéd, Sebastian - tette hozzá sietve.

Ha valamire, hát erre nem számított a herceg. Elképzelhető, hogy Valentina visszautasítja? Lehetetlen. Hisz álmaiban sem remélhetett ilyen nagyszerű lehetőséget. Nem, nem utasíthatja vissza az ajánlatát.

- Nos, ez esetben kérdezd meg őt - mondta a herceg magabiztosan. - Délután visszatérek a feleletért.

Amikor fél egykor visszatért, Murrough, aki addigra már megjárta a rózsaszín villát, és beszélt Vállal, már várta.

- Nem - hangzott Valentina válasza. - A herceg ajánlata tisztességes, és én hálás vagyok, amiért ilyen nagy véleménnyel van rólam, de nem szeretem, márpedig nekem csak ez számít. Egyszer már feláldoztam magamat. Többé ez nem fordulhat elő. Ha valaha még egyszer férjhez megyek, annyira kell szeretnem a választottamat, hogy egy pillanatig se legyenek kétségeim a rám váró boldogság felől.

Murrough első perctől tudta, hogy Valentina vissza fogja utasítani a herceget.

- Nos, majd mondd valamit Sebastian barátomnak, hogy enyhísem, ha tudom, a családórtosságát. Biztosan meg lesz döbbenve, mert még életében nem fordult elő, hogy bárki kikoszarozta volna.

- Hogy visszautasít? - A herceg azt hitte, rosszul hall. Murrough együttérzőn bólintott.

- Úgy bizony, Sebastian, de nem szabad mellre szívnod. Valentina rendkívüli megtiszteltetésnek tartja az ajánlatot, de számára elképzelhetetlen, hogy ilyen távol éljen a családjától és Angliától. A nagyravágásnak nyoma sincs benne, gondolom, belátod.

- De... de hát a hercegi koronát ajánlottam fel neki! - robbant ki a hercegből.

- Az unokahúgom nem hajlandó távol élni az anyjától. Igen összetartó család vagyunk, és Valentina, megözvegyülve, még inkább ragaszkodik a családhoz. A nők már csak ilyenek, tudod. Nincs okod szégyenkezésre a visszautasítás miatt, hisz a dolog nem került nyilvánosságra. Ami engem illet, igen nagy megtiszteltetésnek tartom, hogy Valentinát oly nagyra becsülöd, hogy

felajánlottad neki a nevedet. És egy előnye kétségkívül van ennek az egésznek. Hogy beláttad, megérett a helyzet az újránötülésre.

- Nagy igazság. És a hölgy, akire a választásom esett, összetörte a szívemet. Ezt nem lehet elviselni!

- Ostobaság, barátom. Eddig se volt rá példa, hogy egy nőszemély miatt felizgasd magadat, és ez a mostani sem lesz kivétel. Közhirre kell tétetned, hogy feleséget keresel. Aztán csak dőlj szépen hátra a trónusodon, és engedd át magadat az élvezetnek, ahogy megindul körülötted a sürgés-forgás a hír hallatán.

Valentina azt javasolta, hogy keljenek útra, amilyen hamar csak lehetséges, s Murrough helyt adott a kívánságának.

- A herceg nem akar többé mutatkozni, ezért nem vacsorázik velünk ma este. Ennek tudatában késő délután fölshedhetjük a horgonyt. Mi a véleményed?

- Én egyetérték. De mi lesz Padraiccal és Tómmal? Valahogy attól tartok, nem lesznek egészen beszámítható állapotban. Tulajdonképpen meglep, hogy te ilyen jól bírod magad, Murrough.

- Ha-ha. A te figyelmedet aztán semmi nem kerüli el, Valentina. Mi meg már azt hittük, hogy Sebastian annyira lefoglalt, hogy észre se vetted a mi kis külön kalandunkat. Remélem, sem Padraicra, sem Tómmra nem haragszol.

- Nem - mosolygott Valentina. - Férfiak, és a férfiak a mama szerint képtelenek ellenállni a kísértésnek. Csakhogy ők még alszanak, holott te órák óta talpon vagy. Hogyan lehetséges ez, Murrough?

- Alaposan kifárasztottam a nőtényt még éjfél előtt, hogy aztán jól kipihenhessem magamat. Öregebb és bölcsőbb vagyok náluk. És féken tudom tartani a szenvedélyemet. Előbb-utóbb ők is megtanulják majd. Mivel készen állunk, két óra körül indulhatunk.

- Micsoda gyönyörű nap - mondta Valentina, miközben a hajó már eltávolodott a parttól. - És az a tény, hogy ismét tengeren vagyunk, a szabadság boldogító érzetével tölt el. A szél is ideális! Érzitek, hogy az *Arkangyal* milyen vidáman szeli a habokat?

Tom felhőrdült. Enyhén szólva zöldben játszott az ábrázata.

- Csak nincs valami baj? - érdeklődött Valentina mézédésesen.

A két férfi fenyegető pillantást küldött felé.

- Nos, igazán nem lep meg - közölte Valentina. - Az a sok bor, amit tegnap este megittatok, nem beszélve az egzotikus cigánylányokról! Lerítt róluk, hogy bárki férfiembert ki tudnak készíteni. S ahogy így elnézlek benneteket, meg is történt.

Mindkét férfi bánatos képet vágott. Valentina tehát tisztában van mindennel. Mindketten elpirultak, mire a lány elnevette magát.

- Hogy is szól a mondás? „Ki mint vet, úgy arat.” Azt hiszem, nagy igazság. - Azzal sarkon fordult és fáképnél hagyta őket.

- Megölöm - hördült fel Lord Bürke.

- Szívesen részt vennék a vállalkozásban, de jómagam már órák óta nem vagyok az élők sorában - motyogta Lord Ashburne.

E pillanatban a hajó nagyot zökkent, s a két férfi kénytelen volt megkapaszkodni a korlátban.

Az *Arkangyal* és két kísérőhajója végigszárguldott a Tirrén-tengeren, átvágott a Messinai-szoroson, megkerülte az olasz csizmát, és kiért a Jón-tengerre. Ott szembetalálkoztak egy hatalmas kereskedelmi hajóval, amelynek kapitánya átszállt az *Arkangyalra*, s hosszú órákig négyszemközt tárgyalt Murrough-val. Amikor távozott, Padraic megkérdezte:

- Miről folyt a diskurzus?

- A szerencse egyenesen ránk mosolygott, Val - nevetett Murrough. - Enrico-Carlo Baffo járt itt, magának, a válidének, a szultán anyjának az öccse! Megkért, hogy továbbítsunk egy üzenetet a nővérenek. Apjuk, aki már halálán járt, élemedett kora ellenére felépült.

- És ez számunkra miért bír jelentőséggel? - kérdezte Padraic.

- Mert ha Isztambulba érünk, ezt az üzenetet átadjuk Esther Kirának, hogy továbbítsa a validének kihallgatási kérelmünkkel egyetemben. Ilyen körülmények között a szultán anyja nem utasíthatja vissza Valentina kérését. Ez idáig kételyeim voltak, vajon hogyan fogjuk kieszközölni, hogy a színe elé kerüljünk. Ez a lehetőség azonban biztosítja, hogy megnyíljanak előttünk a palota kapui.

A három hajóból álló kis konvoj elhaladt a Peloponné-szoszi-félsziget mellett, ki az Égei-tengerre. A március meghozta a tavaszt, a nap melegen sütött, az idő kellemesre fordult. Mielőtt áthaladtak volna a Dardanellákon, még egyszer megálltak egy kis szigeten, hogy friss vizet vegyenek fel.

- Kik élnek ezen a szigeten? - tette fel a kérdést Valentina Murrough-nak.

- Ez egy elhagyatott sziget, bár igen termékeny - felelte a férfi. - A törökök foglalták el majd' negyven évvel ezelőtt. Úgy tudom, van itt egy templom, még az antik világ hagyatéka, a sziget belsejében. Az emberek azt tartják, hogy ez Aphrodité, a szerelem istennőjének szigete. Amióta az Aphrodité-kultusz leáldozott, a sziget elhagyatott, de a legenda szerint az istennő azóta is a szigeten él. Épp ezért halandók nem lakhatják. Aphrodité azonban igen barátságosan fogadja a látogatókat. Friss vizet kínál mindazoknak, akik tisztelettel adóznak iránta. Úgy szokás, hogy az oltáron áldozatot hagynak a látogatók.

- Te is hagysz?

- Természetesen. Mi, hajósok, babonás nép vagyunk - mosolygott Murrough.

- Partra szállhatunk?

- Természetesen. Holnap áthaladunk a Dardanellákon, s ha igaz, két napon belül Isztambulban vagyunk. Ha akarod, itt tölthetjük a napot. Az emberek legalább levezethetik fölös energiáikat. Ami ugyanis eddig kellemes utazás volt, az holnaptól igen komolyra fordul, Valentina, a legénység számára legalább annyira, mint nekünk. Az oszmánok és tatárok igen vad népség, könnyen haragra lobbannak, és kiszámíthatatlanok. Egyetlen hibás lépést sem engedhetünk meg magunknak.

A szigeten kecskék legeltek, s a legénység leölt és nyársra húzott néhányat. Miközben az egyik kecskét elfogni igyekezett, Lord Bürke elesett, és csúnyán kifecakította a bokáját.

- Aphrodité meghallgatta könyörgésemet - mormogta maga elé Tom Ashburne, miközben Padraicot visszavitték a hajóra.

-Ó, Tom! Micsoda szégyen ilyet mondani! Szegény Padraic! - kiáltott Valentina együttérzőn.

A gróf rendkívül bájosnak találta egyszerű fehér selyemblúzában és sötétzöld vászonszoknyájában. A blúz, mely szabadon hagyta a vállát, parasztlány viseletére emlékeztetett.

- De hisz Lord Bürke balvégzete nekem kész szerencse, Istennő. Hetek óta egyetlen percere nem maradhattam kettesben kegyeddal, és bevallom, egy fikarcnyit sem sajnálom, hogy a vetélytársam kikerült a látószögemből. Hazudnék, ha az ellenkezőjét állítanám. Padraic sebesülése nem súlyos, ne vesztegessük hát azt a kis időnket arra, hogy miatta siránkozzunk. - Azzal karját Val dereka köré fonta, és magához vonta. - Sétáljunk egyet, Val. Szedjünk virágot, és tegyük le annak az oltárára, aki kedve szerint jóra fordíthatja az ember sorsát. Vagy rosszabbra.

- Micsoda költői lélek maga, Tom - nézett föl rá Val mosolyogva.

- Csak a szerelmes férfi hablatyolása - felelte Tom, s közben bátorító jel után kutatott a lány arcán. Elégedetten észlelte, hogy szavai hallatán Val elpirult.

Egy keskeny ösvényen megindultak a sziget belseje felé. Gyönyörű, bíbor, lila és fehér pipacsok lengedeztek a lágy szellőben. A mező kellős közepén fehér márványépitmény. Csöppet sem romos. Négy oldala felől nyitott, hogy a napfény minden irányból beáradhasson a szentélybe.

A templom közepén a tengerből kiemelkedő istennő mezítelen, rózsaszínbe játszó fehér márványszobra állt. Valentina a szobor lába elé helyezte a nagy halom összegyűjtött virágot. Aztán mosolyogva a grófhöz fordult.

- Gondolja, hogy ezzel meg lesz elégedve az istennő, uram?

- Kötve hiszem - felelte a gróf-, de talán ezzel beéri. - Azzal a karjába kapta Valt, és csókolni kezdte. Ahogy ajka gyöngéden körbejárta a lány ajkát, Val felsóhajtott. A férfi ettől fölbátorodva most már a kipirult orcáját, nyakát, vállát borította csókjaival. - Ó, Istenő - fogta két kezébe Val arcát -, egyszerűen eszem vesztet ennyi édesség láttán. Hát egy kicsit sem szeret?

- Tom - suttogta a lány-, én nem tudom, hogy mit érzek. Kérem, ne süssen, mert még képtelen vagyok dönteni.

- Hadd szeretgessem legalább egy kicsikét, Istenő - könyörgött a férfi. - Hadd szeressem itt, azon a helyen, amely a szerelemnek szenteltetett! - Azzal térdre esett, és maga mellé húzta Valt. Tovább csókolta, de ezúttal már követelőzőbben.

Val tiltakozni próbált, miközben a férfi kiszabadította kebleit a selyemblúzból. Csókjai most már a felsőtestét is elborították, s szája végül megállapodott Val rózsaszínű mellbimbóján. A lány felsóhajtott abban a biztos tudatban, hogy meg kellene állítania az ostromot, ugyanakkor egyszerűen nem volt hozzá ereje.

Percekig szopta a mellét, mielőtt áttért a másikra. Karját a tompora alá csúsztatta, s lehúzta magára a templom padlóján. Gyöngéden fellibbentette a szoknyáját, kiszabadítva hosszú, selyemharisnyás, csizmás lábát. Tom nagy keze gyöngéden a lány combját cirógatta, miközben egy pillanatra sem hagyta abba csókjai ostromát.

Meg kell állítania! Tudta, hogy meg kell állítania, de ahogy szája a mellével, ujjai a combja közt játszadoztak, képtelen volt rendezni gondolatait.

- Tom! - nyögte ki végül.

A férfi fölemelte tekintetét Val nedvesen csillogó melléről, és letekintett az arcára.

- Szeretlek - mondta könyörgőn. - Engedd, hogy szeresselek, Istenő!

Val szemét könnyek lepték el.

- Abba kell hagynia, mert nincs erőm ellenállni! - mondta a lány.

- Mondd, hogy téged nem jár át a szenvedély, s abban a pillanatban abbahagyom. *Na, mondd* - követelte könyörtelenül.

- Hazudni nem bírok - zokogta Val. - Igenis érzem, hogy átjár a szenvedély, de annak nincs szükségszerűen köze a szerelemhez. Nekem más okoknál fogva kell szeretnem egy férfit ahhoz, hogy utat engedjek a szenvedélynek. Ó, Tom! Értse meg!

A férfi csinos arca megrándult.

- Legalább hadd részeltesselek egy kis örömben anélkül, hogy végigmennék az úton, hisz az örömből nekem is örömöm származik.

Mennyire szeretne volna áldását adni rá. Édes Istenem, annyira szeretne volna! Ehelyett reszketve suttogta:

- Tom! Kérlek!

- Nem vagyok én süldő legény, aki képtelen uralkodni a vágyain. Hadd részeltesselek abban az élvezetben, amely enyhíthet szenvedéseden! - Azzal ügyes ujjait becsúszta a szeméremajkak közé. - Nem tagadhatod, Istenő, vágyadat, hisz máris élvezel! - Azzal a nadrágján kezdett matatni, kigombolta s kiszabadította férfiasságát. Elkapta Val kezét, és a lüktető nemi szervre tette.

Val lélegzete is elakadt, miközben kitört belőle a tiltakozás.

- Tom, nem szabad!

- Csak simogasd, Istenő - könyörgött a gróf. - Mást nem is kérek, esküszöm! Szegényke hónapok óta igencsak rászorul egy kis dédelgetésre. Nem lehetsz olyan kegyetlen most, hogy megérezte gyöngédségedet.

- O, Tom, attól tartok, ez csúnya dolog.

- Esküszöm, nem teszek magamévá, Valentina, bármennyire vágyom is rá-fogadkozott. - Azzal egyetérték, hogy a szenvedély önmagában véve nem elegendő. Tiszteletben tartom a véleményedet, annál is inkább, mert osztom magam is. De legalább annyi élvezetet engedjünk meg magunknak, hogy csillapítjuk egymás vágyait.

Val lelkiismeretét ez nem nyugtatta meg, de szentnek kellett volna lennie ahhoz, hogyha a férfinak nem is, de legalább önmagának be ne vallja, hogy addigra mily magasra hágott benne a szenvedély. Karcú ujjaival egyre csak simogatta a forró, kemény, sima hímtagot. A férfi gyönyörűségében felnyögött.

- Ennyire jó érzés? - kérdezte Val.

- De még mennyire, de most hagyd abba, hogy viszonzhassam.

Azzal erőteljesen a márványpadlóra szorította Val hátát, s csókjaival borította az arcát s domború keblét. Felvillanyozta, hogy a nő ösztönösen magához szorította, mert ez volt a szenvedély első félreérthetetlen jele. Teremtőm, mennyire imádtam e telt kebleket, középen a csodás, gyöngyvirágillatot árasztó bimbóval. Életében még ilyen tökéletes idomokat nem látott, s azzal is beérte volna, ha órákig csak ezeket imádhajta.

Ekkorra teljesen uralmába kerítette Valentinát a szenvedély, mert a férfi az élvezetek terén nagy szakértőnek bizonyult. Val a gyönyörtől nyögdecselve bátran maga vezette csinos szeméremcsontjához a férfi kezét.

Tom Ashburne szelíden mosolygott. Micsoda csodás ágyastárs rejtezik a tartózkodó felszín alatt... s hogy ágyastárs lesz belőle, az nem kétséges. Elhúzódott Val mellétől, és lekúszott a két lába közé. Megesküdött, hogy nem teszi magáévá, de azért mutathat neki egy-két trükköt, amiben, bármibe lefogadott volna, Lord Barrows soha nem részesítette.

Val tudta! Mihelyt Tom a fejét Val lába közé dugta, tudta! Ott, a legintimebb pontján akarta megérinteni, s Val érezte, ha megteszi, ő minden önuralmát elveszti. De mielőtt még megállíthatna volna, a férfi ujjaival utat tört, s a nyelvével megérintette forrón, hogy Valból hangos kiáltás szakadt fel. Valentina megfeszítette testét, hogy közelebb kerüljön a szájhoz, amely ilyen elmondhatatlan gyönyörben részesítette. Micsoda élvezet! Szinte elviselhetetlen! Ez... egyszerűen csodálatos! Ahogy lassan a tetőpontra hágott, ekstázisban felsikoltott, majd édes könnyekre fakadt. Miközben lassan lehiggadt, a férfi lecsókolta arcáról a könnyeket.

Utána karjában tartotta, a jóindulatú istennő pedig mindeközben szeretettel nézett le rájuk.

- Jobb most? - kérdezte Tom.

- Szerintem rosszabb. Ez a kedveskedés olyan kislányoknak való, akik még nem tudják, milyen édes érzések várnak rájuk. S ettől csak még magasabbra csap bennük a szenvedély. Énbennem legalábbis. És biztosra veszem, hogy ezzel tisztában voltál, Tom.

- Nem, Istennő, én őszintén csak arra törekedtem, hogy egy kis élvezetben részesítsek. Ha tudom, hogy ezt váltom ki belőled, megtartóztatom magam az Aphroditének tett kis felajánlástól. - Azzal a szobor talapatárára bökött, ahová aranyló magvait hintette. - Ha tudom, minden bizonnyal visszafogom magam, drágám, bár minden tiltakozásod ellenére meggyőződésem, hogy sikerült örömet szereznem, ha most emiatt kínoz is a lelkiifurdalás.

Val elpirult, majd fölnevetett.

- Nem, nagyon bölcsen tettük, hogy a beteljesüléstől mégiscsak megtartóztatunk magunkat. Nem vagyok az a fajta, aki összeáll mindenkivel, aki csak megtetszik neki. - Azzal felhúzta blúzát, és lesimította a szoknyáját. Egy pillanatra megtántorodott.

A férfi felugrott, hogy elkapja.

- Miért, olyan sokan vannak, akik tetszenek?

- Gombolkozzék be, uram - mondta Val gyöngéden kibontakozva az ölelésből. - Vissza kell térnünk a partra, mielőtt Murrrough még utánunk küld valakit. A visszaút pedig remélhetőleg lehető szenvedélyünket.

- Most, hogy megízlelhettem édességedet, szenvedélyem irántad csak fokozódott, Val.

- Az istennő mindkét arcát megmutatta nekünk, Tom. Örömben részesített, ugyanakkor egyikünk sem mondhatja magát teljességgel elégedettnek. Szedjük hát virágot, hogy legalább mentségünk legyen a hosszas távolmaradásra.

- Senki nem vonhat minket kérdőre.

- Még Murrough sem? Tőle biztosan megkapjuk a magunkét - kacagott Val.

De Murrough meglepő módon nem tett megjegyzést. Az öccse, az unokahúga és Kempe grófia között a versengés majd eldől valamelyik irányban. Csak remélte, hogy Val Padraic mellett dönt, mert ha nem, az öccse bizonnyal élete végéig agglegény marad.

Murrough csak annak örült, hogy házassága mostohatestvérével, Joan Southwooddal olyan nagyszerűen sikerült annak ellenére, hogy az anyja segítségével jött létre.

- Hogy van Padraic? - kérdezte Val, amikor visszaértek.

- A hajóorvos megállapította, hogy nincs törés. Mire Isztambulba érünk, Padraicnak kutya baja, ha addig pihenteti a lábát. Val, a te feladatod, hogy vigyázz rá.

A hold már ezüsthénnel csillogott a víz tükrén, amikor a nyárson sült elfogyasztása után visszaértek a hajóra. Padraic felpolcolt lábbal várt rájuk a fedélzeten.

- Nézd, Padraic, neked hoztuk. Mi szedtük! - hadarta Val. - Megnéztük a gyönyörű szobrot és a lábánál a kagylóoltárt.

Gyanúsán élénken mesélt. Gyanúsán csillogott a szeme. Annak a jele, hogy takargatnivalója van, gondolta Padraic. Thomas Ashburne-re pillantott, de annak a higgadt pillantásából az égedta világon semmit nem bírt kiolvasni. *A gazember! A mocskos gazember.*

- Mi lett volna, ha a sült húsból is hoztok egy kis kóstolót? - csattant fel.

- Hoztunk, hoztunk, kisöcsém - nyugtatgatta Murrough. - E között a három ember között mintha kitörni készülné a vihar - állapította meg.

Valentina egyre dühösebben meredt Padraicra. Hogy merészel így viselkedni? Még ha szeretkezett volna Tómmal, ahhoz se volna köze. Tán kérte Val beleegyezését, amikor összeállt azzal a cigánylánnyal San Lorenzoban?

- Hadd kísérem el a kabinjába, Istennő - mondta Tom.

- Akarod mondani, az ágyába? - hördült fel Lord Bürke.

- Nem akarja azt mondani - rivallt rá Val -, és egyáltalán, hogy merészelsz ilyen kijelentésekre vetemedni? - Azzal dühödten hozzavágta a virágcsokrot, és elviharzott.

A virág halommal elborított Padraic igen mulatságos látványt nyújtott, el is nevétték magukat mindhárman.

-A fene egye meg! - zsörtölődött Padraic. - Agyamra megy ez a nőszemély! - Látván, hogy alig áll a lábán, a két férfi közrefogta és a kabinjába támogatta.

- Ha megnyugtat a dolog, valóban megpróbáltam elcsábítani Vált, de nem kért belőle.

- Nem?

- Azt mondta, számára a szeretetet nélkülöző szenvedély olyasvalami, amivel nem tud mit kezdeni. És hogy semmiféle elhatározásra az ügyünkben nem hajlandó, amíg a küldetésének végére nem járt. Mindezt csak azért mondom el, mert lerokkantál, és nem szeretném, ha valami ostobaságot csinálnál. Te is éppolyan vagy, barátom, akárcsak én. Szerelmes. És most jó éjt - mondta a gróf, s azzal távozott.

Miközben Murrough segített levetkőzni az öccsének, megjegyezte:

- Nem a tulajdonod ez a lány, Padraic, s ha ostobán viselkedsz, csak elveszíted. Az ég szerelmére, harminc elmúltál. Ha időben cselekszel, réges-rég a feleséged volna. S mert nem vetted el, most kénytelen vagy várni a sorodra.

- Egyszer szeretkeztünk - vallotta be Lord Bürke a testvérének.

196

- Micsoda? - kapta fel a fejét Murrough.

- Úgy bizony. Még tavaly ősszel. Nem bírtam magammal, s azt hittem, ez elegendő lesz ahhoz, hogy leépítse Tomot, és elfelejtse ezt az átkozott küldetést. De ő még közben is közölte, hogy nem hajlandó semmilyen áron eltérni, hogy az oltár elé cipeljék. Te jó ég, Murrough, ha tudnád, mennyire szeretem! Mondd, minden férfi ilyen eszement lesz, amikor szerelmes?

- Feltételezem, hogy szerelem terén mindannyian hajlamosak vagyunk bolondot csinálni

magunkból. De ez a dolgokon mit sem változtat. Valentina felnőtt nő, és mint családjunk többi nőtágra, erős akaratú. Meglesz az akarata, abban biztos lehetsz. Én csak remélem, hogy melletted fog dönteni.

Padraic Bürke nyugtalanul hánykódott ágyában. A nyitott ajtón élesen bevilágított a hold. Meleg szél fúj, belekapott az *Arkangyal* vitorláiba. Hirtelen szélesre tárult, majd becsukódott az ajtó.

- Ki az? - kérdezte a besikló árny láttán.

- Én vagyok - felelte Val, s a kabinon átvágva leült Padraic ágya szélére. - Sikertől lehiggadnod, Padraic?

- Igen - nevetett a férfi, akit Val közelségétől hirtelen elárasztott a meleg.

- Ha minden rendben, akkor visszamegyek az ágyamba - mondta, azzal halkán felállt, s indult.

- Várj! - kapta el a lány köntösét. - Tom elmondta, hogy nem történt semmi.

- Én is elmondtam, hogy nem történt semmi, Padraic - mondta a lány rideg hangon.

- Nem tehetek róla, szívecském! Annyira kívánlak!

- Te *kívánsz* engem, Padraic? - Hangja igen fenyegetően csengett. - Ha neked belőlem csak ez kell, hát tessék! - Azzal lerántotta magáról a köntöst, és ott állt meztelenül, bokája körül a selyem köntőssel.

- Val! - nyögött fel a férfi, s Val érezte, hogy a teste pontosan úgy reagál a látványra, ahogy az adott esetben elvárható.

- Nos, uram? Tán már nem *kívánsz*? - gúnyolódott tovább.

- Öltözz fel, a fenébe is! Most, nyomban! Ezzel a viselkedéssel mindkettőnkre szégyent hozol - sziszegte.

Valentina lassan kinyújtózott, két karját a feje fölé emelte, hogy domború keblei előnyösebben megmutatkozzanak. Aztán csábos mosollyal lehajolt, felhúzta köntösét, s egészen a nyakáig begombolta.

-A magam ura vagyok, Padraic Bürke. Még ha valaha hozzád megyek is feleségül, attól még soha senkinek nem leszek a tulajdona. Ezt jegyezd meg jól. -Az ajtó kinyílt, becsukódott, s Padraic ismét magára maradt.

Valentina másnap pirkadat előtt ébredt. Nyugtalanul aludt az éjszaka, és szabadulni akart a kabin zártágából. Halkan felöltözött, és kilopózott a kabinból anélkül, hogy Neldát fölébresztette volna.

Murrough-t a fedélzeten találta.

- Te sohasem alszol? - kérdezte.

- Már hogyne aludnék, de mégiscsak a kapitánynak kell a legtöbb időt ébren töltenie.

- Milyen közel járunk Isztambulhoz?

- Pár perc és megvirrad, s akkor megláthatod a város tornyait s falait. Szívesen megmutatom neked az érdekesebb látnivalókat, csak előbb adnom kell néhány utasítást a tisztetek.

Val csak kémlelte a kód borította láthatárt, amíg Murrough visszatért.

- Felszáll ez a kód? - kérdezte.

- Hajnalban rendszerint feltámad a szél, és elfújja a ködöt. Isztambul igen izgalmas látvány a tenger felől. Sokszor jártam már itt, de mindig lenyűgöz.

A kód egyszer csak valóban felszállt, és előttük termett a város kikötő felőli oldala a magas védőfallal, a hét dombbal s a véget nem érő, szépséges látvánnyal. Amint az arany és bíbor sugarak elérték a várost, a minaretekből egyszerre harsant fel a műezsinek imára szólító kántálása.

- Csodálatos! - kiáltott Valentina. - Életemben ehhez foghatóat még nem láttam.

- Az egyszer biztos - hagyta helyben Murrough.

- És mik azok az épületek?

- Az, kishűgom, a jeni szerez, az új palota, ahol anyádat hajdan fogságban tartották. Csupa arany az egész, a paloták, a kincstárak, a mecsetek és a kertek. Ott él a szultán a családjával, és itt

fogsz találkozni az anyjával, a válide szultánával. Ha visszatérsz, bizonyára többet mesélhetsz majd a helyről, mint amennyit itt most én elmondhatok neked.

- A közelben fogunk kikötni?

- Nem, Balata, a zsidónegyed alatt az Aranszarvban. Konstantin óta a legtöbb kereskedőnek ott kell kikötnie, annak ellenére, hogy már az antik világban is sokkal több kikötő vette körül a várost.

- Elhagyhatom a hajót?

- Csak bizonyos szigorú feltételek megtartása mellett. Ez itt az iszlám világ, Val, te pedig keresztény vagy. Ha az iszlám törvényeit nem tartod meg, nyíltan kinevettetheted magad, sértegethetnek, de meg is fenyíthetnek. Ha elhagyod a hajót, Neldának és számos férfi kísérének veled kell tartania testőrként. Zárt gyaloghintóban kell közlekedned. Felső osztálybeli, tiszteletré méltó úriasszony nem tehet másként. És *jasmakot* kell öltened. Neldának is. Csak így közlekedhetsz a városban biztonsággal.

- Mi az a jasmak? - kérdezte Valentina.

- Felsőruházat, amely a fejed búbjától a lábfejedig eltakar. Azon kívül le is kell fátyoloznod magadat.

- Lefátyoloznom? Hát mi vagyok én, afféle háremhölgy? - kérdezte Val idegesen. - De Murrough, biztos, hogy szükség van minderre?

- Rádadásul a tekintetedet végig a földre kell szegezned szemérmesen. Aki jó neveltetésben részesült, az nem néz férfi szemébe, ha utcán jár.

- Jóságos ég! Nevetséges! De hisz én angol vagyok, nem valami nyomorult rabszolgalány!

- Val, ha nem fogadsz szót az utolsó pontig, nem mehetsz ki a partra. Anyám rám bízott, és tudva mindazt, amit anyáink ezen a helyen elszenvedtek, igencsak ajánlatos megfogadni a tanácsukat. Te pedig szavadat adtad anyádnak, hogy szót fogadsz nekem.

Valentina alig várta, hogy találkozhasson a Kira család idős mátriárkájával, Estherrel. Az agg hölgy már évek óta nem hagyta el otthonát, ami előrehaladott kora miatt korántsem meglepő. De ha testileg gyengélkedett is, az esze még vágott, mint a borotva.

- Mikor találkozhatunk Esther Kirával? - kérdezte unokatestvérét Val a délelőtti folyamán.

- Ez itt Isztambul, Val, s itt minden a protokoll előírásai szerint történik azok között is, akik nem tagjai a királyi családnak. Légy türelemmel.

Délben hírt vettek, hogy Esther Kira szeretettel várja őket délután két órakor. Val öltözőjében megpróbálta felölteni a jasmakot, de kiderült, hogy egyáltalán nem megy rá megszokott ruházatára.

- Gutaütést fogok kapni a melegtől! Nelda, hívd ide a kapitányt, mondd meg neki, hogy ez teljességgel lehetetlen. Esther Kira tiszteletré már egy órája magára öltötte legfinomabb ruháját, és most rájött, hogy lehetetlenség viselnie!

Nelda hamarosan visszatért Geoif társaságában, aki egy kis börládát cipelt.

-A kapitány elnézését kéri, asszonyom, amiért ezt nem adta oda hamarabb, de megfedkezett róla. Ha kinyitja, meglátja, megoldódik minden problémája.

Valentina felnyitotta a láda tetjét. Szébbnél szebb színű öltözékek kerültek elő belőle.

- Ez micsoda?

- Kaftánok, Valentina. Ezt viselik Isztambulban. És a jasmak minden további nélkül illik rá. Apám szerint hüsebb viselet. - Azzal a fiú meghajolt és távozott.

- Gyönyörűek - csodálkozott Val. - Szerintem Skye néné lehetett valamennyi. -Azzal levetkőzött és magára öltötte a gyönggyel kivarrt selyemkaftánt, amely nagyszerűen állt rajta.

Murrough a parton várta őket, s elismerő biccentéssel nyugtázta öltözetüket. Mindkét nő ruháját sötétkék földig érő selyemjasmak takarta el. Murrough fátyolt erősített unokahúga arca elé, s ettől fogva Valentina arcából

ametisztikék szemén kívül nem látszott semmi. Nelda el volt ragadtatva.

- Mintha egyenesen a tündérmeséből léptünk volna ki - kacagott.

- Én úgy érzem, hogy ebben az öltözékben menten megfulladok - zsörtölődött Lady Barrows.

Három felnyergelt paripa várta a parton Murrrough-t, Tomot és Padraicot. Mellettük elegáns, aranyozott, drágakövekkel ékesített gyaloghintó, korallszínű függönyökkel lefüggönyözve. Valentínát és Neldát besegítették a türkiz párnákkal bélelt hintóba, amelyet nyolc egyforma magasságú, fekete bőrű rabszolga úgy emelt fel, mintha semmi súlya nem volna. Sietős léptekkel indultak meg a kikötő forgatagában.

Valentina szeretett volna kikandikálni a függöny mögül, hogy lássa mindazt, ami odakinn látható, de Murrrough eléggé ráijesztett ahhoz, hogy tartsa magát az iszlám szokásaihoz. A fátylat azonban az egyik oldalon meglazította, hogy legalább egy kis levegőhöz jusson. Bámulta, milyen könnyedén viszik terhüket hegynek fölfelé a rabszolgák a délutáni rekkenő hőségben a zsidónegyed felé. Útközben Nelda, úrnője nagy megkönnyebbülésére, némán ült, rémületében egy szót sem mert kinyögni.

A teherhordók egyszer csak megálltak, és gyöngéden letették terhüket. Elhúzták a függönnyt, mire Valentina sietve helyreigazította fátylát. A feléje nyújtott kezét elfogadva Val kilépett a gyaloghintóból. Hosszú, csíkos köntöst viselő magas, szakállas fiatalember állt előtte, fején kis kerek sapka. Üdvözölte Murrrough-t, Padraicot és Tomot, majd Valentínához fordult.

- Lady Barrows, Simon Kira vagyok. Szeretettel üdvözlöm otthonunkban.

- Nahát, beszél angolul!

- Igen, asszonyom, három évet töltöttem Londonban az angliai Kirákkal, egy évet a Franciaországban élő Kirákkal Párizsban, és egy évet a család hamburgi ágánál, valamint egyet Moszkvában. Ha Isten is úgy akarja, egy napon a Kira-ház feje leszek, ezért elengedhetetlen, hogy mindent, ami lényeges, megtanuljak a Kira - bank-házak tevékenységével kapcsolatban.

- Ezek szerint a nagymamája nem örvend jó egészségnek, uram? - kérdezte Valentina.

Simon Kira a szeme sarkából ránevetett.

- Esther Kira a dédnagyanyám, Lady Barrows, és mint mindig, most is kiváló egészségnek örvend. Ha Jahve majdan magához szólítja, apám, Eli lesz a Kira-ház feje. Nagyapám, Solomon négy éve, hogy meghalt. Nem, az még nagyon sokára lesz, hogy én állok a Kira-ház élére. De jöjjön. Félő, hogy nem érem meg azt a napot, ha most rögtön nem viszem Esther színe elé. Szinte idáig hallom, ahogy türelmetlenül topog.

- Milyen nyelven beszélhetek Estherrel, Simon Kira? -érdeklődött Valentina udvariasan. - Murrrough-tól az út során törökül is megtanultam.

- Esther kitűnően beszél franciául, Lady Barrows. Uraim, önöknek is velünk kell tartaniuk, mert Esther lakosztálya nem a nőnek fenntartott palotaszárnyban van. Ő ugyanis nem tűri, hogy megfosszák a látogatók jelenlététől.

A Kira-ház a Balata hegy legmagasabb pontján épült fehérre meszelt téglából. A kertekre s azon túl a városra nézett, amelytől azonban magas fal védte, hogy az irigy szemek elől eltakarja mindazt a pompát és fényűzést, amely belülről jellemezte. Esther Kira a földszinten lakott, arannyal borított szobáiban csempézett szökőkút illatos vizet árasztott. A kandallót és a hat rubinlímpást szintén ezüsttel díszítették. A kertre néző ablakok valójában hatalmas üvegajtók, amelyeken keresztül Esther közvetlenül a kertbe léphetett. A szőnyegek olyan vastagok, hogy a láb beléjük süppedt. A bútortat ébenfából és hasonló ritkaságokból készült gyöngyház- és egyéb féldrágákó berakással.

Mindeme ragyogás közepette apró termetű, hófehér hajú öregasszony ült, a szeme élénk, fekete. Dúsan hímezett pávakék selyemköntöst viselt, kezét kivéve mindenütt vastagon arannyal ékesítve. Az ujján egyetlen gyűrű, hatalmas gyémánt, amely vörös és kék szikrákat vetett.

- Nos hát - kezdte az öregasszony -, végre mégiscsak ideértél a látogatókkal, Simon. Mít állsz ott? Nem mutatnád inkább be őket?

Simon Kira szeretettel mosolygott az asszonyra. Látnivalón imádta. Bemutatta a három férfit, akiket Esther tisztelettel fogadott, de közben tekintetét le nem vette az asszonyokról.

- Vegyétek le a jasmakot - utasította őket végül türelmetlenül, majd amikor megtörtént, figyelmesen tanulmányozta őket. - Sokkal gyönyörűbb vagy, mint anyád valaha is volt, Mardzsalla leánya.

Egy hosszú percig Valentina nem szólt. Aztán előrelépett, letérdelt, megcsókolta Esther kezét, és így szólt:

- Köszönöm, hogy annyi éve megmentette anyám életét.

- Állj fel, gyermekem, és ülj ide mellém.

- Igen, tudom, hogy Mardzsallának hívták, amikor itt élt. Van ennek a szónak valami jelentése?

- Azt jelenti, hogy a tenger ajándéka, s mivel anyádat tengeren hozták a szultán szerájába, ezt a nevet adták neki. De hadd hallom, gyermekem, mi járatban vagy? Miért tetted meg e hosszú utat Isztambulig?

- Szeretném megtudni, hogy ki az apám, Esther Kira -felelte Val idegesen, majd részletes magyarázatba fogott.

Esther Kira figyelmesen végighallgatta, azután megjegyezte:

- Lehetetlenség, amit kívánsz, gyermekem. Az igazat legfőljebb maga Jahve tudhatja.

- Márpedig nekem meg kell tudnom az igazat, Esther Kira. Tudom, hogy a gonosz szultán, aki rabszolgájává tette anyámat, régóta halott, s hogy az anyja nemkülönben, de azt is tudom, hogy kedvence, a jelenlegi válíde szultana ma is él. Szeretnék beszélni Szafijével, Esther Kira. Ő ismerte Murád szultánt a legjobban, talán meg tudja állapítani, hogy a lánya vagyok-e. Amikor erre az útra elszántam magam, tudtam, lehetséges, hogy minden igyekezetem hiábavaló, de afelől nem volt kétségem, hogy legalábbis meg kell próbálnom kideríteni az igazat.

- Nem lesz könnyű dolgod, gyermekem. Szafije konok teremtés. Csak Nur-U-Banu tudta féken tartani, de tizenkilenc éve ő is eltávozott az élők sorából. Más ember már, mint amilyenek anyád ismerte. Két dolog érdeklí mindössze - az arany és a hatalom. Amikor Nur-U-Banu meghalt, Szafije azt hitte, hogy majd sikerül visszaszereznie a szultán kegyeit. De addigra a szultán már annyira rákapott a mind fiatalabb leányokra, hogy érdeklődését csak a szüzek kötötték le. Nem mintha nem adta volna meg a Szafijének kijáró tiszteletet, de Szafije ezzel nem érte be, következésképp igencsak megkeseredett. Közben Murádnak a többi asszonytól is fiai születtek, Mehmeden kívül szám szerint tizenkilenc, és vagy nyolcvanhat lánya, akik közül huszonhét maradt életben. Mehmed herceget anyja rettenetesen elkényeztette, ha valami kívánsága azonnal nem teljesült, borzalmas rohamokat kapott. Végül elküldték, egy távoli tartomány kormányzását bízták rá, s akkor hozták vissza s kiáltották ki szultánnak, amikor Murád meghalt. Ekkor lett Szafijéből válíde szultána, a birodalom leghatalmasabb asszonya. És mit gondolsz, mi volt az első cselekedete? Javasolta Mehmednek, hogy gyilkolja meg tizenkilenc féltestvérét, amit az meg is tett. Ezután azokat az asszonyokat is legyilkoltatta, akik még várandósak voltak a szultántól, selyemsákba varratta és a tengerbe ha-jíttatta őket, hogy ezáltal biztosítsa fia egyeduralmát. Mehmed különös ember: tud igen kedves, de igen kegyetlen is lenni. Féltestvérein kívül legidősebb fiát s annak anyját is megölette. Ezek után is úgy érzed, hogy látni szeretnéd azt az asszonyt, aki ilyen fiat szült a világra? Amellett Szafije nem tudja, hogy anyád megmenekült. Igaz, az egy más uralom alatt, huszonhárom éve történt, de nem tudhatjuk, hogyan reagál, ha kiderül az igazság. Anyádat kedvelte, talán örülni fog. Érdekes módon őrá soha nem volt féltékeny. Elképzelhető, bár korántsem bizonyos, hogy a színe elé juttathatunk.

- Előbb Kaffába kell mennem - felelte Valentina. - Ugyanebben a tárgyban Dzsauid kán családjával is beszélni akarok. Ezzel időt nyerek, Esther Kira, hisz legalább két-három hónapig távol leszek. Talán Kaffa után már nem is lesz szükséges, hogy találkozom a Validével. Ha visszatérek, mégis szeretném megragadni az alkalmat, hogy tiszteletet tegyem Szafijénél. Üzenetet is hoztunk neki a bátyjától, miszerint édesapjuk meggyógyult. Talán az üzenet átadása elégséges ok arra, hogy fogadjon. Ha úgy adódik, hogy szóba kell hoznom apám kilétének

kérdését, nem szükséges tudnia róla, hogy önnek tudomása volt anyám megmeneküléséről, vagy akár a kiléteiről. Végte is, nem hasonlítok anyámról. Mondhatom neki, hogy egy angol háj legénysége látta a selyemzszak vízbe hajítását, s ismert lévén a megsemmisítésnek ez a kedvelt módja, kihálászták a zsákokat, s amikor kiderült, hogy angol állampolgár, aki benne van, hazavitték Angliába. Arra nincs is szükség, hogy kiderüljön, a megmenekülésben mekkora szerepet játszott, Esther Kira!

- Meglehet, hogy anyádra nem hasonlítasz, de az eszed ugyanúgy vág, mint az övé. És egy ilyen mesét Szafije el is hinne. Véletlen megmenekülés, nincs felelős! Drága barátéja megmenekült, hála érte Jahvének vagy Allahnak, vagy akárkinek. Amilyen romantikus, be is venné. Azt azonban mindenképpen be kell vallani, hogy tudom, ki vagy, hisz tudomása van róla, hogy ma nálam jártál. Ezáltal biztosíthatom azt is, hogy fogadjon. Azt azonban valóban nem szabad megtudnia, hogy segítettem anyádnak a szabadulásban.

- De hogyan akarsz a színe elé kerülni, Esther? - kérdezte a dédunokája. - Hisz három éve ki nem tetted a lábadat ebből a házból. Túlon túl törekeny vagy, s Sarai a fejemet veszi, ha megtudja, hogy előállítottam a gyalog-hintódat.

- Mit se tartsál Saraitól, Simon. Majd idejön a válíde, ha hívatom, Hisz mindennek ellenére barátok maradtunk. Végte is, az ember fogadja el olyannak a barátait, amilyenek, hisz ugyanezt teszik ők is. És most, Valentina, hogy ittléted mikéntjével s hogyanjával végeztünk, mesélj anyádról. Hogyan megy sora, amióta nem láttam? Simon, kísérd át az urakat a lakrészedbe, s beszélj meg üzleti ügyeidet O'Flaherty kapitánnyal.

Amikor a férfiak távoztak, Esther Kira mentateát, gyümölcskelyhet és finom édes süteményt hozott cselédlányaival. Falatozás közben Valentina beszámolt Esther-nek anyja eltelt huszonhárom évéről.

- Hét gyermek! Nos, anyád nagyon jól járt apáddal. És hogy nagyanya lesz! Nehéz elhinnem.

- Nekem is, Esther Kira, mert anyám ez idő alatt mit se változott. Mindig olyan nyugodt és békés természetű. Képzelteti, mekkora megrázkódtatás volt számomra, amikor értesültem isztambuli kalandjairól.

- Nos, igen. A gyermekek nemigen tudják elképzelni, hogy szüleiknek öleltük is volt élete. Hát még kalandjai! Engem most ráncos öregasszonyként látsz magad előtt, pedig ha tudnád, micsoda élet volt mögöttem! És ne hidd, hogy nincs meg minden életkornak a maga öröme. Csak az öregszi meg igazán, aki folyton nyavalyog valamiért. Nekem az agyam még ma is friss, Mardzsalla leánya, noha a testem már nem engedelmeskedik ugyanúgy, mint rég!

- Mégis, hány esztendő, Esther Kira? - kérdezte Valentina.

- Száztizenkettő leszek április elsején, gyermekem. Hát te?

- Én március huszonegyedikén a huszonkettediket fogom betölteni.

- Ma van március huszonegyediké, gyermekem - mondta Esther Kira. - Milyen különös, hogy épp ezen a napon érkezél Iztambulba. Minden jót kívánok neked a születésnapod alkalmából.

Kopogtattak a szalon ajtaján, s a férfiak visszatértek.

- Lady Barrowsnak indulnia kell, Esther - mondta Simon. - Vissza kell érniük a kikötőbe, és útra kelni, mielőtt a szombat bejön, különben kénytelenek egy egész napot itt vesztegelni.

- Igazad van, Simon. Micsoda helyen élünk! Az iszlám népe pénteken üli meg a szombatot, a zsidók szombaton, a keresztények vasárnap! A hétnek mindössze négy napján foglalkozhatunk üzleti ügyeinkkel, de itt, Iztambulban legalább tiszteletben tartják az emberek egymás jogait.

Valentina fölemelkedett a kényelmes párnákról, és búcsúzásképpen megcsókolta Esther Kira ráncos, öreg arcát.

- Ég önnel, drága barátom - mondta Valentina elérzékenyülten. - Néhány hónapon belül ismét itt leszek. Talán akkor Szafije hajlandó lesz fogadni. Köszönet mindenért, amit értem tett! Nemcsak ma, hanem a múltban is.

- Jó utat, gyermekem, és Jahve legyen veled - mondta Esther Kira. - Légy óvatos a tatárok

között, mert vad, kegyetlen nép az. Nehogy meggondolatlanul veszélybe sodródj.

- Nagyon fogok vigyázni, Esther Kira. Csupán beszélni szeretnék Dzsavid kán anyjával, mint asszony az asszonnyal.

Esther Kira a fejét ingatta.

- Fogalmam sincs, mit mondhat neked, de eredj csak. A lelkednek nem lesz nyugovása, amíg meg nem teszed. Remélem, tavasz végére itt leszel megint.

Távoztak a Kira-házból, és megindultak a lefelé vezető kanyargós hegyi ösvényen. Tombolt a késő délutáni forróság. Amint a kikötőbe értek, Valentina és Nelda meghallották a hajósok lármás igyekezetét, hogy horgonyt szedjenek, és maguk mögött hagyják az Aranyszarvat, mielőtt az iszlám szombat beköszönt.

Irataikat a kikötőmester rendben találta és lepecsételte. A hajó köteleit eloldozták, s az *Arkangyal* és kísérőtársai kisiklottak az Aranyszarvból a Boszporusz felé.

A jasmaktól és a fátyoltól megszabadulva Valentina a hajó korlátjának támaszkodott, és a távolodó város látványában gyönyörködött. Hihetetlen, hogy ma reggel érkeztek a városba, és máris mozgásba lendültek a kerekék, hogy előkészítsék kihallgatását a szultán anyjánál. De talán nem is lesz szükség erre a kihallgatásra. Talán Kaffában kiderül, hogy valójában Dzsavid kán az apja. Tán örülne, ha kiderülne, hogy egy tatár herceg leánya?

Vagy egy félőrrült török szultáné? Conn arca merült föl lelki szemei előtt, és könnyezni kezdett.

- Ó, papa — suttogetta maga elé. - Bárcsak Mag soha ki ne nyitotta volna Pandora szelencéjét! - Aztán eszébe jutottak a férfi szavai.

- Én vagyok az apád, kedvesem. Hidd el nekem... Szerettelek attól a pillanattól fogva, hogy az érkezéséről tudomást szereztem... *Az én gyerekelem vagy.*

- Úgy szeretnék hinni neked, papa - mondta, s könnyeinek szabad folyást engedett.

- Mi baj, kicsim? - termelt ott Padraic mellette. A lány arcát maga felé fordítva így szólt: - Édesem, ne sírj! Mi a baj?

Hogyan is mondhatná meg neki, ha már idáig elrángatta őket, hogy bárcsak soha útnak ne indultak volna? Hogy mennyire szeretne otthon lenni? Nem teheti. Oly közel már a Krími Kánság. Mi bajuk származhat, ha még egy kicsit továbbmennek?

- Ma van a születésnapom - zokogta -, és senki nem gondolt rá! Még én sem, amíg Esther Kira eszembe nem juttatta.

- Én gondoltam rá - mondta a férfi elrészélyen. Azzal a mellényzsebébe nyúlt, és előhúzott egy finoman megmunkált aranyláncot, amelyen gyöngyökkel körülvett, szív alakú rózsaszín gyémánt függött. - Boldog születésnapot, Val - mondta, és a nyakába akasztotta. Arcát maga felé billentve megcsókolta.

- Ó, Padraic! - Karját a férfi nyaka köré fűzte, és visszacsókolta.

- Ó, Valentina! - viszonzta a férfi, és ajka ismét az ajkára talált. - Semmiről, ami veled kapcsolatos, én meg nem feledkezem. Ez járjon az eszedben, amikor elszánod magad a döntésre, szívecském. Ez járjon az eszedben.